

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 47

Dijous, 12 de maig de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 58 i 59

Í N D E X

Sessió núm. 58

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2004 (tram. 360-00004/07) (p. 3)

Sessió núm. 59

Designació

de dos representants del Parlament en el Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00016/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats (tram. 300-00963/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de cooperació (tram. 300-00959/07) (p. 24)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (tram. 300-00961/07) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya (tram. 300-00960/07) (p. 32)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00139/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre si manté el criteri que fins ara el Govern no ha pogut impulsar polítiques socials per manca de finançament (tram. 317-00138/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00142/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre com preveu actuar el Govern davant el procés d'inscripció dels nous alumnes i les perspectives per al curs educatiu vinent (tram. 317-00141/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00140/07) (p. 41)

→

al Consell Executiu sobre les perspectives generals per al turisme rural a Catalunya i l'estat del nou decret que regula el turisme rural (tram. 310-00418/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre quines línies mestres vol impulsar la reforma de la Sindicatura de Comptes (tram. 310-00412/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'ús dels mitjans aeris de la Generalitat pel conseller de Medi Ambient i Habitatge (tram. 310-00419/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el seu balanç dels resultats i les conseqüències del darrer procés de regularització de persones immigrants a Catalunya (tram. 310-00420/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als problemes de funcionament de la central nuclear Vandellòs II (tram. 310-00413/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la seva valoració de la situació actual del sector públic financer de la Generalitat i les seves perspectives de futur, arran de la presentació del primer pla estratègic de l'Institut Català de Finances 2005-2007 (tram. 310-00414/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la seva valoració del concurs d'adjudicació de les loteries de la Generalitat gestionades per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes (tram. 310-00416/07) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses (Forcem) (tram. 300-00962/07) (p. 50)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 58

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen el conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2004 (tram. 360-00004/07). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe, BOPC, 163, 7).

El president

Comença la sessió. (*Pausa.*)

Comença la sessió, senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2004 (tram. 360-00004/07)

Aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, que és l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2004. D'acord amb l'article 144.3 del Reglament, fa la presentació del resum de l'Informe anual el síndic de greuges, l'illustre senyor Rafael Ribó i Massó.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, senyor president. Comprendran que és per a mi un gran honor pujar a aquesta tribuna, dos anys després d'haver-la deixada com a membre d'aquest Parlament i després d'haver estat elegit per aquest com a síndic de greuges de Catalunya.

És la primera vegada que presento un informe anual, el del 2004, com a síndic de greuges, i ho faig enmig d'un procés que podríem anomenar de reformes i transició. En primer lloc, perquè aquest Informe correspon a un període d'un any en el qual sis mesos van estar dirigits pel síndic Anton Cañellas i sis mesos per mi mateix; però que quedi clar que assumeixo, com a síndic, i en nom de tot l'equip del Síndic de Greuges, tota la responsabilitat de l'Informe elaborat durant aquest mandat.

Però també és un període de transició i de reformes perquè, com saben perfectament les diputades i diputats membres de la Comissió del Síndic i també, ho imagino, que els grups parlamentaris, estem en fase de proposar un conjunt de línies d'acció, que jo vaig explicar en aquest Parlament, en comissió, el mes de setembre del 2004, amb un conjunt de mesures que van adreçades exclusivament a fer del Síndic l'instrument més útil possible per supervisar l'Administració de cara a la garantia dels drets. I que això va, a més, lligat al fet que vostès també estan en processos de reforma, com és l'e-

laboració d'un nou reglament del Parlament de Catalunya, que afecta també el que és la compareixença i les relacions amb el síndic de greuges, com avui és demostrarà pel fet que jo no m'hauré d'absentar d'aquest hemicicle i que, amb una interpretació generosa per part de la Mesa i del president, podré assistir als seus discursos de resposta, però que afectarà a donar més agilitat en aquestes relacions, o la mateixa reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a la qual em referiré, perquè pot servir per enfortir la institució del Síndic.

Jo avui no els cansaré amb la lectura, ni molt menys, de l'Informe ni d'un resum d'aquest. Com després citaré, ha estat ja discutit específicament en comissió. Solament vull adreçar-los dos missatges: el primer, que els parla un síndic que voldria ser conegut com a síndic col·laborador i controlador de l'Administració, per aprofundir la cultura dels drets; i, el segon, que, si em fan resumir enguany l'Informe i les temàtiques més destacades, ho faré de la forma més concentrada que pugui a l'entorn d'una sola idea: la convivència.

En primer lloc, voldria que veiessin, a partir d'ara el Síndic de Greuges com un col·laborador controlador. No som «un incordi» per a les administracions, perdonin l'expressió, perquè s'ha fet servir, no som «els torracollons», ni «el corcò», tampoc. Som una institució, ja bicentenària en la tradició democràtica, perquè va començar fa dos-cents anys a Escandinàvia, d'estímul del compliment dels drets i de la garantia d'aquests per part de les administracions. Tampoc serem ni som una figura decorativa, els ho puc assegurar: som una figura i institució activa, que té, fins i tot, la capacitat d'actuar d'ofici per anar a defensar i garantir aquests drets.

I els donaré una bona mostra, molt recent, de com ja hi ha administracions que entenen aquesta tasca. Jo vaig rebre el 20 d'abril del 2005, poques setmanes després d'haver lliurat l'Informe en aquesta cambra, una carta d'una conselleria que em deia: «Des de les diverses unitats del Departament, s'han analitzant les observacions i recomanacions contingudes en l'Informe del 2004 que heu presentat al Parlament. Fruit d'aquesta anàlisi són les consideracions que es recullen en el document que us adjunto. Com podeu observar, compartim les vostres inquietuds en la majoria dels temes analitzats i tenim prevista l'adopció d'una sèrie de mesures que s'especifiquen en cada cas per "subsannar" les deficiències observades.» Això és una bona col·laboració entre el síndic i l'Administració.

Però, permetin-me que ara els ensenyi l'altra cara de la moneda: no pot ser que perquè hi hagin retards a respondre el Síndic, es malmetin drets de les persones. Vull dir que s'està millorant el tema dels retards, i després m'hi referiré. Però no pot ser que un infant que opti per l'escola inclusiva, per raons de retards administratius acabi a l'escola d'educació especial com un fet consumat. No pot ser que l'Administració, que sovint ens acaba donant la raó –que no està obligada a donar-nos la raó, també m'hi referiré–, trigui a respondre sabent que hi ha una persona –una persona!– a la qual se li estan afectant els seus drets, com pot ser aquella persona gran que està esperant una plaça, com pot ser..., i podria donar molts exemples que afecten moltes administracions, però que cada vegada més voldria que fossin exemples de coses que anem, entre tots, superant.

Jo els demano compartir aquesta tasca de garantir els drets millorant les respostes de tots els departaments i administracions, perquè quan hi han endarreriments, quan hi han tràmits burocràtics que posen obstacles, al darrere, segur, hi han persones, hi han col·lectius que esperen i, molt sovint, que això és el més greu, col·lectius i persones que només volen ser escoltades, que volen que se'ls escolti.

Però donaré xifres que demostrin que anem pel bon camí. Quines són les respostes de les administracions públiques de requeriments del Síndic que puc resumir d'aquest Informe? Concretem-ho.

Mirin, de cada cent expedients de l'any 2004, un 32 per cent estan, encara, oberts, perquè estan en espera de resposta de l'Administració o del promotor de la queixa –no vol dir retards necessàriament, eh?, en espera que hi hagi més informació per part de l'Administració o del promotor de la queixa–, i un 67 per cent, 68 per cent..., vora, ja estan tancats.

Com els hem tancat? Mirin, un 13 per cent de les queixes perquè no van ser admeses, vora un 14..., persones que, legítimament, s'adrecen al Síndic pensant-se que allò es pot resoldre en el Síndic, però són qüestions privades o són qüestions que no afecten les administracions, i nosaltres els escoltem, ho analitzem, però les hem de rebutjar; un mig..., un 0,6 per cent, perquè el promotor de la queixa ha desistit; un 1,7 per cent d'Administració que no col·labora –i ho dic amb orgull, que només és un 1,7 per cent–; un..., vora un 9 per cent que enviem a un altre defensor –sovint al Defensor del Pueblo, perquè són qüestions que afecten l'Administració estatal–, i un 16 per cent que tanquem dient: «L'Administració té raó.» Ja veuen que l'«incordi» també dóna la raó a l'Administració quan realment té raó. I la resta són aquells que analitzem a fons.

Els que analitzem a fons amb resposta de l'Administració i amb participació del queixós, i en el cas que no tingui raó l'Administració, els he de dir que en un 93 per cent dels casos l'Administració segueix les recomanacions del Síndic. No sé si són conscients del que els estic dient: un 93 per cent dels casos! Un 2,5 per cent ens accepten parcialment les recomanacions i sols en un 4 per cent, legítimament, no ens accepten les recomanacions.

En resum, els puc dir que tenim un elevadíssim percentatge de compliment de la funció que té encarregada el Síndic de Greuges. I ho dic amb el poc mèrit, enguany..., de poder afirmar aquí, categòricament, que en el meu entorn hi ha un gran equip de dones i homes, des dels adjunts als assessors i col·laboradors i coordinadors, que treballen perquè això pugui arribar en aquestes cotes.

Millorarem encara la maquinària de la institució del Síndic: volem anar més ràpid, més àgils i donar respostes més profundes, sense perdre qualitat. No reiterarem demandes a les administracions. La Llei del Síndic diu que en quinze dies les administracions han de respondre al Síndic. Quinze dies semblaria que en l'època de la informàtica són molts dies. Esperem més d'un mes a saber les respostes. Abans hi havia una reiteració, una altra reiteració, una altra reiteració, de vegades els expedients quedaven ja emmagatzemats... Això s'ha aca-

bat. No s'ha acabat perquè ho digui el síndic de greuges, sinó perquè vostès estic segur que estan d'acord que quan hi ha una demanda d'informació, planerament –recordin la reflexió inicial–, s'ha de respondre.

Nosaltres, quan el tema sigui molt complex, demanarem més informació. Si no, com ens ho permet la Llei, anirem directament a l'Administració o tindrem trobades amb l'Administració, i només en el cas, *extrema ratio*, que res d'això funcioni, és quan els explicarem a totes i a tots vostès a qui i on hem d'estirar les orelles, perquè es compleixin les garanties dels drets.

També, evidentment, hi han millores en el procés que hi ha en aquesta casa de reforma de l'Estatut, que desitgem com qui més que arribi a bon port. Tant de bo amb l'Estatut també aconseguim situar, com de moment els portaveus parlamentaris estan defensant a partir del nostre diàleg amb ells, la clarificació competencial del Síndic de Greuges, que, de debò, sigui la institució que vetlla pels drets en les administracions catalanes.

Tenen, per exemple, el cas del sistema penitenciari, que és competència del Govern de Catalunya i a la qual continua havent-hi inspeccions o visites del Defensor del Pueblo, legítimes des de l'actual legalitat, però queda una mica absurd, fins i tot d'acord amb Sentència del Tribunal Constitucional, quan és aquest Parlament i és aquesta Administració la que ha de vetllar sobre aquest sistema penitenciari... Si aconseguim introduir a l'Estatut, com de moment hem aconseguit, que s'ampliï, com s'amplia en les democràcies madures, la vigilància i supervisió sobre tots aquells serveis públics que avui es donen per mans públiques, o per mans privades, per concessió, i més quan són serveis essencials –pensen en la llum, en el telèfon, en l'aigua, etcètera–, i si aconseguim clarificar el que en el seu dia es va deixar a mig camí..., tot el que significa el conjunt d'administracions, des de les autonòmiques fins a les locals, com a camp d'acció del Síndic.

I permetin que acabi aquest primer missatge de síndic col·laborador controlador dient-los que també incrementarem els mitjans. Avui no és el dia que jo els plori demanant més mitjans. Estem en un bon diàleg per incrementar sensiblement els mitjans. L'any 2004 augmenta un 14 per cent el nombre de queixes. Som al maig de 2005 i sobre aquell 14 per cent ja hem augmentat un 50 per cent el nombre de queixes. I, si no volem que el Palau del Marquès d'Alfarràs salti pels aires, com quelcom que mor d'èxit, cal posar més mitjans perquè el Síndic de Greuges pugui complir les funcions que té manades d'acord amb l'Estatut.

Segon missatge: quina és la situació dels drets a Catalunya, d'acord amb l'Informe del 2004? Els ho puc resumir també molt ràpidament, fugint del detall, perquè en comissió, aquest any, com a novetat –i agraeixo la disponibilitat de la Comissió del Síndic de Greuges–, hem tingut ja quatre sessions monogràfiques i específiques per discutir capítols concrets de l'Informe: Administració en general, Territori, Tributari, Política Lingüística, Immigració, Consum, Salut, Seguretat Social, Treball, Serveis Socials, Seguretat Pública, Sistema Penitenciari, Educació, Infància, Adolescència... Hem anat monogràficament en aquestes temàtiques. Hem parlat, en general, de les posicions d'activa defensa dels

drets, de relacions amb altres institucions, amb altres síndics i defensors, les activitats de cooperació, etcètera.

Avui voldria cenyir-me a la idea de la convivència com un fil conductor que travessa diversos capítols de l'Informe del 2004 i que pot servir per tenir una rapidíssima visió de l'estat dels drets, en els seus aspectes més difícils avui a Catalunya, com un *leitmotiv* que està a totes les queixes que se'n presenten, quan les persones, indirectament o directament, ens reflecteixen quan hi ha un deteriorament de la convivència social a Catalunya.

I ho vull fer sense cap afany de discurs moralista, amb les informacions més concretes, i, sobretot, a partir del diàleg que hem emprès amb organitzacions socials, amb col·legis professionals, amb tot un conjunt de moviments, amb allò que anomenem el «Consell Social del Síndic», que són les persones de trinxera que estan cada dia al Raval, amb els sense sostre, amb la gent que té problemes quant a les residències, aquells que sovint no faran queixes, però estan cada dia al davant d'on hi han, segur, les lesions més importants de drets.

La convivència la notem difícil, en primer lloc, respecte a la gent gran i les carències que hi han encara en polítiques en general per a la gent gran, sigui a l'entorn social, sigui fora d'aquest entorn social, sigui per superar el que ha estat fins ara una gran càrrega especialment sobre les dones, com a substitutòries d'aquesta mancança de polítiques públiques.

La notem com a conseqüència de problemes econòmics i socials que es deriven de la jubilació; la notem com a conseqüència del deteriorament psíquic i físic de la gent gran, i, sobretot, pel creixement de la solitud de la gent gran. Ahir mateix, jo vaig visitar un centre de gent gran, d'aquella que torna a casa seva, que viuen sols a casa seva i que sovint no hi ha ni família al seu entorn, o bé perquè no en tenen, o bé perquè ha desaparegut. I això passa a Catalunya avui, i això és motiu de moltes queixes. I vegin en aquestes paraules no una reflexió ni moral ni contra cap administració, ans al contrari, adreçada a tota la societat.

Els donaria exemples molt a l'entorn del servei d'atenció domiciliària i de com cal molt un increment de treballadors i de serveis per a aquestes polítiques, o de manca de places en els centres de dia o en les residències. Rebem queixes de gent que tot i haver superat l'avaluació roman en llistes d'espera per manca de places disponibles.

Els anuncio, com vaig fer en comissió, que també hem detectat ja el que és estudi per part de diversos equips i serà objecte d'un informe monogràfic del Síndic: el que és la problemàtica de convivència, ho dic ben clar, de maltractaments respecte a la gent gran.

També la convivència la podem analitzar respecte a la violència que apareix en entorns escolars i en móns juvenils. Quelcom que algú pot dir: «Ha passat sempre», però que ara aflora amb noves característiques. I no fem alarma social d'això, però treballem-ho a fons. I no es soluciona amb aquella idea que l'escola ens ho solucionarà tot, ni les polítiques educatives, sinó que convencem-nos tots que això requereix la implicació del sistema educatiu, però dels pares, dels polítics, dels mitjans de comunicació, de la societat en general.

Podria citar, com l'exemple més punyent, el que se'n diu el *bullying*, que potser varem conèixer tots a partir d'un fet mediàtic molt important, que va ser el suïcidi d'un nano al País Basc, però que passa a Catalunya i que tractem, a partir de les queixes rebudes, a partir d'actuacions d'ofici del Síndic, amb un seguiment educatiu, buscant a veure si l'escola fa un seguiment educatiu personalitzat, si el tutor o tutora és conscient de la situació, com es valoren la integració i les relacions grupals allà on hi ha una situació com aquesta, quines mesures de suport es prenen i com hi intervé el departament corresponent.

És molt difícil descriure aquest fenomen. Ho torno a dir: està encara en fase d'anàlisi, fins i tot per part d'estudiosos, però existeix en la realitat, i nosaltres mantindrem oberta una actuació d'ofici molt ferma sobre el tema. I, a més, hem decidit, amb l'Ararteko del País Basc, fer un estudi monogràfic conjunt, del qual espero que en uns propers mesos puguem presentar conclusions.

Igualment, hi ha un problema de convivència entre el que poden ser els casos esporàdics de violència juvenil al carrer. De vegades, podem parlar de poblacions properes a Barcelona on hi ha hagut situacions d'assetjament que han causat també investigacions d'ofici del Síndic. I podem dir avui, amb orgull, en casos concrets que eren molt difícils, que s'hi ha implicat l'Administració municipal de forma molt positiva, s'hi ha implicat l'IES corresponent de forma molt positiva, hi ha hagut respostes organitzades, globalitzades i integradores, i que tenim, per tant, un bon resultat a exhibir.

Un tercer món on podríem detectar problemes en la convivència està, en general, al que podríem dir-ne «el carrer». Com conciliem el dret de llibertat amb el deure de respectar la llibertat de l'altre? Hem fet actuacions d'ofici quan se'ns ha vingut amb queixes sobre brutícia, sobre persones amb problemàtiques socials que deien que molestaven al carrer, sobre sorolls, sobre el dret al descans. És evident que també hauríem d'afegir en aquesta llista, encara que no sembli un conflicte important, l'oposició a centres de culte d'altres religions, que afecta clarament la convivència intercultural.

Un conjunt de queixes i de fenòmens que amaguen una realitat: a l'espai públic, al carrer, hi han incidents que afecten la convivència, protagonitzats per persones amb situació de desprotecció. La majoria de la gent, a més, s'oposa que hi hagi centres específics per tractar aquestes problemàtiques, i hem de fer entre tots pedagogia perquè, sense fer recaure al mateix lloc sempre el mateix equipament, hi hagi una distribució equilibrada pel territori dels instruments per fer front a aquestes problemàtiques, i després els farà una proposta solemne i concreta.

Exemples de queixes de la inseguretat ciutadana, bàsicament a zones públiques de Barcelona, perquè hi havia gent sense sostre, per exemple, o de quan vam desmantellar Can Tunis, problemàtica que coneixen molt bé els responsables de diversos departaments de la Generalitat, de com han calgut nous programes de prevenció, de reinserció i de readaptació dels drogoaddictes, a part de programes de seguretat.

Cal molt diàleg entre les administracions i les persones afectades, les que es queixen, per tractar aquest aspecte de la convivència.

És evident que un quart aspecte de la convivència a Catalunya avui és tota la problemàtica de la immigració, i més quan fa pocs dies que s'ha tancat l'anomenat «període extraordinari de regularització». Hem exposat en comissió amb detall com veiem nosaltres aquest procés de normalització, en el qual veiem una òptica excessivament laboral. Nosaltres vam fer una recomanació molt abans que el Reglament entrés en vigor, i subratllàvem que aquell Reglament millorava significativament mesures anteriors però que encara no havia incorporat previsions que millorarien la capacitat d'actuació.

El tractament d'immigrants en situació irregular no acaba amb processos excepcionals; calen mecanismes posteriors no tan restringits com els que es preveuen avui. És una mena de bosc on hom es pot perdre quan parlem de tots tres requisits: de la residència, del treball, de les vinculacions familiars. De vegades, semblen mecanismes insuficients o poden ser irrelevantes. El concepte d'arrelament, amb les lleis espanyoles, i no diguem les internacionals, i amb jurisprudència del Constitucional, permet opcions molt més generoses sobre aquests tres requisits, i més si tenim en compte que són causes legals obertes sobre un fenomen social que ens és necessari: la mà d'obra que arriba a aquest país.

I en aquest camp voldria fer un esment molt «carinyós», intel·lectualment «carinyós», sobre els menors de la migració no acompanyats. El Reglament no altera elements fonamentals que fins avui es practicaven, però deixa massa indiferent la política de protecció dels menors. Adequadament, remetia, la normativa, a les autoritats de protecció dels menors, però quan es tracta de repatriació exclou pràcticament les autoritats autonòmiques, amb un paper important i positiu que poden i juguen en aquests temes. La decisió sobre la possible repatriació correspon solament a les autoritats estatals, sense res més que un informe no vinculant dels serveis autonòmics, sense gaire informació sobre la problemàtica aquí o la problemàtica d'origen, cosa que crea autèntics drames col·lectius sobre aquesta temàtica.

Nosaltres hi hem actuat, hi hem actuat d'ofici. Creiem que, a més, podem dir que es pot constatar fàcilment com canvien les característiques d'aquesta població menor migrada no acompanyada, en edat, en origen, en nombre, l'edat va baixant, per exemple, i que no complim, permetin que els ho digui, el que diu la Convenció dels drets dels infants i la legislació protectora, que està per damunt de la reglamentació d'estrangeria, que el possible retorn s'hauria de fer amb un conjunt de requisits.

I com a avantdarrera reflexió sobre la convivència, permetin que els parli d'un tema —els he dit que seria rapidísim i telegràfic sobre aspectes importants que afecten la convivència— que és prou conegut, que serà objecte d'un informe molt extens abans de final d'any per part del Síndic, però que no puc deixar de citar si agafo com a fil conductor la convivència: és el sistema penitenciari de Catalunya. Tothom sap que el tenim massificat; tothom sap, o hauria de saber, que tenim encara poc personal de seguretat i de tractament per complir els mandats constitucionals i legals sobre aquest

sistema; potser no se sap tant que cal apropar un discurs general, en el qual podem coincidir tots, a la realitat quotidiana del que passa avui en el sistema penitenciari i que hem d'implicar molt més la societat sobre el que significa el sistema penitenciari.

Cal més personal si de debò volem reeducar la gent que va a parar al sistema penitenciari; calen centres, un major nombre de centres, segurament més petits i segurament més propers, i sóc conscient que dic dues coses políticament incorrectes, i cal, sens dubte, tenir atenció de la paradoxa que un dels greus problemes que hi ha avui en el sistema penitenciari és quan l'intern, el reclus, recupera la llibertat: la gran paradoxa que és molt problemàtic agafar aquella persona que ja pot sortir perquè no hi han centres d'acollida, o n'hi han pocs, perquè no hi han pisos de residència, perquè pràcticament cap empresari vol fer ús del contracte de reinserció social, malgrat que té tots els avantatges fiscals del món. I quina gran paradoxa! Allò que segurament hem aconseguit reeducar, amb un percentatge elevadíssim d'interns que demanen formació professional en el sistema penitenciari, i que molts no poden aconseguir perquè encara no tenim prou mitjans per oferir..., que el més problemàtic sigui el seu retorn a la societat.

En general, permetin-me, per acabar aquest apartat, que jo els digui i els proposi, en nom de tot l'equip del Síndic, que tractem, comencem a tractar, amb una altra perspectiva el que podríem dir-ne «allò que molesta». Els sociòlegs saxons en diuen el *nimby*, *not in my backyard*, no al pati de casa, eh?, aquest «tanqui-me'l, però no em posi la presó al costat», «compte amb els drogaddictes, però no posi un centre de toxicòmans». Aquest és un tema molt i molt important: els equipaments en general, que tothom els vol i ningú els vol.

Jo demano a totes i a tots els diputats que ens escolten, i a tot el Govern de Catalunya, a totes les administracions —perquè afecta totes les administracions, fins a la més petita, com es demostra aquests dies als mitjans de comunicació—, un compromís, un pacte, un pacte nacional i local: que es digui el mateix aquí i al poble més petit de Catalunya; un pacte per assumir la quota de responsabilitat que ha de tenir cadascú; que es distribueixi pel territori, no fent recaure sempre sobre les parts més castigades les problemàtiques més punyents; que no permetem que els nivells més desenvolupats socioeconòmicament s'espolsin del damunt les puces i es treguin el que pot ser conflictiu del proper; un pacte entre polítics, moviments socials, líders d'opinió, un autèntic compromís que hauria de liderar el president de la Generalitat per tractar seriosament i de forma equilibrada tot el que afecta la problemàtica d'equipaments.

Podria parlar-los de moltes altres polítiques públiques que afecten la convivència, eh? Els cito, com una de paradigmàtica, l'habitatge. I algú deurà dir: «Què ens diu, el Ribó, de l'habitatge, si queda molt lluny de la convivència?» Compte!, que a Catalunya la problemàtica que creix de manca d'habitatge real per a milers i milers de persones ja comença a afectar seriosament la convivència. I, a nosaltres, ens arriben, evidentment, quantitat de queixes sobre com castiguen aquestes carencies determinats grups socials: joves, gent gran, temporalitat, immigrants, famílies monoparentals; gent gran, a més, que és objecte de *mobbing* quant als seus

lloguers, o de polítiques sobre serveis que havien de ser necessaris a la comunitat i que se'ls neguen; o de llargues llistes d'espera sobre habitatges públics.

I sí que acabo aquesta reflexió sobre la convivència amb una apellació, no pas corporativa, que la convivència no és una paraula només solemne; com he intentat demostrar rapidíssimament en una sèrie de temes, és una realitat viva que demana canvis culturals, més mitjans, més polítiques, una gran pedagogia –però permetin-me la reflexió corporativa– i millor tracte a aquelles dones i homes que són professionals, dia a dia, en aquelles trinxeres que acabo de citar. No pot ser que una infermera a Catalunya guanyi escassament 900 euros al mes, no pot ser que un auxiliar d'infermera guanyi a Catalunya escassament 600 euros al mes, si ens creiem que són personal indispensable, que, amb un gran entusiasme, dedica hores i hores a atendre la nostra gent gran o a atendre els nostres malalts. I reivindico que es tinguin molt més en compte totes aquelles dones i homes que estan –ho torno a dir–, amb molt d'entusiasme, en els llocs més difícils de la trinxera de la convivència, en els serveis socials, gent qualificada i que té una baixa retribució salarial i una gran inestabilitat. Una aposta de país seria millorar aquesta gent. Se'ns en van infermeres cap al Regne Unit, per una raó molt senzilla. Una aposta de país de debò, de futur, seria millorar l'atenció a aquesta gent, el tracte a aquests professionals.

Acabaria dient-los que la convivència –ho he citat dues vegades– demana molta més implicació social, demana prioritzar polítiques i recursos, i demana que les persones –i he utilitzat sempre el terme «persones» per no parlar només del noble terme «ciutadans», perquè ens hem d'ocupar de totes les persones– no siguin desateses per l'Administració, no hagin d'esperar mesos i mesos, no hagin de lluitar amb un concessionari públic en una ciutat privada, perquè se'ls reconeixin uns possibles danys; en definitiva, està en mans de les administracions, demana implicació social, demana recursos econòmics, finançament, demana polítiques públiques, però està en mans de les administracions, poder públic en general, garantir allò que diem molt planerament una bona Administració. Aquell dret que proclama –si arriba a bon port; tant de bo– la Constitució europea en procés de reformes..., perdó, de referèndums i d'aprovacions arreu de la Unió. Un dret tradicional però que, per primera vegada, s'ha concentrat: el dret de ser informat, amb llenguatge que s'entengui. Se'ns queixa la gent que de vegades els responem amb una sèrie de formularis administratius que sembla xinès, amb perdó dels xinesos, que no s'entén què és el que se'ls està dient; amb un llenguatge que doni un tracte degut al ciutadà, com diu el Parlament europeu, i no s'ho prenguin a broma, «amb cortesia» de cara a les persones que s'adrecen a les administracions, que tenen dret a accedir a la informació i a ser respostos; quantitat de queixes que ens demanen: «Digui a l'Administració que em contesti», justificant la recepció de documents, la resposta en temps raonable. El dret a tenir un interlocutor; no molts interlocutors, entre els quals es perdin i no sàpiguen mai qui és el responsable de la matèria. I el dret a participar, a ser escoltats, directament o a través de les seves entitats representatives, en tots els tràmits d'elaboració, fins i tot, de les normes.

L'objectiu final de la bona Administració, els ho garanteixo, serà el frontispici principal d'acció d'aquest síndic i de tot el seu equip en aquest mandat. Els parlaré aviat d'un instrument que els pot sonar ara molt pretensions, que és el construir a Catalunya una autèntica xarxa de drets, perquè tothom sàpiga a què té dret i quins deures té, on pot acudir i on no, i com ser molt més ràpids a l'hora d'atendre les problemàtiques. Sí que quedi clar que la voluntat del síndic és col·laborar estretament i sovint amb aquesta cambra per fer-la coresponsable de les seves actuacions, per contribuir amb ella a innovar i modernitzar l'Administració i a garantir els drets de totes les persones, complint el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor síndic. I, d'acord amb l'acord, precisament, que va prendre la Junta de Portaveus, com vostè ha esmentat, el convidem a seguir la sessió des de la llotja d'honor.

Tenen la paraula, ara, per fixar posició, els grups parlamentaris; i, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Senyors diputats... Senyor síndic, senyor Ribó, felicitacions a vostè mateix i a tot el seu equip per aquest Informe. Però, abans, m'agradaria fer un reconeixement i un record al síndic Canyelles pel seu saber fer i per la seva tasca de tots aquests anys enrere, i, a més a més, perquè comparteix amb vostè el cinquanta per cent d'aquest Informe i de les actuacions que es van treballar els sis primers mesos de l'any 2004.

Bé, el primer Informe del nou síndic –jo ho vaig dir en Comissió– és extremament didàctic; és molt difícil resumir en quinze minuts els quaranta minuts que vam tindre els grups a les dos sessions de la Comissió, però en farem un intent. Molt ràpidament, al 2004, 5.276 actuacions; el 55 per cent de queixes, i el 44 per cent de consultes, l'1 per cent d'actuacions d'ofici. L'Administració local, i concretament és l'Administració, diguem-ne, que rep més crítiques, més consultes, més queixes. I, concretament, d'aquesta Administració local destaca la ciutat de Barcelona, amb el 40 per cent d'aquestes queixes. Quant a la Generalitat, Salut, Benestar i Educació són els departaments que més han de treballar.

Ho tornem a dir: l'Informe del 2004 és un veritable llibre de text, recomanable per als diputats perquè ens va ordenant tots els temes i ens ordena tot el cos legislatiu que aborda els temes. Sis-centes actuacions més que l'any anterior. Aquest increment es produeix tan sols entre el 95 i el 96. Valorem molt concretament, quant a les iniciatives d'aquest any, les visites a centres penitenciaris i hospitalaris, la qüestió de les visites a Sabadell..., bé, al Pallars Sobirà, a Sabadell i Sant Feliu de Llobregat, cosa que ha disparat d'una forma enorme les queixes del Pallars Sobirà, però que és normal i que jo

crec que ens ha de fer veure que hi han diversos col·lectius socials que els costa, diguem-ne, arribar a l'Administració, no tan sols perquè no hi ha dinàmica de debats, o dinàmica d'escriure, o dinàmica de reunir-se amb l'Administració, sinó també per la llunyania geogràfica dels centres de decisió a Catalunya.

Jo l'animaria a fer més desplaçaments enguany, i també l'animaria a incrementar les actuacions d'ofici, que enguany han estat de l'1 per cent. Per què? Per detectar males conductes de les administracions sobre sectors desfavorits, com he dit fins ara, per la manca de costum, allunyats de les dinàmiques de relació amb les administracions, i també de les dinàmiques de documentació escrita amb les administracions. Amb les administracions passa una mica com amb el metge; o sigui, que diuen que hi ha moltes visites mèdiques, però resulta que hi ha molta gent que es mor sense anar al metge; i també hi ha molta gent que es mor sense anar a veure l'Administració. I, en canvi, la concentració de gent que fa queixes de l'Administració o que va al metge és realment important en un grup determinat.

Bé, sobre les queixes dels ciutadans, la queixa crònica: les administracions no tramiten els procediments administratius. S'apunta com a solució, per part del síndic i del seu grup, la via de les noves tecnologies. Això inicialment comportarà un parèntesi temporal difícil per a les administracions, tant l'autonòmica com la municipal, pel fet que tota la normativa està molt treballada des del punt de vista administratiu, amb les seves exposicions públiques i els correus electrònics. Realment és difícil de compaginar les exposicions públiques amb edictes, amb la dinàmica de correus electrònics; però sí que és molt important insistir a superar la lògica petició individualitzada a l'Administració, incrementar la quantitat i qualitat de la informació penjada a la xarxa per a totes les administracions. Aquest canvi realment sí que pot provocar un punt d'inflexió en la relació entre administracions i administrats; poso sempre com a exemple l'Institut Cartogràfic de Catalunya, que ha penjat a la xarxa l'ortofotomapa 1:5.000, cosa que no el pots imprimir però el pots consultar, aspecte que considero molt important aprofundir en totes les administracions.

Ens ha interessat, especialment, també, el *moobing*, element pràcticament nou als seus informes, i l'animaria a fer els estudis específics per aclarir qüestions de competències i altres qüestions relacionades amb el *moobing*.

La preocupació per la participació ciutadana, i molt concretament es destaca molt en els temes d'urbanisme. Bé, jo crec que la participació ciutadana és molt important per trencar aquesta cadena que s'ha creat, rígida, que està molt tensionada, entre una administració omnipotent i una dimissió dels ciutadans perquè l'Administració ho fa tot. Aquest nucli de relació única es pot trencar amb una major participació ciutadana, sense anar d'un excés de democràticisme que paralitza a un autoritarisme que, finalment, pot esdevenir estèril.

Quant a la funció pública, recolzem el dret de la reconciliació de la vida familiar i laboral, donem suport a l'actuació d'ofici, endegada pel síndic, amb la recoma-

nació de modificacions dels textos normatius que presentarà.

L'habitatge. El síndic expressa la seva esperança en la modificació de la Llei d'urbanisme, que es va produir al novembre del 2004 i..., perdó, al 2002, i després, al 2004, amb referència a la reserva de sòl que hi ha per a habitatges protegits. Jo, tal com va dir el diputat de Convergència i Unió en aquells moments, jo alertaria sobre la possibilitat que, tot i que hi hagi una reserva de sòl, als plans parcials, del 30 per cent per fer habitatge protegit, ens podríem trobar fàcilment, i sobretot a les zones de Catalunya menys poblades, que la reserva de sòl es quedés sense construir per part de les constructors, amb la qual cosa hauríem d'entrar a dinàmiques d'expropiació, cosa que els ajuntaments petits no podrien entrar-hi. I, per tant, ens podríem trobar amb una gran quantitat de sòl d'habitatge protegit, però sense funcionar.

En tot cas, cal incentivar la protecció i cal incentivar la iniciativa privada, inclosos els sindicats, per construir aquest sòl o que no quedi congelat. El problema, doncs, és també incentivar els ajuntaments, sobretot els més petits de Catalunya, perquè tinguin disponibilitat econòmica per fer l'expropiació d'aquest sòl, cas que el privat no l'engegués.

Bé, el síndic Ribó ens manifesta una altra esperança, que és la Llei de barris, la Llei del paisatge. Jo, com a provinent del món rural, o d'aquesta Catalunya menys poblada, li podria dir, senyor Ribó, que no tan sols per als alcaldes, sinó també per a molts ciutadans d'aquestes zones, en aquests moments aquesta excessiva planificació de lleis del paisatge, de la Xarxa Natura 2000, representa un agredolç; és a dir, una esperança quant a planificació, però alhora una preocupació pel fet que pot comportar un perill d'una excessiva planificació, d'un excés de cos normatiu, que escanyi les actuacions del món rural, amb els plans territorials, els plans urbanístics, les prescripcions de l'Agència Catalana de l'Aigua, la Xarxa Natura 2000, la Llei del paisatge, i que, d'una forma que no ens n'assabentem, però que d'aquí un any, sense inversions previstes, tinguem realment unes prescripcions tècniques que hipotequin el futur de part del territori de Catalunya, com ho demostren, per exemple, les greus dificultats que tenim per aconseguir, els municipis petits, subvencions per a aigua potable, en algunes comarques d'interior que, realment, estan rebent aquesta planificació i no tenim, en aquests moments, un referent econòmic per part d'administracions per ajudar uns aspectes mínims del funcionament dels pobles. S'incrementen els temes de soroll —és crònic, les queixes dels sorolls, per tant, es mantenen—, s'inicien les queixes per pudors i ferums.

Immigració. Valorar molt positivament l'Informe que el desembre va fer el síndic, abans d'aprovar-se el Reglament d'estrangeria. Aquest Informe valorava alguns punts febles del procés de regularització extraordinària. Animar el síndic a insistir en els afers de la immigració més enllà de la regularització i la precarietat laboral. Crec que s'ha de treballar molt a fons la promoció de cursos de formació per a tot el grup de gent immigrada, que estan treballant, moltes vegades, sense cap mena de formació tècnica. Tecnificació i coneixement del país i de l'idioma català per avançar en la seva integració.

La gent gran. Ens ha interessat específicament dos punts de la gent gran. En primer lloc, destacar el tema dels maltractaments, apuntar el tema del maltractament a la gent gran. I en segon punt el creixement de la solitud en les esferes de la gent gran. El missatge de la necessària solidaritat i de replantejament de les relacions intergeneracionals amb la gent gran és fonamental. L'allargament de la vida no només requereix nous serveis i nous ajuts, sinó també noves maneres d'organitzar la relació personal en les diferents edats. Nosaltres defensem que la gent gran pugui, al màxim possible, envellir a casa o a prop de casa per evitar la solitud. Quant al maltractament, el canvi de valors en la societat actual..., d'alguna manera aquest canvi comporta un maltractament a la persona gran des d'un punt de vista social i institucional; és a dir, ens hi porta sense cap mena d'obstacle si realment les administracions i les persones no en posem. Hi han determinades situacions de sobrecàrrega de feina i desbordaments dels cuidadors que poden esdevenir o poden comportar maltractaments inicials que són molt perillosos.

Objectiu: conciliar les càrregues entre la família i els serveis socials. Ens complau l'anunci d'un informe sobre els maltractaments a la gent gran, un informe monogràfic. Un altre objectiu: cal desenvolupar la Llei de suport a les unitats familiars, que està pendent de desenvolupar; requerir a l'Administració autonòmica que compleixi i amplii el suport a les famílies amb programes ja establerts com el «Viure en família», amb l'ampliació de places residencials, i posar les places que no siguin públiques també que les ocupi determinada gent gran que ho necessita.

Pel que fa als temes del consum, destacaríem, perquè és una conversa de carrer i de cafè que s'intensifica, les problemàtiques que hi han en aquests moments per donar de baixa els telèfons mòbils. Realment aquesta gent de la telefonia mòbil s'han convertit en un veritable imperi en què costa molt aconseguir determinades modificacions. Fer la baixa del telèfon mòbil és realment complicat i al ciutadà se li fa molt feixuc.

Quant a temes de sanitat, es cronifiquen les llistes d'espera, encara que hi ha certes millores en algunes qüestions. I ens preocupa molt i molt la salut mental, no tan sols per les famílies amb deficiències econòmiques, sinó també la salut mental en els pobles més allunyats dels centres de tractament, d'aquests malalts que estan força abandonats per la societat, i que Catalunya encara no ha engegat programes seriosos de tractament i de centres especialitzats.

Bé, jo tan sols saludar i felicitar el síndic i tot el seu grup per la feina feta, la considero i la considerem, com a grup, brillant. Demanar-li que continuï amb la mateixa il·lusió i empena que el primer any. Senyor Ribó, dir-li que nosaltres no el vam votar –no el vam votar– però avui el felicitem i l'animem a treballar en un paisatge social difícil, en un paisatge social que, de vegades, entenem que hi ha una llunyania entre Administració i ciutadà, i a més a més també hi ha aquest binomi, que crec que vostè també hauria d'incidir en aquesta qüestió, d'aquesta Administració omnipotent i aquests ciutadans dimitits, no tan sols pels fills, no tan sols per la neteja dels carrers, no tan sols..., sinó per molts aspectes de les seves responsabilitats socials. La delega-

ció en els poders públics i tota la responsabilitat pel que fa al bé comú convida el ciutadà individual a dimitir de qualsevol responsabilitat col·lectiva. Considero que si això no es té en compte la feina del síndic és un pou, li he dit diverses vegades, és inacabable i, per tant, aquestes polítiques pedagògiques són necessàries de treballar.

Bé, crec que és important, també, agrair-li que ens hagi donat als portaveus dels grups de la Comissió la possibilitat de tindre un protagonisme en les jornades que el dia 7 i 8 de juny es produiran de debat entre els síndics de les autonomies espanyoles. Desitjar-li que siguin exitoses, aquestes jornades, i bàsicament que es continuï amb aquesta tasca, amb la mateixa il·lusió i esforç que aquest any.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Ana del Frago.

La Sra. del Frago Bares

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic de greuges que avui ens acompanya, em correspon de nou fer la valoració de l'Informe del Síndic de Greuges 2004 en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Vull agrair, en primer lloc, el treball realitzat, a tots –a assessors i a professionals, en conjunt–, a la sindicatura. En aquest darrer any, 2004, en què s'han produït canvis substancials quant a l'organització, modernització, persones, espais i línies d'orientació i d'actuació, creiem que cal agrair i felicitar-los, tant als que ja hi eren com a totes les noves incorporacions, per dur a terme, amb molt bon pas i criteri, allò que és fonamental: la defensa i millora dels drets de les persones a Catalunya, treball. Tasca que queda prou reflectida en l'elaboració d'aquest Informe anyal, tant pel seu increment quantitatiu com, des de l'inici, per la seva mateixa estructura. Igualment, respecte de les actuacions d'ofici i de la funció de promoció normativa, on es destaca no únicament l'interès clar per la defensa dels drets, sinó també la capacitat reflexiva i analítica per la voluntat de millorar la norma i enriquir i complementar la funció legislativa pròpia d'aquest Parlament.

Atenent les línies d'actuació anunciades i recolzades per tots els grups parlamentaris el setembre passat, les prioritats d'accions per als col·lectius més desfavorits –gent gran, discapacitats, persones en situació de pobresa extrema, dones, infants i adolescents, immigrants, interns dels centres penitenciaris– apareixen clarament en totes les intervencions endegades, moltes d'elles amb visites específiques tant al territori com a les diferents realitats socials, educatives, sanitàries, d'acollida, correctives que han calgut. Un clar exemple han estat les visites a tots els centres penitenciaris de Catalunya, a diferents centres hospitalaris, etcètera.

I és a partir d'aquestes premisses que s'inicia el recorregut en la defensa dels principals drets socials respecte de l'actuació dels poders públics, no sempre ben resolts

i garantits, abordats en les dues sessions de Comissió i que passaré a esmentar posteriorment.

Els desplaçaments al territori, les relacions amb altres *ombudsmen* locals –trenta, més de trenta a Catalunya–, autonòmics, internacionals, les accions formatives i de difusió, la relació i interlocució amb les administracions, etcètera, juntament amb l'activitat general desenvolupada, han fet que l'organització i l'estructura de la institució hagi variat per tal de donar adequada resposta a les fites proposades, entenem que des de l'eficàcia. Així entenem des del nostre Grup que, tant la vessant tècnica com la vessant consultiva, queden prou explícitades i encaixades i donen l'impuls necessari a la institució.

Constatem, doncs, que tot plegat ha ajudat, està ajudant a fer més visible el Síndic de Greuges, i així es confirma amb un increment de les actuacions, del 14 per cent, respecte de l'any anterior, 5.276. Constatem, també, que les recomanacions del síndic han estat claus importants en la resolució de conflictes, que s'han acceptat en un 93 per cent per part de les diferents administracions. Cal, doncs, continuar aquesta tasca mediatadora i resoluciva des de l'exigència, la interpellació i la crítica constructiva.

Hem de remarcar que les queixes relacionades amb l'incompliment de l'Administració del deure de resoldre expressament no disminueixen. Continuem, doncs, sollicitant un constant esforç per part de les administracions respecte d'aquesta queixa, que passa molt sovint únicament –i repeteixo, únicament– per adoptar mesures modernitzadores i organitzatives que resolguin aquesta situació i no vulnerin els drets de les persones.

Les qüestions suscitades són àmplies: irregularitats en les notificacions als particulars, retard en les respostes i sovint pèrdues d'ajuts i subvencions a particulars, també. Claredat i rigor, quant a l'accés a la funció pública en alguns departaments –aquests, hàbits difícils d'extingir després de molts anys. Dret a la conciliació de la vida familiar i laboral, assetjament moral o psicològic, responsabilitat patrimonial, expropiacions forçoses, participació ciutadana, dret a la informació, ordenació del territori, medi ambient, treball, consum, immigració, sanitat, seguretat ciutadana, justícia, universitats, normalització lingüística i cultura, són temes que surten, alguns no resolts any rere any. No es tracten de qüestions individuals, en sentit estricte, sinó de qüestions polítiques que s'estan abordant sense dilació, i que els diferents programes endegats han d'afavorir el desenvolupament de condicions òptimes per a la seva millora i desaparició.

Així, doncs, passaré a ampliar alguns dels temes que, de forma explícita i molt autoexigent, creiem que cal remarcar, i són, tots els temes indicats a l'Informe, de clara rellevància.

En primer lloc, sanitat, universalització de l'assistència sanitària. Volem reiterar el suport, ja esmentat en diferents ocasions, a l'actuació d'ofici endegada pel síndic respecte de la universalització real i efectiva del dret a l'assistència sanitària en condicions d'igualtat, independentment dels recursos econòmics dels ciutadans i de la seva afiliació o no a la Seguretat Social, en el marc

d'un sistema sense desigualtats fixat per la Llei 16/2003, del 28 de maig, de cohesió i qualitat del sistema de salut. Suport, per altra banda, expressat pel Departament de Salut i defensat, alhora que obre un debat estatal, en el marc del Consejo Interterritorial, que garanteix l'assistència sanitària pública a tothom.

Llistes d'espera i reforma de l'atenció primària de la salut. Cal continuar treballant en la línia iniciada pel Departament de Salut per reduir aquestes llistes d'espera i el temps de demora per accedir als serveis sanitaris. L'accés a l'atenció sanitària –tant quan el ciutadà necessita intervencions quirúrgiques com en consultes externes a especialistes o en proves diagnòstiques– pot fer sovint més problemàtics determinats tractaments.

Tot un seguit de mesures que ja s'han dut a terme, com l'ampliació dels procediments quirúrgics, regulació de certificats de registres de seguiment, incorporació de nous procediments en garantia i la recollida de dades d'algunes proves diagnòstic a nivell nominal, han fet que, a finals de l'any 2004, s'hagin pogut reduir fins a 2.036 menys els pacients en llista d'espera per operar-se que al mateix període de l'any 2003. I també en la mitjana de temps. Cal, però, continuar aplicant tots els mitjans necessaris per arribar a aconseguir les fites proposades.

Construir un model sanitari, ens deia el president, que integri la salut pública i la millora de la qualitat de l'atenció sanitària depèn dels recursos, però també d'una bona gestió, en la qual s'està avançant. Esperem, sabem que la finalització de la reforma de l'atenció primària permetrà garantir l'accés de tots els ciutadans a les activitats de prevenció i promoció de la salut que incorpora el nou model.

Salut mental. Reiterem les diferents recomanacions del síndic, que al llarg del temps i també en l'Informe d'enguany apareixen com a preocupació permanent, pels malalts mentals: l'avaluació de les condicions assistencials de diversos centres i la recomanació als poders públics que es corregeixin les necessitats més peremptòries, sobretot la millora de la coordinació interdepartamental, l'equitat territorial en recursos i serveis i el desplegament de serveis comunitaris i assistencials alternatius a l'hospitalització i per a la rehabilitació dels malalts.

Coneixem la constitució, l'octubre passat, del Comitè tècnic per a l'elaboració del pla integral per a l'atenció a les persones amb problemes de salut mental. Comitè integrat per representants de nou departaments de la Generalitat, familiars de malalts mentals, associacions de malalts mentals, Associació i Federació de Municipis i associacions de professionals. El compromís és prou clar: poder disposar del document del pla integral el desembre d'aquest any, de 2005. Ens refermem en l'actitud d'estar amatents al seu resultat.

En segon lloc, treball i pensions. A l'Informe del síndic apareixen clarament tots aquells aspectes identificats com a qüestions prioritàries, valorats igualment pel Departament de Treball. Les aportacions del síndic permeten avançar cap a uns serveis públics de més qualitat i més pròxims a les necessitats de les persones: la reincorporació al mercat de treball de les persones majors

de quaranta-cinc anys, inserció de col·lectius amb especials dificultats, etcètera. Tant els objectius del pla de govern com les mesures incloses en l'acord estratègic –reforma del SOC, polítiques actives d'ocupació, etcètera– mostren una aposta clara per introduir canvis significatius en els aspectes tractats pel síndic.

Volem, però, fer ressaltar un aspecte, una demanda concreta sobre la manca de desplegament de les mesures de foment i dels programes d'ajuts a les empreses d'inserció. La publicació de la Llei 27/2002, del 20 de desembre, sobre mesures legislatives per regular les empreses d'inserció sociolaboral, va materialitzar el seu marc legal i possibilitar el seu desenvolupament. Recolzem, sens dubte, la protecció de les situacions d'exclusió com a tasca dels poders públics, i, per tant, la necessitat de reconèixer, emparar i potenciar aquelles iniciatives i empreses que combinen la lògica empresarial amb les metodologies que fan possible la inclusió dels exclosos socials en els processos de reinserció laboral en les empreses.

Entenem, però, que a l'inici d'aquesta legislatura s'actués amb prudència i prevenció, atès que calia fer un procés paral·lel de transformació, clarificació i rigor de molts centres que col·laboraven amb l'Administració en aquests àmbits encara que molt sovint els objectius que proclamaven no coincidien exactament amb l'activitat que duïen a terme.

És ara que, a partir d'aquest procés, i amb total concertació i coordinació amb diferents operadors, associacions, ONG, s'estan concretant les passes, que s'inicien amb un primer registre d'empreses d'inserció i amb tot un seguit de modificacions respecte del desplegament, i mesures de foment que el proper mes de juny seran publicades estan en aquest moment en tràmit jurídic, tal com es va manifestar a l'Informe.

La flexibilització d'itineraris, la durada dels contractes, els ajuts compensatoris suposaran un increment d'1 milió d'euros respecte dels ajuts de 2004. Per això creiem que la reclamació i recomanació del Síndic, en aquest sentit, ha estat plenament recollida, i que el camí està reconduït i en procés de desplegament.

Nosaltres hi donarem tot el suport perquè són aquestes iniciatives, ben orientades i clarificades, des de les empreses d'inserció laboral, des de les administracions públiques, les ONG, els col·lectius que volen tirar endavant i es comprometen, les que oferiran una gran i bona sortida per a la normalització en el mercat laboral d'aquelles persones que tenen molt poques possibilitats d'accedir-hi, si no és a partir de mesures d'impuls que les puguin ajudar en aquest retorn.

I, en darrer lloc, una referència a immigració. Les actuacions i recomanacions dutes a terme per la institució relatives a la immigració han estat orientades en dos aspectes fonamentals.

En primer lloc, per una banda, les disfuncions en les gestions dels expedients en matèria d'estrangeria, disfuncions relatives a períodes d'espera desproporcionats, informacions incorrectes, manca de personal i circuits, que varen produir, és cert, un col·lapse d'expedients durant els mesos d'abril i maig; situació superada a partir del mes de juliol, en què es posà en marxa un

procés de descentralització de la recepció de renovacions i es normalitza la situació de més de 60.000 expedients presentats amb una resolució positiva del 94 per cent. Treball dut a terme amb l'esforç d'institucions, i especialment la Delegació del Govern i Subdelegació del Govern a Barcelona, reflectit en comissió; col·laboració que continua, per altra banda, amb la sindicatura de greuges.

En segon lloc, aportacions i propostes alternatives al Reglament de desenvolupament de la Llei orgànica 4/2000, de l'11 de gener, sobre els drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social; aportacions per part del Síndic, al nostre entendre, en què podem coincidir en molts casos, que han estat treballades amb gran exquisidesa, transmises al Defensor del Pueblo en el seu dia, i que van ser aportades quan el Reglament estava en fase d'aprovació.

Continuar abordant el desenvolupament del Reglament amb coherència i valentia, tal com nosaltres, el nostre Grup, l'entendem, serà tasca de tots plegats.

Res més. I amb això acabo la intervenció.

Gràcies de nou per l'Informe, i valorar un cop més la importància que té per tal de millorar i corregir les deficiències que encara patim les administracions vers els ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau poder fer aquesta intervenció amb la presència en aquest hemicicle del Síndic de Greuges i del seu equip, ja que d'aquesta manera poden seguir els posicionaments de tots els grups de la cambra sobre el seu Informe del 2004.

El Grup d'Esquerra Republicana agraeix al Síndic de Greuges la tasca realitzada durant aquest any de transició, que, seguint la línia de la feina portada a terme pel seu antecessor, el senyor Anton Cañellas, ha fet un esforç considerable perquè no s'hagi aturat la tasca de la institució.

Hi ha hagut una dinamització de la seva gestió seguint les línies mestres exposades en comissió durant la seva compareixença el setembre passat. Això queda reflectit en el 14 per cent d'augment de les actuacions del Síndic durant aquest any, que arriben a un total de 5.276.

Aquest fet mostra que la figura del Síndic va arrelar en la nostra societat; els ciutadans el van veient com la figura necessària per a defensar els seus drets i llibertats davant l'Administració. Això ajuda que la societat hi adquireixi confiança, el vegi més a prop i, si se'm permet l'expressió, se'l vagi fent seu.

L'Administració ha de ser exigent amb si mateixa i apostar per la qualitat, la interrelació i la transversali-

tat dels departaments per guanyar eficiència i per arribar a la convivència de la qual, doncs, avui, ens ha parlat el síndic.

Donar a conèixer la institució del Síndic és important per a la societat catalana. Recordem la seva aparició en un reportatge a Televisió de Catalunya, així com les diverses activitats que s'han organitzat i que van en aquesta direcció, com el curs que la sindicatura realitza a la Universitat Autònoma de Barcelona, la Càtedra d'Immigració, Drets i Ciutadania, que es fa juntament amb la Universitat de Girona, i les moltes visites al territori. A més, les trobades amb altres síndics, amb els defensors del poble regionals europeus i la tasca de cooperació amb la regió dels Balcans són instruments molt útils per les sinèrgies que generen les institucions.

Pel que fa a l'Informe, cal dir que les queixes de l'any 2004 es poden dividir en dues parts: per una banda, les queixes que poden ser resoltes per una millora de la gestió de l'Administració, i, per altra banda, les queixes que denoten clarament una falta de recursos. Aquestes segones són aquelles que engloben sobretot els àmbits de Sanitat, Benestar i Família, Política Territorial, Justícia, Medi Ambient i Habitatge.

En termes generals podem dir que les mancances d'aquests departaments tenen una relació directa amb la falta d'un sistema de finançament just del nostre país que permeti a les nostres administracions gestionar i fer les inversions oportunes per a millorar la vida dels ciutadans, i permetria, també, més recursos per a la tasca del Síndic, com ell, contínuament, també ens va recordant.

Entrant en l'àmbit de l'Administració general, cal citar les problemàtiques derivades de l'ús dels mitjans telemàtics en el cas de les notificacions. Entenem que hi hauria d'haver una bona regulació legal d'aquests instruments, i l'Administració Oberta de Catalunya vol impulsar els projectes oportuns per modernitzar els serveis que presta l'Administració. I també s'estan fent passes per solucionar la tasca d'informació que l'Administració ha de fer donant les facilitats per evitar que el ciutadà entri en una espiral de dubtes i finestretes per recórrer.

Per altra banda, i entrant en l'àmbit del capítol de problemàtiques del territori, entenem que aquelles queixes derivades dels inconvenients que ocasiona la contaminació acústica es podrien pal·liar si fóssim més exigents en els aïllaments que s'usen en la construcció i tenint més en compte les ubicacions dels habitatges quan aquests es fan en llocs propers a carreteres, aeroports, fàbriques. I, com va dir el síndic, els ciutadans tenen dret al descans. Els sorolls al carrer, que són per diverses causes, també s'ha de treballar perquè això no passi, per la convivència que tots volem.

Les queixes provinents de la falta d'habitatge públic a preus assequibles han de ser enteses com la problemàtica real que existeix avui i que afecta de forma especialment preocupant els joves. És clar que falten habitatges de promoció pública i habitatges destinats al lloguer, i és per això que el Govern de Catalunya té previst construir 42.000 habitatges durant aquesta legislatura, perquè entén que aquest problema és bàsic de solucionar.

Més coses. Les queixes sobre la vulneració de drets lingüístics són bàsicament pel fet que els ciutadans no poden fer servir la seva llengua, el català. Cal seguir treballant per defensar el dret dels ciutadans a expressar-se en la seva llengua tenint en compte que la gran majoria d'aquestes queixes es fan amb la intenció de criticar el fet que els ciutadans no s'han pogut expressar en català.

En aquest sentit és bo recordar avui aquí l'acció que va emprendre l'Agència Catalana del Consum l'any passat quan va denunciar Correus, amb una sanció de trenta mil euros per incomplir la normativa.

En temes relacionats amb el consum, cal citar la gran quantitat de queixes rebudes per problemes que ocasionen les empreses de telecomunicació en el moment en què l'usuari es vol donar de baixa; qüestió que coneix bé aquesta diputada, la qual va voler fer les coses ben fetes per donar de baixa un número de mòbil i al cap de tres o quatre anys se li ha comunicat que està en una llista de morosos; aquesta llista de morosos de la qual ha sigut tot un seguit de gestions per saber com se n'ha de sortir i poder fer l'ingrés oportú.

Aquestes empreses de telecomunicació, que venen telecomunicació, que usen els mitjans de comunicació per fer publicitat, són, sens dubte, uns grans experts de la incomunicació quan els seus usuaris s'hi volen comunicar per donar-se de baixa. I aquí no estem pas parlant d'un problema de finançament.

Benvingudes siguin aquelles accions portades a terme per l'Agència Catalana del Consum, que ha obert expedients d'ofici a cadascuna de les companyies. I esperem que el Reial decret aprovat el 15 d'abril d'enguany, el qual detalla la normativa que han d'oferir les empreses operadores als consumidors tant per les reclamacions relatives a l'accés a internet com per la rescissió de contractes al mòbil, realment es compleixi.

Pel que fa a la immigració, les queixes van dirigides cap a les actuacions sobre l'aplicació de la normativa d'estrangeria i especialment a la seva gestió administrativa, principalment aquelles que han portat a terme les subdelegacions del Govern a Catalunya, les quals han tingut endarreriments molt exagerats en alguns casos i han evidenciat problemes en el procediment de presentació de sol·licituds.

Al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ens preocupa també aquells aspectes relacionats amb la garantia de l'atenció sanitària a la població en general i als immigrants que estan empadronats a les nostres viles.

Entenem que el que s'està fent és positiu, però seguim demanant al Síndic que continuï fent seguiment dels processos d'empadronament i d'assistència sanitària en general.

En el capítol de serveis socials veiem que moltes de les queixes que l'informe explicita fan referència als problemes que pateix la gent gran de casa nostra. El Departament de Benestar i Família ha fet un esforç gran per augmentar el pressupost per a l'atenció a la vellesa. Aquest augment ha sigut d'un 40 per cent respecte del 2004, juntament amb l'impuls de la creació de l'agència catalana de la dependència en col·laboració amb

el Departament de Salut. Esperem que quan es presenti la planificació territorial de serveis socials per a l'atenció a la vellesa, aquest es converteixi en l'instrument que ha de permetre fer noves inversions per aconseguir l'equitat territorial que volem per al nostre país. Això significarà un pas endavant per a la millora de la qualitat de vida de la gent gran, la qual cosa també és una prioritat del Departament.

En temes de sanitat, des d'Esquerra Republicana de Catalunya..., s'ha parlat ja avui aquí de llistes d'espera, però des d'Esquerra Republicana de Catalunya volem seguir insistint en les problemàtiques derivades en l'àmbit de la salut mental. Com vaig dir en comissió, la salut mental segueix sent la ventafocs del sistema sanitari. Sabem, però, que el Govern és conscient d'aquesta situació i vol impulsar mesures per fer front a aquesta situació, i celebrarem la posada en marxa del pla director de salut mental i addiccions que el Departament està preparant.

Amb relació al capítol de seguretat pública i centres penitenciaris, la majoria de queixes que mostra l'Informe del Síndic es refereixen a l'actuació de les forces de seguretat, i tenen el nexa comú en la presumpta actuació desproporcionada d'aquestes en determinades accions. Ara bé, tal com mostra l'Informe, en la majoria de queixes tot queda entre la paraula de la persona que reclama i l'Administració, ja que no s'evidencia..., no s'evidencien proves per arribar a una conclusió final.

Tot i així, nosaltres, com a ciutadans que volem viure en un estat de dret, entenem que les actuacions de les forces de seguretat de l'Estat haurien d'anar dirigides només a la protecció del lliure exercici dels drets i de les llibertats.

Pel que fa a les queixes sobre centres penitenciaris, tot i que compremem les crítiques que fa la ciutadania a la possibilitat que s'ubiquin centres d'aquestes característiques a un lloc o un altre del territori, cal tenir present el fet que la manca de llibertat ha de tenir un objectiu reformador que inspire al reclús la possibilitat de la reintegració social. La massificació a les presons del nostre país no és un bon símptoma i no serveix per aconseguir aquest objectiu reintegrador. Cal que el Pla director d'equipaments penitenciaris es doni a conèixer a la ciutadania en general, per tal que aquesta estigui ben informada sobre els propòsits de l'Administració. I estem d'acord amb el Síndic: cal una nova cultura sobre els centres penitenciaris.

Del capítol de justícia, hem d'alegrar-nos per l'aprovació de la Llei sobre mesures de protecció integral contra la violència de gènere, ja que aquesta és una llei que reforça la protecció penal davant dels actes violents contra les dones. Per altra banda, hem de tornar a fer referència a la lentitud de la nostra justícia; cal citar els problemes detectats en la implantació de la Llei de judicis ràpids, on trobem dificultats en exercicis, provocats massa vegades per la falta de recursos econòmics.

En l'apartat sobre infants i adolescents deseparats, les crítiques van en dues direccions: aquelles que fan referència que el sistema protector no funciona i aquelles queixes rebudes contra mesures protectores. És necessari que endeguem actuacions transversals, com ja ha

fet la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, potenciant una comissió interdepartamental que s'ha de coordinar amb altres departaments per tractar temes relacionats amb menors.

Problemàtiques com les derivades del fenomen recent de l'ús dels menors per a la mendicitat, així com d'altres, són aspectes a tractar en les reunions establertes entre la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i l'adjunt del Síndic, per trobar direccions comunes que permetin millorar les condicions dels infants que viuen en evidents situacions de desprotecció.

Relacionat amb els infants ens toca parlar també sobre l'educació. Les queixes relacionades amb aquest tema s'engloben dins de dos apartats també: un, el sistema educatiu, i l'altre, el dret a l'educació.

Les primeres fan referència a l'educació que comprèn les edats dels zero als tres anys, i demostren la importància que les polítiques educatives del país s'han de definir en funcions de les necessitats existents en cada lloc. La conselleria d'Educació ha redactat el Mapa de llars d'infants de Catalunya 2004-2008, on es preveu la creació de trenta mil noves places públiques, la qual cosa permetrà doblar en quatre anys les places actualment existents, i que ajudi, a més, a poder compatibilitzar la vida familiar amb la laboral.

El segon bloc de queixes, el qual parla del dret a l'educació, va referit a les queixes derivades dels processos de matriculació i admissió de nous alumnes a les escoles públiques. D'aquesta manera valorem molt positivament el Decret 252/2004, en què s'introdueixen canvis per a l'admissió de nous alumnes en els centres docents. Aquests canvis comporten la voluntat de ser rigorosos en el compliment de les mesures en el procés de matriculació, de cara a evitar la falsedat i el frau de les preinscripcions dels alumnes.

Tal com esmenta el Síndic, cal que els infants i els adolescents coneguin el que representa aquesta institució i, igual que la resta de ciutadans, s'animin a utilitzar-la veient que aquesta figura té encomanada la tasca de garantir la salvaguarda dels seus drets i de les seves llibertats.

Senyor síndic, no deixarem aquest informe en un racó del calaix. Aquest Informe, realment, és una guia. Aquí hem vist les dades reals de les preocupacions de la gent del nostre país, la qual mereix una resposta clara i sens dubte es mereix una administració pública eficaç. I estem totalment d'acord a treballar per la convivència, i a la mà de tots nosaltres està poder-ho realitzar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora Nonell. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. En primer lloc, moltes gràcies, senyor síndic, per ser avui aquí amb nosaltres i realitzar la presentació del seu Informe anual correspo-

nent a l'any 2004. Però permeti'm també que faci un agraïment especial a l'anterior síndic, de la mateixa manera que ha fet el diputat de Convergència i Unió, el senyor Cañellas, perquè penso que alguna cosa té a veure amb aquest Informe. Ni més ni menys que la meitat del temps que avui, doncs, correspon a aquest Informe és exactament el període en què encara era síndic el senyor Cañellas. Crec, per tant, que és de justícia reconèixer aquest fet.

També l'agraïment del meu Grup Parlamentari, com han fet els altres grups que m'han precedit, no només per la tasca realitzada per vostè com a persona que institucionalitza la sindicatura, sinó també a tot el seu equip, a totes aquelles persones que durant tot l'any treballen recollint les queixes i preocupacions dels catalans, crec que cal també agrair-ho.

Bé, nosaltres, senyor síndic, fem una valoració positiva –li ho vaig dir en comissió i li ho torno a reiterar avui en sessió plenària–, fem una valoració positiva del que representa aquest Informe. Podem no compartir alguns dels seus continguts o alguna de les seves valoracions, però en conjunt creiem que és un informe prou ampli, detallat, i que permet aprofundir en totes les matèries.

En primer lloc, cal reconèixer l'important increment de les actuacions de la sindicatura, que passa de les 4.617 de l'any 2003 a les 5.276 del 2004, de les quals un 55 per cent correspon a queixes, el 44 per cent a consultes diverses i l'1 per cent a actuacions d'ofici. Això crec, creiem que és positiu, perquè demostra que els ciutadans són cada cop més coneixedors de la utilitat de la sindicatura.

Hem vist els expedients que s'han hagut d'arxivar per manca de resposta, les peticions d'informació dels ajuntaments, o per haver rebut una resposta insuficient, o per haver rebut una resposta mancada de les seves consideracions, i en aquest sentit volem mostrar la nostra preocupació, especialment amb l'Ajuntament de Barcelona, on trobem una part important d'aquests casos. Però centraré la meua intervenció en les polítiques purament socials, ja que amb el temps de què dispenso, doncs, és impossible abordar totes les matèries. Això no vol dir que la resta de temes no els considerem importants, sinó que creiem que ja s'han analitzat a bastament en comissió.

En primer lloc, i referent al tema de l'habitatge –que vostè, doncs, ha tornat a dir avui que afecta directament la convivència, i jo en aquest sentit vull manifestar-li que ho comparteixo–, i segons el contingut de les queixes, es fa palès que el mercat lliure d'habitatges continua sent avui en dia inabastable per a moltes persones amb un nivell de rendes baixes i mitjanes. Nosaltres volem constatar que són insuficients les aportacions de l'Administració per a la rehabilitació d'habitatges, i sembla, doncs, també que amb el nou pla tampoc no és que s'hi esmercin gaires recursos.

Constatar també la manca d'habitatges tutelats per a gent gran tant a la ciutat de Barcelona com a la resta de Catalunya, i som conscients que s'han de millorar els decrets –el Decret del 2001, sobre el procediment d'adjudicació d'habitatges públics–, ja que han de contemplar de manera més àmplia el concepte de culpabilitat i requisits per atendre les situacions d'emergència.

Respecte al tema de la llengua, discrepem totalment de l'exposició feta per la diputada d'Esquerra Republicana, ja que si analitzem realment i amb profunditat les queixes que s'han produït, les queixes que consten en aquest Informe per part dels ciutadans sobre la impossibilitat de l'ús normal a l'Administració estatal del català –registres civils, jutjats, agència estatal de l'administració tributària–, també podem veure com hi consten també queixes de la manca d'ús del castellà a les administracions públiques catalanes, que també s'hi fa referència a l'informe. I, per tant, doncs, crec que tot això fa palès que la llibertat lingüística a Catalunya és el millor actiu que tenim a la nostra cultura i que el dret dels ciutadans a emprar una llengua o una altra ha de ser respectat també per les administracions, precisament com a aquest màxim reconeixement a aquesta llibertat.

Respecte al tema de la immigració, senyor síndic, des del Partit Popular de Catalunya tenim la responsabilitat de manifestar-li que no estem d'acord amb alguns dels seus posicionaments públics amb relació als problemes que genera actualment la immigració il·legal a Catalunya; li ho vaig dir en comissió i li ho torno a repetir avui, a reiterar en sessió plenària. Nosaltres no podem admetre que vostè empari les actuacions il·legals dels immigrants il·legals, que són actes de desobediència civil que violen normes jurídiques, vàlides i vigents, amb la finalitat de produir un canvi. Uns actes que no només violen aquestes normes jurídiques, sinó que sobrepassen aquells canals ordinaris, tant jurídics com polítics, que en un sistema democràtic com el nostre existeixen per a la producció del canvi de lleis o polítiques governamentals i que, per tant, es col·loquen fora de les regles de joc que sustenten aquest sistema polític.

Vostè, senyor síndic, ha fet afirmacions que de manera reiterada defensen la conveniència de legalitzar de forma massiva els immigrants il·legals. Vostè ha dit que cal aprofitar el procés de reforma reglamentària per facilitar al màxim l'accés a la regularitat dels estrangers que viuen i treballen a l'Estat espanyol. Vostè ha criticat que no s'hagi permès la possibilitat de fixar altres mitjans de prova per demostrar la residència que no siguin l'empadronament. Vostè ha fet totes aquestes declaracions davant dels representants dels immigrants il·legals tancats en diferents esglésies i centres públics de Barcelona i àrea metropolitana, amb els quals vostè mateix ha reconegut que es manté amb contacte.

Vostè, senyor Ribó, està defensant criteris polítics determinats que no són pas els de la majoria de catalans. Vostè considera que hem d'obrir-nos i acceptar qualsevol persona que vulgui venir a viure al nostre país. Vostè considera que l'entrada massiva d'immigrants de països amb cultures alienes a la nostra és positiu per a la nostra societat. Vostè considera que l'obertura de les fronteres i el reconeixement de drets als il·legals és quelcom positiu per al nostre país.

Vostè no té en compte, senyor síndic, que la immigració il·legal és un dels principals problemes d'avui en dia per als catalans i per a la resta d'espanyols, i que els ciutadans no volen que les nostres fronteres s'obrin sense límits. Vostè, que tanta cura i dedicació té a defensar els il·legals, no ha plantejat amb la mateixa inten-

sitat la necessitat de controlar amb inspeccions més rigoroses fenòmens com els habitatges patera i l'amuntegament dels il·legals. Vostè no ha plantejat amb la mateixa intensitat que des de l'entrada en vigor de la nova regularització estan entrant per la frontera catalana 1.500 immigrants il·legals cada dia, i, això, no ho diem nosaltres, sinó que ho diuen els sindicats de la policia.

En una societat regida per una constitució democràtica, la resistència o desobediència dirigida contra l'ordre constitucional democràtic no pot ser legítima, i això és el que passa quan vostè dóna suport a actes il·legals. Les meves paraules, sóc conscient que poden molestar a tots els que volen imposar una única veritat i un únic discurs políticament correcte. Jo li haig de dir que no ens faran callar i que mai renunciarem a defensar el que creu la majoria dels ciutadans d'aquest país; una creença en què cal posar els mitjans i els models de gestió que permetin atendre adequadament els nous residents a la nostra societat de forma humana, sense que això comporti una pèrdua de drets als nostres conciutadans. I aquestes són creences molt esteses a la nostra societat, creences que vostè no respecta, segons al meu entendre, senyor síndic, quan actua com a advocat defensor dels que violen les nostres lleis, dels que volen viure al nostre país sense respectar les nostres lleis. Vostè ha adoptat una postura política, que jo respecto, però ha oblidat que potser no és un ciutadà qualsevol. Vostè és el síndic de greuges de tots els catalans, i no només d'uns catalans.

Parlant del tema de salut, avui s'ha tornat a tractar també el tema de les llistes d'espera. Nosaltres creiem que és un tema que aquí al Parlament s'ha anat tractant de forma insistent en els darrers mesos, i no hi ha dubte que si, certament, al final s'aconsegueix desenvolupar aquesta llei i els principis de transparència inclosos en aquesta i que encara no s'han desenvolupat, això serviria moltíssim per tenir informació sobre què és el que s'està concertant, quins són els serveis que s'estan comprant per part del Servei Català de la Salut i de la conselleria en aquests centres concertats. Creiem que això podria servir moltíssim per establir criteris de racionalitat, transparència, balanços clars, que permetessin, moltíssim, doncs, reduir aquestes famoses llistes d'espera.

I, sobretot, una qüestió que ens sembla molt important en les llistes d'espera és la qüestió de l'equilibri territorial. Hi ha àmbits territorials on aquestes llistes d'espera estan avui en dia molt millor i força controlades. Afortunadament, és una cosa que passa a les terres, per exemple, de les comarques de Girona, i en canvi hi ha altres àmbits, com poden ser, a l'altra punta de Catalunya, les Terres de l'Ebre, on les llistes d'espera poden tenir, tenen un diferencial respecte a la mitjana de Catalunya o altres territoris.

Parla també en el seu Informe, senyor síndic, d'un tema que per nosaltres és molt important i que hem intentat solucionar presentant una proposició no de llei que precisament abans-d'ahir va ser rebutjada, com totes les que presenta el meu Grup Parlamentari, en la Comissió de Política Social, i és la referent al tema de les revisions ginecològiques. Aquí també creiem, senyor síndic, que farà falta la seva participació crítica amb relació a les intencions que sobre aquesta matèria ha anunciat la conselleria i que nosaltres no compartim.

Amb relació també al camp de discapacitats, que és també un tema que vostès toquen a bastament en el seu Informe, les modificacions que darrerament han portat a terme el Govern i la conselleria de Salut sobre el que és el pagament de croses per a persones discapacitades, ja sigui fix o de forma eventual, que estiguin fent una recuperació després d'un trencament, creiem que és també una cosa que al meu Grup Parlamentari ens preocupa, i ens preocupa moltíssim.

Creiem també especialment important tot el que fa referència a les persones grans. Nosaltres, senyor síndic, li volem agrair moltíssim el gest de valentia que vostè va demostrar amb relació a l'informe de les residències i de les places per a gent gran. Creiem que serveix per establir criteris més clars perquè els ciutadans i les famílies d'aquestes persones grans tinguin més informació d'on són aquestes places disponibles, com accedir-hi i exactament on estan. Tot això haurà de ser també per a les persones grans i també de les seves famílies. Per tot això, doncs, el nostre agraïment.

També especialment important ens sembla la part que fa referència a la qüestió de les pensions. Aquest Grup Parlamentari ha manifestat moltes vegades que la solució que el Govern de la Generalitat pugui aportar ajudes a les pensions més baixes passa perquè això es pugui fer a través del que siguin complements assistencials i no complements de pensió, per no trencar el principi de caixa única de Seguretat Social.

Respecte al tema d'educació, creiem que, més enllà d'una política d'atenció a la infància, els canvis de rols actuals fan que l'educació esdevingui avui en dia una política central en les estratègies de compatibilització de la vida familiar, laboral i personal. Dintre d'aquesta compatibilització, ens alegrem –com també ho fa vostè, senyor síndic, en el seu informe– de l'aprovació de la Llei de llars d'infants. Llei entrada, per cert, per iniciativa popular, però votada a favor per part de tots els grups parlamentaris. Però nosaltres creiem que la Generalitat hauria d'utilitzar tots els recursos que té al seu abast per poder assolir la universalització de les ajudes per compatibilitzar la vida familiar, laboral i personal. I la solució que vam donar amb aquesta Llei, malgrat ser un gran pas, creiem que és del tot insuficient, i en algunes d'aquestes queixes crec que es pot constatar de manera important. Creiem que s'ha perdut amb aquesta Llei l'oportunitat d'anar més enllà i oferir a la societat catalana un veritable pacte social per l'educació. I creiem que aquest no és un tema menor, com tampoc ho és el tema de les escoles bressol d'iniciativa social, que no només tenen una àmplia tradició al nostre país, sinó que a més han fet la doble funció educativa i social dintre de la compatibilització de la vida familiar i laboral.

Per tant, i tan important és la creació d'escoles bressol públiques com el model que necessitem. De moment, només tenim el mapa escolar, però ens manca la previsió de finançament i el desplegament de la Llei per veure quin model tenim. De moment, tenim l'experiència –com es diu de manera explícita en l'informe de l'Ajuntament de Barcelona–, per tant, celebrem, senyor síndic, el que diu vostè sobre Barcelona. Ho denunciàvem i, per tant, celebrem que vostè coincideixi en les nostres valoracions.

Crec que val la pena dedicar-se a un tema que ens sembla prou seriós i prou greu de la manera com s'està portant a terme per part del govern de la Generalitat, que és el dret a escollir. Per nosaltres l'educació és un aspecte social, però amb un fort component familiar. No podem suplir les famílies; l'Administració no pot dir a les famílies què és el que ha de fer amb els seus fills. El dret a l'educació no es pot entendre sense el dret de les famílies a escollir el que creu que ha de ser l'educació que ha de rebre el seu fill. Considerem que la redacció del dret a la llibertat d'elecció, a elegir, per tant, el centre escolar, té en aquest informe una clara esbiaixada ideològica. El dret a escollir és un dret no pas una pretensió, com es diu en l'informe. Ens ho diu la Constitució espanyola, ens ho diu la Carta de los Derechos Fundamentales de la Unió Europea, ens ho diu també la Declaració Universal de Drets Humans i ens ho diu també la Constitució europea. I això, senyor síndic, és un dret no pas una pretensió, com diu el seu informe.

És per totes aquestes conclusions per les quals el Grup Popular entenem que aquest informe és de gran utilitat per al Govern, tot i algunes discrepàncies puntuals per a les administracions locals i per a tots els que tenim en general l'obligació de legislar. Per tot això, senyor síndic, agraïm el seu informe, i a tot el seu equip la tasca realitzada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, vull començar dient que el nostre Grup valora molt positivament la tasca realitzada pel síndic de greuges, referint-nos a aquest informe de l'any 2004, lògicament, un informe compartit pel que va ser l'anterior síndic de greuges, Anton Canyelles, i per altra banda, el que és el nou síndic de greuges, Rafel Ribó. Però penso que el que cal significar és justament que en aquest informe de l'any 2004 s'expressa l'inici d'una nova etapa a la Sindicatura, d'un nou impuls a les activitats del síndic de greuges i això, precisament, també ho valorem positivament. Per tant, no només el contingut de l'Informe, sinó allò que expressa i que es tradueix lògicament en l'Informe: un increment del nombre de queixes, un 93 per cent d'acceptació de les recomanacions fetes pel síndic de greuges per part de les administracions; tota una sèrie d'increment d'activitats relacionades a visites a centres, visites a hospitals, visites a diferents poblacions, la introducció de tasques de mediació com a síndic; l'increment també de les actuacions d'ofici; tota una sèrie de canvis organitzatius a la Sindicatura, com la introducció dels coordinadors d'àrea, la creació d'un consell social, la creació d'un consell d'experts; l'establiment de convenis de col·laboració amb els síndics locals, cosa que també inicia una nova etapa amb relació a aquesta vinculació de l'activitat que fan els síndics locals amb la que fa el síndic de greuges, una etapa de col·laboració; també tot el que fa referència a les activitats

exterior de la Sindicatura que impliquen la col·laboració amb altres síndics, amb altres *ombudsmen* a nivell internacional, amb altres defensors del poble; l'activitat de cooperació als Balcans; tot el que implica, per tant, d'una activitat molt important que sens dubte contribueix a consolidar la institució del síndic de greuges i a difondre-la més àmpliament.

Ha destacat el senyor Ribó, tant en les seves compareixences a la Comissió del Síndic com avui mateix aquí, que considera que allò que preveu la Llei del síndic de greuges, que és la figura, la institució que ha de supervisar l'Administració pública, tant pel que fa referència a la Generalitat de Catalunya com als ens locals, ens ha dit que vol que aquesta tasca de supervisió sigui una tasca de col·laboració i control. I, per tant, una tasca que amb allò que li és específic, que és la defensa dels drets humans i dels drets de ciutadania, sigui una institució col·laboradora de l'Administració en aquest sentit. Nosaltres també entenem que això ha de ser d'aquesta manera i, com un suggeriment, encara que sigui petit i encara que sigui molt simbòlic, potser estaria bé que en la terminologia que apareix en l'informe de la Sindicatura es pogués introduir aquest element de col·laboració amb l'Administració i no només de control. Em refereixo, per exemple, quan es parla dels expedients tramitats i aleshores en figuren tota una sèrie, que figuren en l'únic epígraf de «pendent de resposta a la petició d'informació» o «pendent de resoldre» –perdó– o «pendent de resposta a les consideracions del síndic», potser seria més bo que es consideressin expedients en tràmit, perquè segurament en aquest tràmit, efectivament, pot haver-hi situacions que s'està pendent de resposta lògica, des del punt de vista del tràmit mateix, que jo diferenciaria dels morosos, per dir-ho així, eh? I, per tant, també en el tràmit també hi ha una part de temps que gasta el mateix personal de la Sindicatura per poder fer la resolució de l'expedient, eh? És una qüestió simbòlica, però que aniria en aquest camí d'implicar-se més en la qüestió de col·laboració amb l'Administració.

I jo volia afegir una tasca molt important que fa el síndic i que no ho ha argumentat d'aquesta manera, però que sí que ens ha donat alguns elements, que és la tasca de pedagogia política que pot fer. És a dir, defensar els drets dels ciutadans no vol dir que els ciutadans tinguin dret en tot el que exposen. I efectivament això ja es veu que en les resolucions de la Sindicatura hi ha tota una sèrie d'expedients que es tanquen dient: «Bé, doncs, l'Administració ha actuat correctament o no s'ha pogut dir que hagi actuat incorrectament.» Però vull anar més enllà: tasca de pedagogia política –i aquí s'ha dit– pel que fa referència que l'assumpció de drets per part de la ciutadania implica també l'assumpció d'obligacions; implica que cal assumir allò que és necessari per a la nostra societat, però que potser no ens agrada tant tenir-ho a prop de casa: les instal·lacions penitenciàries, els centres de menors, els centres, per exemple, d'atenció a drogodependents, que alguns d'aquests de manera molt poc raonable, per cert, per exemple, en el cas dels centres de menors, molt injustament, però en tots els casos necessaris. O instal·lacions energètiques o instal·lacions que tenen a veure amb residus, amb gestió de residus, doncs, hi ha sovint o hi ha de vegades un rebuig a aquestes instal·lacions, que són d'in-

terès general, que han d'anar més enllà de l'interès particular i que cal també saber explicar.

Jo crec que en aquest sentit la tasca del síndic ha sigut molt clara i també està fent una tasca de pedagogia política. Com també ho està fent en una altra qüestió, crec que molt important en la nostra societat, que és en el tema de la immigració. El tema de la immigració, que hi és molt present, lògicament, que no solament molt present des del punt de vista numèric, que numèricament també tendirà a augmentar, sinó des del punt de vista de percepció social i d'allò que implica per a la nostra societat, i que no és un tema fàcil. I que jo crec que el síndic de greuges en aquest sentit ha actuat d'una manera molt delicada, molt ajustada i molt centrant-se en la seva funció de defensor de drets de les persones, amb independència d'allà on siguin, d'on vinguin aquestes persones. I en aquest sentit, en aquest sentit no puc estar d'expressar el desacord amb la que ha sigut la intervenció de la representant del Partit Popular, la senyora Eva García, perquè ha fet una acusació molt greu al síndic acusant-lo de partidisme en aquesta qüestió, dient que havia defensat criteris polítics propis, quan ella ha dit de manera partidista –i d'aquí en tot cas la crítica, senyora Eva García, que feia a la seva intervenció–, deia, defensant la visió que el Partit Popular té del tema de la immigració, deia «els criteris que ha defensat la Sindicatura no són la majoria de criteris que pensen els catalans.» Jo em pregunto com vostè sap què és el que pensa la majoria dels catalans. Però és que si la majoria dels catalans penséssim, malauradament, que penso que no és així, que no s'han de defensar els drets de les persones perquè siguin immigrants, la Sindicatura ho hauria de fer. La Sindicatura ha de defensar els drets de les persones, amb independència del que pensi el conjunt de la població amb relació a aquestes persones. Però és que a més a més, penso que hi ha un error de base en pensar que la gent converteix les víctimes en culpables de la seva situació. Perquè la situació d'ilegalitat que tenen, que han patit moltes persones immigrades no l'han creat ells, l'han creat, precisament, unes condicions molt restrictives per fer front als processos de regularització, que ara s'han solucionat a partir –en part–, a partir d'un sistema extraordinari, que era necessari –que era necessari–, perquè simplement tants milers de persones en situació d'ilegalitat no és culpa de les persones, és culpa que el sistema no estava ajustat a la realitat, simplement, eh? I, per tant, fer front a la realitat del sistema per poder fer que aquelles persones que estan treballant en el nostre país i vivint en el nostre país i contribuint amb el seu treball en el nostre país puguin tenir una situació –una situació– legal ens sembla del tot absolutament assenyalat. I el que ha assenyalat el síndic és que cal trobar elements ordinaris per poder fer front a aquesta situació.

Em sap greu, senyora García, m'he estès en aquestes qüestions, entre altres coses, perquè ha posat en boca del síndic qüestions, coses que a mi consta, perquè he fet un seguiment molt acurat d'aquestes qüestions per l'interès que em comporten, que no ha dit mai. I, per tant, jo crec que ha alterat la pròpia visió del que és la tasca que substantivament ha de fer el síndic de greuges, que és defensar els drets de les persones encara que estiguin en situació il·legal o, precisament, perquè estan en situ-

ció il·legal, estan més desemparats, més vulnerables i, per tant, cal dir les coses pel seu nom.

Dit això, també volia assenyalar que si s'havia obert una nova etapa a la sindicatura des del punt de vista d'impuls, des del punt de vista d'increment d'activitat, de noves maneres de fer les coses, també volia assenyalar que s'està donant més suport al Síndic per part del Parlament. Com a presidenta de la Comissió em toca dir-ho, eh?; em toca dir-ho i, a més a més, ho dic convençuda. S'han donat més recursos perquè hi pugui haver més personal. Segur que consideren que encara és insuficient, perquè, com més activitat es genera, més recursos s'han de generar també per poder respondre a aquesta activitat; que cal resoldre la qüestió de l'edifici, evidentment, però em sembla que hi ha una actitud molt positiva per part del conjunt del Parlament en relació amb la institució. La mateixa reforma del Reglament que s'està fent per donar més agilitat a la relació del Síndic amb el Parlament també n'és una mostra.

I, evidentment, i contestant qüestions que el senyor Ribó ha exposat aquí, ha exposat avui aquí, doncs, cal que, quan fem la revisió, que encara ens queda fer, del nou Estatut, que no s'ha acabat encara totalment, doncs, acabarem de revisar tot el que fa referència a la qüestió de competències, i una de les que reclama d'una manera molt coherent és no només tenir competències exclusives, sinó també poder fer actuacions en relació amb les empreses públiques, que, efectivament, generen moltes d'elles tota una sèrie de queixes dels ciutadans, queixes que no estan..., hi ha una dispersió de competències des del punt de vista d'allà on es poden adreçar els ciutadans, i que seria bo que la sindicatura pogués fer actuacions tant en el marc de les telecomunicacions, per exemple, com en el marc de les empreses que estan subministrant llum, aigua o gas.

També, entrant en els continguts de les queixes i de les actuacions d'ofici –que hi podré entrar poc, perquè ja veig que, en tot cas, se m'acaba el temps–, també assenyalar que l'any 2004, si és un any de transició per a la sindicatura, també penso que en alguns aspectes és un any de transició en un altre sentit, perquè, pel que fa referència a la Generalitat de Catalunya, l'entrada d'un nou govern també suposa la inflexió d'algunes polítiques, com les relacionades amb l'habitatge, amb alguns aspectes d'educació, en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de qüestions de política territorial, etcètera, que no puc ara, lògicament, detallar.

Però, evidentment, queden moltes qüestions per resoldre. L'Informe que ens presenta el Síndic de Greuges és tot un detall d'aquells aspectes que estan pendents, en què cal que l'Administració faci més esforç per poder resoldre'ls; alguns s'han solucionat, però altres, lògicament, doncs, estan per poder-se resoldre, siguin qüestions de pobresa, siguin qüestions de millor atenció a menors, siguin els drets lingüístics –que el Síndic s'hi ha posat molt també, en aquest terreny–, sigui el que fa referència a la violència contra les dones, sigui el que fa referència, doncs, a poder haver-hi recursos suficients per a gent gran, per a discapacitats, el tema del sistema penitenciari... També aquí faig un inventari, pràcticament, només assenyalant enunciats, però que des de l'Informe ens donen, doncs, una anàlisi detallada del que són aspectes molt importants que cal abordar.

18

Per tant, acabo –ara sí– com havia començat: valorem, el nostre Grup, molt positivament aquest Informe i aquesta filosofia amb què s'aborda el plantejament de la dinàmica de la institució, com a col·laboradora i controladora de l'Administració per a la defensa dels drets de les persones.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I agraïment que faig extensiu al síndic i al seu equip, per la seva explicació i presència avui en aquesta sessió plenària.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 59

La sessió s'obre a les dotze del migdia i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Governació i Administracions Públiques, la consellera de Cultura i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Designació de dos representants del Parlament en el Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00016/07). Grups parlamentaris. Designació.

2. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats (tram. 300-00963/07). Sr. Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de cooperació (tram. 300-00959/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (tram. 300-00961/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya (tram. 300-00960/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses (Forcem) (tram. 300-00962/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

————— **Designació de dos representants del Parlament en el Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya**
(tram. 284-00016/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la designació de dos representants del Parlament en el Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya.

Els candidats proposats són el senyor Francesc Esteva i Massaguer i el senyor Antoni Garrell i Guiu.

La votació pot ser per assentiment. Hi ha conformitat per part dels grups parlamentaris? Per tant, doncs, considerem designats, no havent-hi cap objecció, els se-

nyors Francesc Esteva i Massaguer i Antoni Garrell i Guiu com a representants en el Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya.

————— **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats**
(tram. 300-00963/07)

El segon punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, la redacció de la interpel·lació que li faig avui en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ja indica que el Departament que vostè té l'honor de gestionar presenta unes característiques singulars. Parlem d'agricultura, ramaderia i pesca, tot i que avui el sentit de la meua interpel·lació farà referència només als sectors agrícoles, i més concretament als sectors agrícoles amb dificultats.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El diputat que parla no pot deixar de sentir envers vostè un sentiment de solidaritat, no solament perquè forma part d'un grup parlamentari que dona suport al Govern, sinó també perquè el Departament de què vostè és el responsable representa una de les àrees de gestió més complicades, i així ho volem reconèixer. La mateixa Unió Europea també ho reconeix quan dedica una part substancial del seu pressupost a la política agrària comuna, amb la intenció de mantenir el nivell de renda de pagesos i ramaders i provocar, d'aquesta manera, la continuació de l'activitat i l'arrelament al territori de les persones que la duen a terme.

Aquest sector és també, juntament amb el de les extraccions mineres, la siderúrgia i el medi ambient, un dels que ha provocat més intervencions urgents per fer front a situacions de crisi. L'especial confluència de la mateixa activitat empresarial del sector, amb inversions elevades i índexs de retorn realment molt baixos; l'exposició a les inclemències meteorològiques de signe diferent; l'obertura dels mercats i la forta competència que se'n deriva, i l'envelliment continuat de la població agrària dibuixen un escenari complicat.

Per això, si volem que continuï l'activitat agrària a Catalunya fan falta intervencions continuades de les diferents administracions. Aquest és el sentit de les iniciatives legislatives i de les subvencions i ajuts que periòdicament s'han d'anar planificant.

El sector viu una situació difícil, no només des del punt de vista estructural, sinó també des del punt de vista de la percepció que en tenen els ciutadans i ciutadanes de fora d'aquest sector. La imatge no és la millor, tal com vostè assenyalava en la inauguració del Congrés del Món Rural que va tenir lloc a Poblet. I allí concretava la seua intenció que aquest I Congrés ajudés a augmentar el nivell de coneixement de la ciutadania sobre el món rural i, sobretot, posar-lo de moda, amb paraules seues; valoritzar-ne els aspectes positius; ressaltar el paper fonamental que té la població del món rural en l'equilibri del territori; augmentar-ne la modernització; significar la importància estratègica d'aquesta part de l'economia pel valor afegit que pot arribar a generar, però també perquè és la base de la qualitat alimentària de la població.

I per aquesta iniciativa mereix la nostra sincera felicitació, honorable conseller, perquè una imatge adient, una bona imatge del sector, n'augmenta les possibilitats de desenvolupament, n'augmenta el potencial i, sobretot, fa més entenedores les línies de suport que s'han d'habilitar i les corresponents dotacions pressupostàries.

Ara bé, ja fa molt temps, molts anys, de fet, que la imatge que percep la part de la població no relacionada directament amb el sector –parlem de prop del 95 per cent de la població de Catalunya– és la que li ha anat arribant a través dels mitjans de comunicació, imatge de la continuada reivindicació que els diferents subsectors del món agrari del nostre país han anat protagonitzant per tal d'intentar mantenir la seua ocupació i el seu nivell de renda, i això posa de relleu els dèficits estructurals que amb el temps s'han anat acumulant i, al meu entendre, una pràctica poc recomanable: la intervenció de l'Administració un cop el problema ja s'ha socialitzat, un cop la reivindicació ja ha aflorat.

Considero més encertada una actuació preventiva fruit de l'anàlisi del sector agrari que l'Administració hauria d'anar fent continuadament a partir dels mecanismes que té al seu abast, de la interrelació amb els diferents sectors i interlocutors i de disponibilitats pressupostàries per finançar la política agrària superiors a les d'ara existents i a les que han existit mai. Encetar, en definitiva, una dinàmica que ens permeti evolucionar de l'escenari de la reivindicació a l'escenari de la concertació. Aquesta seria l'autèntica transformació en la imatge del sector.

La interpel·lació del meu Grup, honorable conseller, es concreta sobre quin és el capteniment del Govern sobre el pagament de subvencions i ajuts a tots aquells sectors agrícoles amb dificultats, en funció de la definició de «sector en crisi» que convinguéssim vostè i jo; segurament, necessària, vostè, la durada de tot el Ple d'avui per anar desgranant les diferents dades sobre cada sector, i això podria induir a pensar que tant les situacions que motiven les intervencions en forma de subvenció o ajut com els endarreriments que en alguns casos s'han produït són responsabilitat de la gestió de l'actual con-

seller. Dit d'una altra manera: de vostè. I això seria injust, perquè tots sabem que la majoria de les situacions que han hagut de gestionar vénen de més endarrere de l'any i mig que fa que vostè té la responsabilitat de la conselleria d'Agricultura. Realment, en alguns casos vénen de molt temps endarrere. De tota manera, si, en funció de l'obligada limitació del temps, vostè s'hi vol referir, nosaltres li ho agrairíem.

Però, de fet, la primera situació estructural de crisi important que vostè es pot trobar, generada de bell nou durant el seu mandat, és la de la repercussió de la sequera, si es dóna el cas que aquesta continua fins a la intensitat que –afortunadament fins al dia d'ahir– havia manifestat. A partir del dia d'ahir i continuant durant el dia d'avui, i esperem que durant molts dies, es pot produir un punt d'inflexió que minimitzi realment el nivell de la crisi.

Sobre aquesta qüestió, honorable conseller, sobre la de la sequera, li agrairíem una reflexió. De fet, en una pregunta anterior que li vaig fer en la sessió de control parlamentari, concretament la setmana passada, a l'acció del govern, ja li demanava que activés els contactes a nivell estatal i europeu per actuar, si la situació així ho reclamava, amb mesures excepcionals. Es veu que això que vostè i jo parlem d'agricultura va bé, perquè immediatament plou, i aquest és un bon senyal per al sector. Ho haurem de fer més sovint, si em permet la llicència.

A més d'aquesta reflexió, amb referències directes als sectors que ja han estat afectats, com els dels cereals l'hivern, els ajuts a la seua producció i de repercussions sobre les pastures i els ramats d'oví i cabrum, li demanem també determinades concrecions sobre algun altre sector que tot seguit li concretem.

Poc després de prendre possessió de la conselleria es va trobar amb la reclamació de sector de l'olivera arran de les greus conseqüències provocades per les gelades del desembre de l'any 2001, reclamació que, tot i comprendre els motius que la impulsaven, va tenir en alguna de les seues expressions, que el van afectar, a vostè, directament, una definició absolutament reprovable. De tota manera, els motius hem de reconèixer que existien. No s'havien generat durant el seu mandat, però existien. La sensació d'urgència era comprensible, i les comarques afectades, malauradament, es troben entre les més deprimides de Catalunya.

Això va comportar la presentació, el 13 de juliol del 2004, per part dels grups que donen suport al Govern, d'una proposició no de llei per la qual el Parlament de Catalunya instava el Govern de la Generalitat a publicar abans del 30 de setembre de 2004 una nova ordre que, d'acord amb tots els representants del sector, contemplés, en primer lloc, el pagament de la segona anualitat del Pla de recuperació del potencial productiu de les oliveres afectades per les gelades, així com el complement dels ajuts econòmics de la primera anualitat que havien quedat pendents, que es van xifrar en un 5 per cent.

La segona part d'aquesta Proposició no de llei demanava resoldre immediatament els 2.510 expedients en tràmit d'audiència que es trobaven en fase d'allegacions, per tal de garantir que tothom que hi tingués dret cobrés

les ajudes compromeses. En aquest sentit, honorable conseller, li demanem quin és l'estat actual de la qüestió i quin és el grau de comunicació de les diferents resolucions, dels diferents expedients, tant en el cas que aquesta hagi resultat positiva com negativa.

Un altre nivell de concreció el situaríem en el sector del vi, sector que porta incorporada una forta crisi de preus que posa en qüestió la viabilitat d'una part de les explotacions. Aquest sector és objecte del Pla de reconversió de la vinya 2000-2008, mitjançant una dinàmica per la qual un cop els professionals tenen aprovat el Pla fan les inversions i actuacions pertinents, i posteriorment s'obre el termini per presentar el certificat que dóna dret a l'ajut. Sobre aquesta qüestió li demanem quin és l'estat dels treballs del Departament i quines són les seues previsions.

També és motiu del nostre interès conèixer quin és l'estat de pagament dels ajuts derivats de la incidència de la pesta porcina clàssica i quines són les obligacions financeres que sobre aquest tema encara obliguen al Departament que vostè dirigeix.

I, finalment, quin és el grau d'obligacions compromeses del Pla de desenvolupament rural del període que abraça fins a l'any 2006 que es va trobar, quin és el marge de maniobra de què ha disposat i en quin estat estan els pagaments compromesos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir, en nom del Govern, a l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, l'honorable senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, senyor president. Diputades i diputats, diputat senyor Mòdol, tinc d'agrair-li que la seua interpellació hagi coincidit, en bona part, amb lo que és la qüestió que més ens preocupa a Agricultura.

Primer, donar una imatge real del que passa a l'agricultura i valorar la realitat de l'agricultura com un sector estratègic de l'alimentació del nostre país i un sector d'una enorme complexitat productiva, però d'una eficàcia en la seua immensa majoria de sectors. No confonguem l'agricultura eficaç amb l'agricultura que necessita un suport i que té unes característiques per què, per la seua estructura de marginalitat, necessita polítiques d'ajuda permanent.

La major part de la nostra agricultura forma part de l'agricultura eficaç, moderna, en què es produeixen quantitat de productes sense cap dificultat i que tenen una acceptació comercial extraordinària, tant en el sector agrícola purament dit com en el ramader, i nosaltres tenim aquesta agricultura d'una gran eficiència. Només són el 17 per cent dels sectors agraris catalans que reben ajuda en funció de la Unió Europea d'afavorir que l'agricultura a més sigui un element de suport de l'estructura territorial. És, en definitiva, aquella doble fun-

ció, la de l'alimentació, que d'alguna forma és l'eficiència en molts sectors, i la de preservar territori rural viu i mantenir paisatge i ubicació i localització de la gent en el territori, el que ens fa fer una política amb produccions que tenen dificultats de viabilitat segons el territori en què estan, no sols d'ajudes, sinó, a més, d'infraestructura: el reg de suport de les Garrigues o polítiques agroambientals del Pirineu, etcètera, formen part d'aquesta necessitat que la societat sigui conscient que hi ha un tipus d'activitats que necessiten el suport adicional.

Aquestes serien unes ajudes, d'alguna forma, que entrarien dintre de la normalitat; que no són subvencions, per dir-ho així, de caritat, sinó que són estratègies d'inversió en el territori perquè aquest territori estigui funcionant. I, quan nosaltres tenim tantes vegades elements comuns amb Medi Ambient, és perquè el suport real d'aquest Medi Ambient és la presència activa de les persones que formen part de l'agricultura.

En aquest sentit, nosaltres hem heretat una situació tremenda..., curiosa i tremenda, una mica, no?, tot el que han estat casos excepcionals s'ha considerat com a situacions d'emergència, i s'ha carregat al pressupost de la conselleria d'Agricultura el que era d'alguna forma un problema global del país. No tenia per què carregar-se a Agricultura la pesta porcina o les gelades o les calamarsades o etcètera. Totes aquestes qüestions formen part del pressupost de la conselleria d'Agricultura..., de 120 milions d'euros de deute, en aquest sentit, carregats d'anys..., anualitats anteriors.

Per tant, estem en una situació que Agricultura ha tingut un pressupost reduït, com saben ses senyories, i compromès moltes vegades per les decisions que s'han anat allargant en els anys posteriors. Política legítima si, a més a més, haguéssim tingut una part de política que ens hagués donat marge per fer política agrària independentment de només administrar la política europea.

Podríem fer polítiques de prioritzar i d'ajudar al fet que aquests sectors, que d'alguna forma tenen dificultats o els que tenien emergències, superessin aquestes situacions a millor: fer política agrària estructural, que és en el fons un problema important en el sector, no?

Les agricultures modernes, les agricultures de països avançats –i Espanya..., i Espanya i Catalunya s'hi van avançar en funció dels problemes que hi havia hagut amb les gelades de la taronja i de la fruita– s'han dotat de sistemes d'assegurances. (*Remor de veus.*) Llavors, bàsicament, per a les emergències –les habituals, les de la climatologia– ha d'haver-hi una previsió d'assegurances que garanteixi que aquell procés de producció tingui realment una garantia com tindria qualsevol procés en una societat avançada. Fins i tot el Parlament de Catalunya té una proposició no de llei, signada per tots els grups, excepte, em sembla que per Convergència –encara no l'ha signada, però em sembla que serà plausible que la signi–, en la qual diem que allò que és assecurable no sigui susceptible de rebre ajuts extraordinaris per fer front a casos excepcionals com el que avui també tenim al damunt de la taula.

Això, en agricultura, és molt difícil que sigui al cent per cent, però és evident que si en un sector hi ha una assegurança, hi ha una garantia. Hi ha una garantia que li

permet dormir tranquil, diguéssim, a l'agricultor i ramader. Aquesta assegurança no pot ser prima risc, sinó que ha de ser subvencionada per part de l'Administració, i és el cas d'Agroseguro, aquí a Espanya i aquí a Catalunya, no?

Ara, què ens trobem? Amb una situació d'emergència que no és habitual: una sequera. Què hem fet respecte a la sequera? Respecte a la sequera, que és un problema que advertim des de fa temps i que ja el mes d'abril ja vam fer gestions amb relació a la Unió Europea i amb relació a l'Estat sobre aquesta qüestió, hem convingut el següent amb el sector..., per fer aquella política que vostè molt bé deia que ha de ser no la reivindicació puntual i *a posteriori*, sinó la de prevenció i administrar conjuntament una política de coordinació, no?

Hem creat una comissió permanent de seguiment de la sequera, concertada amb les organitzacions sindicals i amb la Federació de Cooperatives, no? Hem decretat –que avui, precisament, es publica el Decret– el dret de cobrar l'ajut a tots aquells cultius que no hagin tingut la fase de floració i que, per tant, segons la normativa, no serien susceptibles de cobrar el 100 per cent de l'ajut de la Unió Europea, no? Aquests estan exempts d'arribar a la fase de floració, i tot allò que ja s'ha produït, que ja és una..., que encara que plogui avui ja està materialitzat com un cost, que és pràcticament el cereal de la zona de secà, tindrà aquesta virtut de poder garantir la seva utilització de la terra sense que hi hagi aquesta fase de collita, no?

S'han retransmitit els drets de pastura de les parcel·les agrícoles declarades de retirada, com són les anteriors. S'ha sol·licitat a la Unió Europea el pagament de les bestretes de la prima d'oví i cabrum i de l'ajut a les superfícies per conreus herbacis, abans de l'1 de desembre, és a dir, el 30 de juny, per poder anticipar al pagès i al ramader aquests ajuts que han set puntuals, en aquest sentit, no? S'ha ampliat fins a 40.000 euros l'import global dels préstecs destinats als agricultors perjudicats per les inclemències climatològiques. S'ha demanat al Ministeri d'Agricultura que s'apliqui una reducció de l'IBI de rústica, dels mòduls d'IRPF i la condonació de quotes de la Seguretat Social a les zones afectades. S'han pres mesures per a l'alimentació animal, això que d'alguna forma teníem la crisi de l'oví i cabrum, per les aportacions addicionals de cereal i de farratge, fruit de la falta de pasturatge. S'ha demanat que hi hagi una possibilitat d'intervenció europea, i avui ja he llegit a la premsa que la Unió Europea també ho considerarà bé. De fet, els consells de ministres..., dos dels consells de ministres anteriors, ja s'ho havia plantejat. S'han pres una sèrie de mesures d'infraestructures de regadiu afavorint aquelles infraestructures de regadiu que ens ha de salvar del risc de la sequera.

A vegades, quan en aquesta cambra és tan difícil fer prosperar pressupostos i compromisos de regadiu, sapiguem que amb un clima com el mediterrani aquest regadiu és l'assegurança millor de la collita d'aquests sectors.

Veig que se m'encén la llum vermella..., i, en tot cas, continuaré a la rèplica, però, amb el tema de les oliveres vam fer front al tema, vam pagar lo que d'alguna forma estava compromès del final del Pla de xoc, es va

obtenir el reconeixement per part de la Comissió Europea a l'ajut d'Estat, però aquest ajut d'Estat estava condicionat, no podia ser general, a tota la zona de les oliveres, i per això vam fer el Decret d'aplicació. I, dels 8.612 expedients presentats se n'han pagat 6.698; hi ha incidències en 1.914 expedients, algunes resoltes; les al·legacions presentades són 1.364, les acceptades, d'aquestes, 531, i no acceptades 833.

Encara..., encara ara és vàlid, i per això reitero a les ofícines comarcals, que es pot fer front a aquestes al·legacions presentant els documents i la informació que eviti que hi hagi injustícia en aquest tema. Però la voluntat ha estat d'arribar a tots els pagesos, fins i tot als que tenien assegurança, per pagar-los els ajuts de l'olivera.

En la rèplica potser els podré donar alguna dada més, eh?

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, de la part..., de la seva intervenció, diguéssim, de la part de diagnòstic amb la qual ha començat vostè la seva intervenció, li hem de manifestar, des del nostre Grup, que hi estem al cent per cent d'acord.

Ja estem en trànsit cap a un canvi de cultura en les relacions entre el món rural i el món urbà, en certa manera; un trànsit que no solament ha de fer el món rural, sinó que el món urbà, en certa manera, ha d'augmentar els seus nivells de comprensió més lluny de les escapadetes de cap de setmana, perquè ens entenguem.

I el món urbà, tal com vostè ha assenyalat, ha de ser el principal, diguéssim, element d'acció solidària amb el món rural, en el sentit del paper de mantenidor del medi ambient que els diversos agents que actuen sobre el món rural, en línies generals, estan efectuant el dia d'avui.

Tenim el país que tenim, en gran mesura, ordenat en el seu territori, per la magnífica tasca que durant anys han realitzat els pagesos i ramaders damunt d'aquest territori. Tenim algunes coses per arreglar. Algunes molt directament relacionades amb la seva conselleria, però –ho deia en la meua intervenció– no són noves, vénen de molt enrere; per tant, tots els esforços que fem per caminar en la direcció correcta seran benvinguts.

De tot aquest diagnòstic, hi ha una qüestió que hem de fer..., vostè també l'ha esmentada. A nosaltres ens preocupa molt, i de cara a la tardor d'enguany hauríem d'intentar que el Govern de la Generalitat de Catalunya, i aquí també ja li avanço el nostre compromís solidari, tingués en compte les necessitats d'aquest món del qual estàvem parlant fa un moment, del qual estem parlant encara ara, el món rural. En alguns aspectes, des del punt de vista de l'acció municipal, això s'està aconseguint, però, des del punt de vista del desenvolupament rural, amb tota la seua infraestructura, hi ha molta feina a fer.

I per poder fer aquesta feina, perquè la conselleria d'Agricultura no es limiti, en una part substancial dels seus recursos i dels seus recursos, a ser una mera gestora de recursos, ha de disposar realment no de recursos finalistes, sinó de recursos que li permetin afrontar polítiques agràries en el seu conjunt. Per tant, aquí el Govern de la Generalitat hauria de manifestar, en benefici d'aquest *entente*, d'aquest equilibri entre el país i la població, hauria de manifestar –i la forma de manifestar-ho és amb la dotació pressupostària– el seu compromís a treballar en aquesta línia.

També coincidim amb vostè en el sentit que, evidentment, no tots els sectors són sectors en crisi, eh?, però, alguns d'ells, d'altra banda, estan molt tecnificats, han fet una reforma agrària, ajudada parcialment per l'Administració, però suportada substancialment sobre les costelles, diguéssim, dels nostres pagesos i ramaders, que han invertit a modernitzar i a transformar. El que passa és que la situació real que ens trobem és que, tot i haver fet aquesta transformació, la de..., per exemple, un sector que últimament ha estat una mica de moda, precisament, per una qüestió reivindicativa, el de la llet..., que ha transformat, que ha dimensionat les seues explotacions amb un nivell que ja les fa competitives, resulta que ara ens trobem amb una normativa que es predica, en certa manera, des del Ministerio de Agricultura, que fa que els avantatges competitiu que havíem anat adquirint es puguin anar perdent. Això també s'ha de vetllar..., diguéssim, no?

Però, en resum, coincidim en el seu diagnòstic: creiem que s'ha d'anar més enllà, creiem que per a això fan falta recursos, creiem que la conselleria que vostè dirigeix els ha de disposar.

També creiem que la conselleria ha de tindre unes relacions excel·lents amb el sector, i que aquesta és una papereta, precisament per les dinàmiques que hem tingut tots aquests anys, difícil, però que s'ha de treballar també en aquesta línia, no? Vostè ha dit: «De moment, amb el tema de les oliveres» –que és de l'últim que ha parlat– «mantenim la fase d'al·legacions perquè no hi hagi ningú que es pugui sentir discriminat.» I això trobo que és una bona mesura; una bona mesura que probablement s'hagi d'explicar més encara, s'hagi de traslladar millor al sector, no?, independentment que algú no ho acabi de rebre bé, però la seua obligació és fer, precisament, això.

Ara, un cop aquest període s'hagi acabat, també creiem –i ho deia abans en la seva intervenció, en el Ple anterior, el síndic de greuges– que la comunicació entre Administració i ciutadans i ciutadanes, i administrats, en resum, ha de ser una comunicació dinàmica, ràpida, que permeti que el ciutadà, en certa manera, que és aquell que posa els diputats en aquest Parlament i a vostè al Govern, vegi també garantits els seus drets en totes les circumstàncies.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, novament, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats, breument. Absolutament d'acord que hem de guanyar l'opinió pública. No hi ha ningú que pensi que es pugui fer política, avui dia, sense guanyar l'opinió pública a favor de la seva causa. Tots els departaments, que són competidors a nivell de la distribució del nostre pressupost, tenim aspiracions legítimes de fer la nostra feina bé, i, per a cada departament, la seva feina és la més important. Però jo vull cridar l'atenció a l'opinió pública que el sector agrari és un dels sectors productius que té més fonament en la realitat d'un país de ser una nació. Moltes nacions d'aquestes occidentals que admirem, o fins i tot de les que tenen una agricultura molt difícil, com Suïssa, el fan sector prioritari. Per què? Perquè sense ell aquest equilibri territorial tantes vegades pregonat, aquesta igualtat d'oportunitats de la societat, aquesta possibilitat d'atenció de serveis iguals a tota la ciutadania és impossible. L'agricultura necessita que la societat la valori com un element estratègic per al territori, per a la sostenibilitat del medi i per a la vida de tot aquest territori. I, com a bons patriotes, el racó més petit del nostre país, el més pobre, mereix l'atenció de tot el país, perquè som, i ho creiem, una nació que té cura de tots els seus ciutadans.

Jo, així m'ho prenc, eh?, i en aquest sentit, vull posar com a exemple que, de seguit que hi ha aquestes emergències, les he posat damunt de la taula del Ministeri d'Agricultura del Govern, perquè... i també del sector. I que jo els dic que s'ha de canviar l'estil d'enfrontament sector-Administració, al de la concertació, diàleg i establiment de les raons profundes que tenen els sectors agraris per rebre no ajuts ni subvencions, sinó elements que els facin viables, igual que en una indústria, igual que en un sector determinat podem fer-ho.

I en el cas de l'olivera, un cas exemplificant, nosaltres, el que no podem fer és considerar que sigui justa la universalització de les ajudes, perquè això és injust. No es pot pagar gelada de les oliveres a qui no tenia oli l'any anterior perquè no cuidava la seva finca. No es pot deixar que el territori estigui abandonat en funció d'uns drets de propietat privats. Tothom té dret a aquesta propietat privada i ho defensa la Constitució, però l'agricultura, la ramaderia és una riquesa col·lectiva. Aprofitar aquests recursos d'agricultura per poder fer riquesa al país és una obligació, a més. Evidentment, no li podem exigir que tothom sigui d'una eficiència excel·lent, però sí que hem d'exigir que un conreu es porti en unes determinades condicions que permeti garantir la collita. Llavors, els que no tenien collita abans que hi hagués la catàstrofe de les gelades... Home, és injust pagar-los.

Nosaltres defensem l'agricultura a títol principal, defensem aquella viabilitat de l'empresa agrària que permet continuar. I ho fem amb això, ho fem amb l'olivera, ho fem amb el Pla de reconversió de la vinya, amb el que tenim, embarcats en una situació una mica sorprenent que tenim un compromís enorme d'un pla de reconversió de la vinya de vuit anys, i en canvi, una crisi d'excedent d'oferta de raïm. A qui se li ha passat pel cap pagar per plantar noves vinyes, quan hi ha ex-

cedents permanents. Si és una política d'aconterar tot-hom donant ajudes, malament, perquè al final fem fracassar el projecte. I per tant, hem de plantejar-ho al sector, amb diàleg obert, que, a més a més d'ajudar aquell pagès perquè faci la inversió, tinguem assegurat que podrà vendre el raïm, i que el podrà vendre de qualitat, i que el podrà vendre amb unes característiques que permetin que sigui un producte base per a una indústria del vi que és capdavantera al món, però que necessita qualitat com a concepte inicial.

Igual amb tot... Perquè hem de fer el Pla estratègic de la vinya i posar en marxa la Llei vinícola, que l'altre Govern, a pesar d'aprovar-la, la va tenir esmorteïda, i fins ara no es pot fer la col·laboració dels consells reguladors, que són els autèntics protagonistes de la gestió i administració del vi.

En aquest sentit, sàpiga, senyor diputat, sàpiga la Comissió que em tindran sempre a la seva disposició per explicar tots els detalls de totes aquestes polítiques, perquè em sembla que podem arribar a unes grans coincidències. Hi hem arribat a la Llei d'integració, i espero que a la Llei de contractes de conreu, que és més revolucionària, però que és més important per a l'estructura definitiva de les empreses agràries, també ens hi podem posar d'acord per poder tirar endavant aquest procés de canvi que l'agricultura de Catalunya necessita.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació (tram. 300-00959/07)

Anem a substanciar el tercer punt de l'ordre del dia, consistent en una interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats, per a la seva exposició.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president; gràcies també, senyor conseller, i també als portaveus que porten els temes de cooperació, que estan presents aquí per estar a la interpellació.

Nosaltres volem parlar de política de cooperació al desenvolupament, la política de cooperació d'aquest Govern. I si mirem enrere, per fer una breu història o succinta història del que és la cooperació al desenvolupament en el nostre país, podem definir que aquesta és encara molt recent. I, probablement, malgrat que podem trobar excepcions, arrenca amb les mobilitzacions ciutadanes que reclamaven, prop de la Diagonal, el 0,7 per cent dels nostres pressupostos, perquè es dediquessin a projectes de cooperació.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Una bona mostra del fet que encara és una política jove o un àmbit jove d'actuació de les entitats, és el fet que més de la meitat de les entitats que treballen en aquest sector al nostre país estan fundades ara fa menys de deu anys. El que probablement en un inici no era més que la suma de diferents partides de les administracions locals o autonòmica, que es repartien entre projectes i ONG dedicades al Tercer Món, avui és ja la suma d'actuacions més generals, de convocatòries i projectes impulsats des d'aquestes mateixes administracions, de la definició d'alguns plans d'actuació i criteris més o menys generals, però encara no podem parlar, com a país, d'una política pública com la coneixem en altres àmbits, en matèria de cooperació.

En els darrers anys, i probablement i en bona mesura a partir de la feina que es cristal·litza en aquest Parlament, s'han posat les bases perquè existeixi aquesta política de cooperació, especialment a partir de la creació de diversos instruments que permeten la participació, el debat, la proposta i la gestió de la política de cooperació al desenvolupament. L'any 2001, per exemple, aquesta cambra aprovava la Llei catalana de cooperació al desenvolupament, i a inicis de l'any 2003, es presentava el Pla director de cooperació 2003-2006. I aquest any, per segona vegada en aquest Parlament també, hem pogut veure el Pla anual. Alhora, la creació de l'Agència Catalana de Cooperació, que avui també està aquí representada, l'any 2002, conseqüència de la pròpia Llei de cooperació, permet comptar amb un instrument que té la capacitat de gestionar i executar, i fer-ho comptant amb els espais de participació necessaris perquè s'estableixi màxima complicitat i consens entre el Govern i la resta d'agents de cooperació, ja siguin institucionals o socials, i per definir una política de cooperació al desenvolupament, que és el que realment volem, com a país.

Si volguéssim abastar, probablement, totes les accions de cooperació que es fan a Catalunya, no en tindríem prou a fer una sola interpellació, ni a fer-li només a vostè com a conseller del Govern, però probablement no en tindríem prou d'interpellar només el Govern, perquè, en bona part, aquestes actuacions les impulsen avui dia els ajuntaments catalans. Per això no entraré a parlar de cooperació des del món local, sinó de la necessitat de donar un impuls a una veritable política pública de cooperació des del Govern de la Generalitat.

El primer que cal dir és que, des del nostre Grup Parlamentari, creiem que la política de cooperació, que la cooperació al desenvolupament ha de ser una política de Govern, del Govern de la Generalitat en pes i en complet, no d'un departament determinat, el que sigui, que en un moment donat sigui el responsable de les relacions internacionals i exteriors. En aquesta legislatura és en el seu Departament, senyor conseller, en Governació, l'encarregat d'impulsar i coordinar aquesta cooperació i executar-ne bona part de les accions a través de l'Agència Catalana de Cooperació. Però insisteixo que la cooperació, si l'entendem com a política pública, com a política amb caràcter transformador, amb caràcter no assistencialista, sinó de canviar les desigualtats, hauria de ser un fil conductor d'un mode concret d'actuació del Govern català a les seves relacions internacionals i amb els altres pobles del món, i així veure's concretat

a les activitats internacionals dels diferents departaments. Més encara si tenim en compte que Catalunya no és un estat –com a mínim, encara–, per tant no és un subjecte internacional complet, però és o pot ser un actor principal en la cooperació al desenvolupament.

Per tot això, a qui li toca tenir una acció més decidida per aconseguir-ho és a l'Agència Catalana, aquí la pròpia Llei atribueix aquesta funció d'assessorar l'Administració en general, per fer la planificació de la política catalana de cooperació. Perquè, en definitiva, la millor cooperació al desenvolupament, la millor contribució que podem fer al benestar i al futur dels pobles més empobrits del món, a les societats que s'esforcen per reduir la fam o les desigualtats, per escolaritzar la seva infància, per donar un paper social a les seves dones..., en definitiva, per desenvolupar-se econòmicament i social, i fer-ho de forma sostenible, és la feina que pot fer el Departament de Comerç, el conseller d'Indústria, la que es deriva dels compromisos i objectius dels viatges del president de la Generalitat, la que es pot fer des de la política laboral i sindical, no només de la productiva, de les empreses catalanes quan deslocalitzen la seva producció, des del control de les condicions mediambientals o la sostenibilitat en l'extracció quan s'importen matèries primes. És aquesta actitud de compromís cap a uns plantejaments ideològics i no d'assistència a la pobresa o al desenvolupament la que definirà una política de cooperació d'un govern catalanista i d'esquerres, que entenc que no pot ser la mateixa, i que no ha de ser la mateixa, que la d'un govern que es definís d'una altra manera.

El paper de la Secretaria de Cooperació, i en especial de l'Agència, per tant, són fonamentals per impulsar, assessorar i garantir una cooperació catalana coherent, amb voluntat transformadora i amb perfil polític, tant a través de marcar l'orientació que han de tenir tots els departaments del Govern en matèria internacional, com en la coordinació i control de les actuacions de cooperació al desenvolupament directes que realitzin aquests mateixos departaments.

Tal i com la pròpia Llei estableix, només aquells ajuts destinats a cooperació que compleixin els criteris CAD, és a dir els del Comitè d'Ajut al Desenvolupament de l'OCDE, poden considerar-se com a cooperació estrictament. I això, tradicionalment, no ha estat així en el Govern, i encara, a vegades, no és així en alguns departaments. Cal, doncs, intensificar els instruments de coordinació intergovernamental i les mesures de transparència, que en alguns casos és veritat que ja s'han posat en marxa, però cal garantir que tots els recursos destinats a cooperació al desenvolupament van, efectivament, a complir aquests objectius.

Els projectes que avui estan recolzats per Adigsa o per l'Agència Catalana de l'Aigua, les beques del DURSI, les convocatòries del Copca o les intervencions i projectes de sanitat, per posar només alguns exemples del que fa aquest Govern, responen majoritàriament a aquests criteris. Però no ens podem permetre el luxe, per la feblesa dels recursos amb què comptem i l'abast dels objectius que tenim, de malbaratar cap de les partides o els esforços que destinem a cooperació. La quantitat, és veritat, ha estat, en diverses ocasions, objecte de

debat i discussió en aquest Parlament, però hem de recordar de nou que l'acord de l'actual Govern és superar amb escreix l'escenari econòmic fixat pel propi Pla director, i destinar el 0,7 del pressupost a cooperació, durant aquesta legislatura.

Però, a més a més de la quantitat, també hem de parlar de qualitat, i de la seva composició i dels continguts d'aquesta cooperació. Ja hem parlat del paper que els diferents departaments del Govern han de jugar-hi, però és a la Secretaria i a l'Agència en especial, on s'han de concentrar els instruments per ordenar i impulsar la cooperació. Són diversos els organismes que depenen o estan directament finançats pel Govern i que tenen una tasca complementària o delegada en qüestions de cooperació. L'Imed, la Casa d'Àsia, l'Institut Català de Cooperació Iberoamericana, o en un altre nivell, el Cidob o l'Escola de Cultura de Pau de l'Autònoma, per citar algun exemple ben diferent, hi col·laboren.

La definició d'una política de cooperació, per tant, ha de comptar també amb la definició de l'estructura necessària per executar-la i, per tant, una organització del paper que cada organisme o institució ha de jugar-hi; una organització que ha de ser conseqüència d'una anàlisi rigorosa de la situació de què partim, però també d'un debat obert i transparent amb tots els agents implicats.

Un dels principals agents són, sens dubte, les ONG, les entitats de cooperació. La mateixa Llei ja reconeix que és una característica principal de la cooperació catalana la concepció que la intervenció pública és només complementària del que fan les iniciatives cíviques.

Recentment, les federacions i coordinadores de les quatre demarcacions catalanes han presentat un estudi en què defineixen o identifiquen més de setanta entitats i grups dedicats a solidaritat i cooperació. Amb base a les respostes donades, que són gairebé quatre-centes, el perfil de les entitats catalanes que fan cooperació és el d'una entitat de base local, amb un finançament majoritàriament d'origen públic i que funciona, sobretot, gràcies al voluntariat i la militància.

És evident que aquest és un punt de partida i que ens cal un esforç per crear sinergies, un esforç en què esperem que el seu Departament també hi col·labori.

Possiblement també pot col·laborar-hi establint partides nominals dels pressupostos a la Federació Catalana d'ONG i als altres organismes que ja hem citat.

Però volem, sobretot, fer èmfasi en el fet que és el Pla director de cooperació al desenvolupament l'instrument principal amb el qual el Govern pot ordenar i pot endreçar la cooperació al nostre país.

El Pla director preveu que, un cop passats els dos anys de la seva posada en marxa –per tant, aquesta primavera–, es durà a terme la seva anàlisi i la seva revisió. Nosaltres esperem que, ja que el Pla va ser aprovat en aquest Parlament, sigui també aquest Parlament el que pugui fer aquesta anàlisi i, sobretot, aquesta revisió, i pugui aportar continguts i noves matèries a aquest Pla per ordenar realment la política de cooperació que volem.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, el passat 9 de desembre vaig comparèixer aquí, en aquest Parlament, per informar de la concreció d'una aposta clara a favor, com vostè demanava, d'una política pública de cooperació al desenvolupament, amb la potenciació de la Secretaria de Cooperació Exterior i l'augment significatiu de pressupost, i de l'Agència Catalana de Cooperació, amb la voluntat de reforçar, com vostè demanava també, la seva dimensió pública i d'activar la seva qualitat.

Vaig informar, alhora, sobre el treball realitzat en el primer any de govern en matèria de cooperació al desenvolupament, i en aquella ocasió vaig facilitar alguns exemples significatius, com són: l'elaboració del Pla anual de cooperació al desenvolupament 2004, el primer Pla anual que s'elabora tal com preveu el Pla director; el compromís decidit per superar l'escenari econòmic marcat per l'anterior Govern, que el 2004 va suposar un increment dels pressupostos de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament d'un 25 per cent respecte a l'exercici anterior; la creació d'una marca acreditada, Cooperació Catalana, una senya d'identitat que permet percebre aquesta entesa com el conjunt de les activitats de cooperació i de solidaritat endegades per la societat catalana en el context internacional, estatal i nacional com un símbol de qualitat i de compromís; la convocatòria ordinària de subvencions a organitzacions no governamentals, que implicà l'adjudicació de 6.960.000 euros per a accions de desenvolupament i sensibilització, adaptada als objectius estratègics i als països prioritaris del Pla director de cooperació al desenvolupament i del Pla anual; la col·laboració amb el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, Copca, en el desenvolupament de projectes de cooperació i de millora de la capacitat productiva i de l'ocupació; l'acord d'un nou marc de relació amb el Fons català de cooperació, que passi del simple suport econòmic a una implicació institucional al mateix nivell que la resta de socis, entenent que l'Administració local és agent fonamental de desenvolupament; també contactes i acords de col·laboració i participació econòmica amb diversos organismes multilaterals, entenent que constitueixen un component bàsic del sistema de cooperació al desenvolupament, entre ells, amb l'Alt Comissionat de Nacions Unides per als Refugiats, amb el Programa de Nacions Unides per al Desenvolupament, amb l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació, i amb el Centre UNESCO de Catalunya.

Des d'aleshores, l'activitat governamental en aquest àmbit ha continuat sent activa..., les actuacions arran de la catàstrofe del Sud-est asiàtic del 26 de desembre del 2004, com vostès saben, la major catàstrofe natural de què es té constància durant el darrer segle, que va afectar centenars de milers de persones.

En e marc de l'incipient Comitè Català d'Ajut Humanitari d'Emergència, es va obrir una convocatòria extraordinària de postemergència en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, el Fons català de cooperació al desenvolupament, la Diputació de Barcelona i la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament, i es van organitzar unes jornades de solidaritat amb Àsia, sota el títol «12 hores per Àsia», evidentment també conjuntament amb ONG especialitzades en ajut humanitari, i, de forma directa, enviant una missió mèdica a l'illa de Sumatra, amb personal sanitari del Departament de Salut, i coordinada per l'Agència.

Es va fer, també, la primera convocatòria de subvencions dirigida a les universitats catalanes, que té com a objecte reforçar la seva contribució a la qualitat de la cooperació al desenvolupament que es fa des de Catalunya.

En definitiva, doncs, el 2004 l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i els departaments de la Generalitat van destinar el 73 per cent dels seus recursos de cooperació i solidaritat internacional a accions de desenvolupament, el 9 per cent a ajut humanitari general i d'emergència, i el 17 per cent a educació i capacitats.

Dins de les accions de desenvolupament, els objectius estratègics prioritaris que van rebre més recursos van ser la millora de la capacitat productiva i l'ocupació; el suport als drets socials bàsics, especialment la salut, l'educació bàsica i l'alfabetització d'adults, i la governabilitat democràtica.

Geogràficament, es va destinar entorn del 30 per cent dels recursos a l'Àfrica, aproximadament el 17 per cent a la Mediterrània i el 13 per cent a l'Àfrica subsahariana; quasi el 60 per cent a l'Amèrica llatina; aproximadament el 39 per cent a l'Amèrica del sud, i 17 per cent a Amèrica central i Carib; un 5 per cent a la regió Àsia - Pacífic, i un 1 per cent a alguns països del sud-est d'Europa.

Els països que van rebre un major nombre de recursos al desenvolupament van ser el Marroc, l'Equador, Moçambic, Colòmbia i el Perú.

I pel que fa a les principals actuacions del 2005, dir que el 22 de març el Govern va aprovar el Pla anual de cooperació al desenvolupament per al 2005. Igual que en el Pla anterior, en el procés d'elaboració del Pla anual 2005 es van convocar diversos grups de treball integrats per representants dels principals agents de la cooperació catalana per tal que participessin en el procés de definició de les polítiques a seguir en els països prioritaris.

El Pla també va ser sotmès a debat i dictamen als tres òrgans consultius que preveu la Llei de cooperació: la Comissió Interdepartamental, el Consell de Cooperació i la Comissió de Coordinació amb els Ens Locals.

Es tracta, com vostè sap bé, d'un pla ambiciós, fruit del compromís ferm del Govern de la Generalitat amb el desenvolupament, la solidaritat i la pau, que s'ha traduït en un augment dels recursos destinats a la cooperació al desenvolupament molt per sobre del que preveia l'escenari econòmic del Pla director.

Així, la partida de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament enguany s'incrementa fins a

28.974.630 euros, cosa que suposa un augment del 49 per cent respecte al previst a l'escenari econòmic del Pla director. La quantitat assignada als departaments correspon a la xifra que fixa l'escenari econòmic del Pla: 12.175.516,16 euros, un 5 per cent més. El total de la Generalitat, doncs, 41.150.196,16 euros, representa el 0,29 per cent dels tributs propis d'enguany.

Quant als principals trets d'aquesta política de cooperació de la Generalitat de Catalunya, estan definits en el Pla i són els següents.

Inici de la cooperació directa. Hi ha una aposta decidida per la cooperació directa de la Generalitat de Catalunya, essencial per bastir una veritable política pública de cooperació al desenvolupament.

Concretament, estem posant en marxa un seguit de programes de cooperació directa amb Moçambic, Bolívia i el Sàhara Occidental, i en preparem d'altres a la Mediterrània.

Així, doncs, el passat dia 21 d'abril es va signar un conveni entre l'Agència Catalana de Cooperació i el Front Polisario. El conveni expressa, en primer lloc, el suport als refugiats sahrauís que viuen a Tindouf, així com al Pla de pau de Nacions Unides. El conveni també preveu que s'estableixi un programa de col·laboracions per contribuir a millorar les condicions de vida dels refugiats; l'aportació que enguany és prevista és de 500.000 euros.

D'altra banda, durant el mes d'abril s'ha fet una visita institucional a Moçambic, encapçalada pel conseller primer, per iniciar la cooperació bilateral directa de la Generalitat a la província d'Inhambane, que continua el suport directe que l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament dóna al pressupost de salut del país durant el 2005.

Posar els *Objectius del mil·lenni* al centre de les actuacions de desenvolupament. En tots els àmbits són prioritàries les intervencions que contribueixin a assolir els *Objectius del mil·lenni*, compromisos internacionals que el Govern de Catalunya té la voluntat de seguir i de prendre com a propis. I s'està donant suport a una campanya per als *Objectius del mil·lenni*, conformada pels principals agents de cooperació públics i privats de Catalunya, que es realitzarà l'any que ve.

Augmentar la informació, la coherència, la coordinació i la complementarietat. Es preveuen tot un seguit d'accions perquè la política de cooperació de la Generalitat sigui més transparent, estigui coordinada amb les cooperacions locals, estatal i internacionals, i perquè hi hagi coherència en el conjunt de les actuacions dels departaments i l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, buscant la generació de sinergies i la realització d'accions conjuntes.

Així, per exemple, el mes de març es va signar un conveni de l'Agència Catalana i el Síndic de Greuges per dur a terme un projecte de cooperació amb el Síndic de Greuges a Bòsnia i Hercegovina, amb l'objectiu de potenciar aquesta figura com a agent impulsor de millores en l'àmbit de l'Administració de justícia.

Impulsar la cooperació amb la Mediterrània, coincidint amb el desè aniversari de l'inici del Procés de Barcelona; s'està col·laborant amb el Fòrum Social de la Medi-

terrània, amb el qual se signarà un conveni, junt amb altres administracions; s'estan preparant unes jornades de municipis i governs de la Mediterrània per la pau en el Pròxim Orient, i se signarà un conveni amb la regió de l'Úmbria per treballar conjuntament en temes de pau.

Fer de l'equitat entre dones i homes un nou objectiu estratègic de la cooperació catalana. El Pla recull, també, la voluntat del Govern de multiplicar esforços en favor de l'equitat entre dones i homes, que el 2005, per primer cop, esdevindrà un objectiu estratègic de desenvolupament de la cooperació catalana, a banda que continuï sent un principi transversal a totes les actuacions.

Es preveu tot un seguit d'actuacions conjuntes amb l'Institut Català de la Dona. Així, per exemple, els propers 20 i 21 de maig hem organitzat unes jornades sobre dones i mediació de conflictes, a les quals assistiran ponents de diversos països, com l'Iraq, l'Afganistan, el Sàhara, Irlanda i Israel.

Impulsar i potenciar l'objectiu estratègic de foment de la pau i prevenció de conflictes, especialment als països com Colòmbia, Palestina, el Sàhara Occidental, els Balcans i Timor Est.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest, doncs, és l'objectiu d'un conveni entre l'Agència Catalana de Cooperació i l'Agència de les Nacions Unides per a l'Ajut als Refugiats de Palestina, al Pròxim Orient, per impulsar conjuntament projectes de cooperació i d'assistència humanitària.

Veig que s'acaba el temps. En tot cas, en el proper torn acabarem d'explicar les polítiques públiques de la Generalitat de Catalunya i la voluntat de la revisió i anàlisi del Pla director que s'ha de fer properament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per a la rèplica la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor conseller, i, en tot cas, gràcies també perquè bona part de la informació que avui abocava de nou aquí també complementa la que ens ha vingut donant en les compareixences. En tot cas, molt breument, per apuntar-li que nosaltres entenem la cooperació com aquella manera..., com l'expressió més tendra de relacionar-nos amb la resta del món, i de veure la resta del món, i, per tant, també una manera que ens defineix com a poble i com a país. I, per tant, aquesta política pública de cooperació és una manera imprescindible també de definir-nos com a poble.

Per tant, és prioritari, i per això aquesta interpel·lació i la demanda que puguem discutir políticament en aquest Parlament quina és la revisió o la definició d'aquesta política, d'aquest full de ruta que ha de ser per a la política catalana de cooperació el Pla director, i perquè sigui en aquest espai, en el Parlament, on puguem definir si hi ha d'haver nous països, noves zones prioritàries, noves accions de prioritat en l'acció catalana de cooperació.

En tot cas, li demanem també, o li demanarem també, que no abaixi la guàrdia tampoc en l'atenció que cal perquè els altres departaments que també executen accions de cooperació o projectes de solidaritat compleixin aquests criteris CAD, aquests criteris internacionalment reconeguts com a criteris de cooperació, perquè no siguin una altra mena d'accions, més o menys sensibles o més o menys benintencionades, les que acabin emportant-se els recursos que han d'estar destinats a cooperació.

I, en tot cas, com ens recordava el president de la Federació Catalana d'ONG no fa gaire, a la Comissió d'exteriors..., que ens deia que precisament Catalunya, probablement, pel fet de no ser un estat, pot tenir avantatges a nivell internacional, i especialment a nivell de cooperació i a nivell de resolució de conflictes o de mediació de conflictes, en tant que pot, per la discreció i el marge de maniobra que això suposa, ser molt més efectiu que la diplomàcia d'alguns estats.

Per fer-ho, l'únic que ens cal és apostar-hi, decidir-ho i posar-hi tots els mecanismes. I això és que li demanarem.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Governació.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, compartim plenament els seus criteris, els seus objectius, i, en tot cas, dir-li que tots els departaments de la Generalitat han complert els percentatges que té previstos el Pla director; en tot cas, també tenim el compromís de, a través de l'Agència, planificar perquè no s'escapi cap dels criteris marcats per l'ACCD. Per tant, absolutament d'acord i mai baixant la guàrdia.

En tot cas, com li avançava abans, aquest any tenim previst fer la revisió del Pla director, perquè creiem que és de justícia fer una anàlisi aprofundida de com ha anat i quines mesures ens poden ajudar a millorar-lo. En tot cas, algunes previsions que des del Departament i de l'Agència apuntem ja són la previsió de reforçar l'objectiu estratègic de construcció i foment de la pau; simplificar el sistema de percentatges dedicats als objectius estratègics de desenvolupament; incloure l'equitat, com dèiem, entre homes i dones com a objectiu estratègic; redefinir la llista de països prioritaris per adequar-la a les capacitats de la cooperació catalana; incrementar el pes de les actuacions d'educació i capacitats; revisar l'escenari del Pla per tal que reflecteixi el compromís del Govern d'augmentar els recursos destinats a la cooperació al desenvolupament.

El Govern és conscient de la manca de concreció del mateix Pla director pel que fa al procediment a seguir per a la seva pròpia revisió. A manca d'unes directrius clares, ens sembla oportú que el Govern, per mitjà de la Secretaria de Cooperació Exterior i de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, elabori una

proposta de revisió durant el mes de maig, que discutirà amb la Comissió Legislativa del Consell de Cooperació al Desenvolupament i que posteriorment, durant els mesos de juny i juliol, sotmetrà al plenari del Consell de Cooperació i a la resta d'òrgans consultius –Comissió Interdepartamental de Cooperació al Desenvolupament i Comissió de Coordinació amb els Ens Locals– perquè la debatin i la dictaminin. Posteriorment, es presentarà i es buscarà consensuar el document a la Comissió Permanent de Legislatura d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat al Parlament de Catalunya, i, amb l'acord més ampli possible de totes les forces parlamentàries aquí representades, es farà arribar al Govern perquè l'aprovi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, senyora diputada.

El president

La següent interpellació, que és el quart punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (tram. 300-00961/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats..., consellera, moltes gràcies per assistir. Parlem de projecció exterior a la llengua i cultura catalanes..., òbviament, parlem de Frankfurt –vostè ja ho sabia–, però Frankfurt reconvergit en metàfora del posicionament del Govern i del Parlament vers la nostra llengua. Jo, consellera, no voldria que aquesta fos una interpellació agra o un motiu de xoc. Voldria que fos una invitació a la reflexió, un memoràndum polític que potser serà dur, però també és una demanda al Govern i al Parlament d'assumir el compromís determinant vers la nostra llengua.

Arreu del món no és discutible que cultura i llengua és un tot indissociable de la identitat col·lectiva i nacional d'un país. Una llengua –vostè ho sap bé, consellera– no és només un codi comunicatiu, és una pàtria, és una referència, és un lligam entre qui la parla i la cultura de la comunitat a què pertany o ha decidit pertànyer.

Quan s'escriu una obra en català, es visqui on es visqui, s'hagi nascut en un lloc o en un altre, aquella obra forma part de la cultura catalana i de la seva història, i, quan una obra és escrita en castellà, forma part de la història de la literatura espanyola. Tota obra, tot autor o autora, pertanyen a una cultura determinada per la llengua en què s'expressen. La *Lolita* d'en Nabokov no és pas literatura russa, és literatura anglesa. I un cas paradigmàtic: Irlanda; tres autors universals: Joyce, escriptor anglès; Beckett, escriptor francès; Yeats, poeta nacional irlandès. I més propers: Valle-Inclán, autor espanyol; Rosalía de Castro, poeta gallega, i Gil de Biedma té un lloc a l'antologia de grans poetes espa-

nyols, com Joan Vinyoli el té a la dels grans poetes catalans.

La Fira del Llibre de Frankfurt ha nominat la cultura catalana convidada d'honor de l'edició de l'any 2007. Ja fa anys convidà la cultura espanyola. Per què conviden la cultura nostra? La resposta és unívoca: perquè tenim una llengua pròpia, una literatura esplèndida i una indústria editorial potent.

Afirmar, com va fer el president del Govern i vostè ha repetit, que si volem mostrar a Frankfurt –que vol dir el món del llibre– una radiografia real de la nostra cultura és admetre que la cultura catalana té dues llengües, jo li haig de dir que aquesta afirmació és una anomalia, però que no només és un error politicocultural, és un menyspreu a la llengua catalana, és una perversió del concepte «cultura catalana», i és quelcom més, és una perillosa trivialitat que confon societat diversa amb cultura i que confon aquest concepte: nosaltres, els catalans, on som tots els jo singulars amb llengües diferents i orígens diferents, amb el concepte «la nostra cultura», que és una i escrita en la llengua pròpia i comuna.

Endinsem-nos en el món del llibre, parlem de literatura, d'escriptors i escriptores. Els poetes elegeixen una llengua, una pàtria, una pertinença a una comunitat i a una història. I no per la tria de llengües són millors o pitjors poetes; simplement són poetes catalans, però lligats a una història, i escriuen per a ells mateixos, per als lectors catalans i per a tot el món. I els autors catalans que escriuen en castellà elegeixen la pàtria literària espanyola. Formar part de la història de la literatura espanyola és ben legítim, però no podem, consellera, desconnectar el valor reconegut de la marca «llengua catalana» del valor de la cultura catalana, ni confondre la societat catalana respecte a això, ni fer-la dubtar que la nostra llengua és el poderós ferment de la cohesió social i el patró cultural de la identitat compartida.

Frankfurt no pot ser un Guadalajara-2; els autors castellans, el llibre en castellà, no són els representants de la cultura catalana. Frankfurt ha de ser l'aparador obert del nostre orgull, de la lleialtat, de la prova vívida de la persistència d'aquell miracle que succeí ara fa mil cent anys en aquestes terres que s'anomenem Catalunya, i de l'existència d'una llengua i cultura compartides amb aquells antics estats de l'antiga Corona d'Aragó. Vostès confonen indústria i cultura. El llibre en català i castellà és la radiografia de la indústria editorial catalana, de ben segur, però no de la cultura catalana.

Crec que potser, en realitat, Guadalajara fou un banc de proves, i Frankfurt podria ser la concreció d'un principi ideològic del Partit Socialista sobre cultura catalana, la definició de cultura catalana esclerotitzada, ja l'any 1999, en el *Llibre blanc de la cultura de Catalunya: Un futur per a la cultura catalana*, prologat pel senyor Narcís Serra i per l'ara president Maragall. Algunes frases que són contínues en esperit i forma: «L'ús de les dues llengües és un dels trets diferencials de la societat catalana. La producció cultural en castellà ha d'accedir a la categoria de bé públic, fins ara reservada a la producció cultural en llengua catalana. La identificació nociua de la cultura pròpia amb la llengua pròpia ha afectat les manifestacions culturals més institucionals,

aquelles en què l'Administració pública juga un paper motor, i ha fet que el castellà hagi quedat relegat a un paper secundari com a idioma de cultura. Per redreçar la situació és imprescindible que les polítiques culturals que s'emprenguin no prescinguin l'ús d'una llengua o l'altra com a punt de partida.» El llibre dels llibres, la bíblia de la cultura catalana de 1999.

Aquest és el programa cultural del Govern. Jo em pregunto: ho és d'Esquerra Republicana?, és el programa d'Iniciativa per Catalunya?, és el programa d'aquest Parlament? Nosaltres, amb aquest programa, hem de donar a conèixer i convèncer al món que la llengua catalana és el vehicle mil·lenari d'una literatura universal? El principi socialista que l'informa és viciat d'origen, perquè neix de la negació, neix de la frustració acumulada durant gairebé un quart de segle –no els dic per què. No havia format part de l'ideari socialista universal. Enlloc, cap partit socialista, la ideologia socialista no l'ha tingut mai, aquest principi. Cap país amb llengua pròpia no canibalitza la seva singularitat. No existeix cap partit socialista en un govern que no defensi, projecti i identifiqui el seu país amb la llengua i cultura pròpies. No hi ha diferències ideològiques en aquest àmbit, enlloc. Recordin els exemples propers: Maurois i Lang, l'excepció francòfona preconitzada per Mitterrand i seguida per Chirac.

I el Govern espanyol? Jo lamento les paraules recents de la ministra socialista de Cultura, batejada per vostès «de l'Espanya plural», que ha dit: «No al doblatge de pel·lícules en català perquè no és un idioma exportable. S'ha de cantar en espanyol per potenciar la música llatina. I la riquesa idiomàtica d'Espanya és, a més del català, gallec i èuscar, el romaní», amb la ignorància que probablement el romaní és l'única llengua europea real, perquè és la del poble gitano, en general, que està a Europa. I, mentrestant, el Govern signa la declaració chiraquiana de defensa d'una identitat cultural europea.

Hem d'anar amb orgull a Frankfurt; hem d'anar amb l'orgull de dir que la llengua i cultura catalanes és una tessella brillant del mosaic europeu i que, sense ella, el mosaic europeu, Europa, la cultura europea, serien imperfectes i incompletes. Hem d'anar-hi recordant, a Frankfurt, les paraules d'Humbert Eco: «La llengua d'Europa és la traducció», i Frankfurt és el gran aparador des del qual el llibre en català ha d'ésser traduït a totes les llengües del món, i la cultura catalana i la nostra llengua han de mostrar el seu valor universal.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Cultura, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria manifestar-li a la senyora diputada que em congratula molt l'interès que per al seu Grup desperta la projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes; interès, per altra banda, que s'ha manifestat en diverses ocasions en aquesta cambra en forma de preguntes orals, preguntes escrites, mocions i interpellacions. I em complau aquest interès perquè és un interès

compartit, atès que per al Govern de la Generalitat de Catalunya les iniciatives per a la projecció exterior de la nostra cultura són prioritàries.

Des del Departament de Cultura treballem de ferm per promocionar internacionalment la nostra cultura i la nostra llengua. Per assolir aquest objectiu, recollit a l'Acord del pacte del Tinell, comptem amb un instrument fonamental: l'Institut Ramon Llull. Aquesta institució treballa amb la visió de contribuir al posicionament de la cultura i la llengua catalanes com a cultura i llengua de prestigi en el món, i ho fa amb una missió renovada, que és la de donar a conèixer tots els vessants de la cultura catalana –l'artístic, el científic i el del pensament–, a més de la nostra literatura.

És voluntat de l'Institut ser un referent amb projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes, i en aquests moments l'Institut Ramon Llull viu una fase d'apropament i obertura cap a la societat civil i altres institucions. Els canvis aprovats al Patronat responen a aquesta voluntat. En aquest sentit, li esmentaré els que em semblen més importants.

Primer, podran integrar-se al Consorci no només altres comunitats autònomes, sinó també altres entitats territorials en què la llengua catalana hi sigui amb consideració oficial o hi estigui reconeguda, així com altres institucions catalanes de dret públic o privat que ho sollicitin.

Segon, dintre de les modificacions del Patronat, destacaria la incorporació de quatre persones en representació dels diferents sectors professionals de la cultura: arts escèniques, música, escriptors i editors. D'altra banda, s'incorporen al Consell de Direcció els titulars de la Secretaria de Relacions Internacionals, la Secretaria de Coordinació Interdepartamental i la Gerència de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural.

La remodelació interna de l'Institut, l'aportació d'un augment considerable de pressupost i la modificació dels estatuts són elements que ens han permès abordar amb èxit tot un seguit d'esdeveniments de molta rellevància per a la promoció de la nostra cultura i la nostra llengua, com són, entre molts la presència a la Fira Internacional del Libro de Guadalajara, com a cultura convidada, la signatura d'un conveni amb l'Institut Cervantes que ha implicat obrir les portes de l'Institut a la nostra cultura i a la nostra llengua a totes les seus del Cervantes que té arreu del món i, per últim, els treballs previs que permetran la participació de la cultura catalana a la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt, la més important del món en el seu àmbit.

Permeti'm, per això, que m'estengui en aquest punt donada la seva importància. Tot i que a la Fira, a la Fira de Frankfurt hi participem cada any recolzant els editors i també amb presència institucional, hem dedicat molts esforços amb la perspectiva que la cultura catalana fos convidada d'honor. Finalment, la cultura catalana serà convidada d'honor l'any 2007, i és evident també que tractant-se d'una fira editorial i literària les lletres tindran un paper especial en aquesta presència i, òbviament, la literatura catalana tindrà un paper central.

La participació a la Fira del Llibre de Frankfurt i la celebració de tot un any de la cultura catalana a Alema-

nya és un projecte de gran ambició i el fet que se celebri el 2007 ens dona marge per fer un treball rigorós i aconseguir que sigui tot un èxit. Em plau informar-li que el primer pas per poder assolir aquesta fita el vam donar ahir constituint un grup de treball format pel Gremi d'Editors, l'Associació d'Editors, les tres associacions d'escriptors que tenim a casa nostra, la Institució de les Lletres Catalanes, l'Institut Ramon Llull, l'ICIC i presidit per mi mateixa. Aquest grup fixarà per consens els criteris de la nostra presència a Frankfurt.

Com pot veure, les actuacions que es fan des del Departament en matèria de política exterior no es fan exclusivament des de l'Institut Ramon Llull. Els diferents organismes autònoms adscrits al Departament i totes les direccions generals treballen de forma coordinada per difondre els nostres productes culturals i la nostra llengua arreu del món i també a la resta de l'Estat. Per exemple, la Institució de les Lletres Catalanes va signar amb l'Institut d'Estudis Baleàrics, el passat 14 de gener, un conveni marc de col·laboració que inclou compromisos d'actuació conjunta en matèria d'activitats de promoció i difusió de la literatura catalana i producció d'exposicions.

També preveu que ambdós organismes vetllaran perquè les respectives línies d'ajuts per a la promoció de la literatura catalana no siguin excloents entre elles i sí complementàries. He citat aquest conveni per la vàlua i l'oportunitat d'aquesta col·laboració institucional en l'àmbit lingüístic i cultural que és comú a Catalunya i a les Illes Balears. El conveni ja ha donat, per exemple, resultats com l'exposició Alcover - Costa i Llovera, darrerament oberta a la població castellonenca de Vila-real.

Si fem referència a l'Institut Català d'Indústries Culturals, disposem de dos instruments per afavorir la projecció exterior de la producció cultural catalana. Un és Catalan Films, per tal de promoure la presència de produccions audiovisuals catalanes a fires i mercats a tot el món, i l'altra la unitat de promoció de l'ICIC, amb funcions similars per a la resta de sectors culturals com el de la música, sector editorial, etcètera.

Aquest Govern no en té prou a ensenyar al món qui som i què fem, som un govern ambiciós que vol estar present de forma activa als grans debats culturals que es donen al món i a Europa, sobretot sobre cultura i diversitat cultural. En aquests moments s'està plantejant a nivell mundial un debat al si de la UNESCO, el resultat del qual pot condicionar i molt la supervivència de la nostra cultura i la nostra llengua i de la diversitat cultural al món. Dins de la mateixa UNESCO hi ha una sèrie de països que defensen que els béns culturals són una mercaderia més i s'han de regir per les lleis que marca l'organització mundial del comerç. D'altra banda, existeixen països, entre els quals ens trobem nosaltres, que pensem que la cultura és un servei i un signe d'identitat i que, per tant, els estats i nacions han d'ésser sobirans per protegir i adoptar polítiques de suport a les seves expressions culturals, emparades en una futura convenció internacional, instrument jurídic imprescindible que ha d'omplir un buit en el sistema de dret internacional i haurà de ser un marc legal fort i en cap cas subordinat a la legislació comercial.

Des del Departament de Cultura estem treballant en el procés preparatori d'aquesta convenció anomenada «Per la protecció i promoció de la diversitat dels continguts culturals i les expressions artístiques.» L'objectiu d'aquesta convenció, que s'aprovarà a la XXXIII Conferència General de la UNESCO el proper mes d'octubre, és consolidar a la legislació internacional el dret dels països a aplicar les seves pròpies polítiques culturals. Sobre això vull destacar diferents punts que són de vital importància per a nosaltres.

Primer, el projecte de la convenció conté en el seu article 29 una clàusula adreçada als règims constitucionals de tall federal i als de base descentralitzada que permetrà incorporar a un nou sistema jurídic internacional en matèria de cultura les administracions no estatals que disposen de competències legislatives pròpies. Aquest és el cas de Catalunya a Espanya, com també del Quebec amb relació al Canadà, o dels *Land* alemanys, per esmentar només tres exemples.

Un altre punt que ens interessa és el fet que la convenció també contempli la possibilitat de ser signada per part contractants en comptes de per part estats-part, per fer que possibiliti participar també les euroregions.

Mentre el nou sistema jurídic que ha de sorgir de la convenció no sigui una realitat, nosaltres defensem la creació d'un observatori internacional de la cultura. Com a Govern català donarem el nostre suport a aquest futur observatori, de la mateixa manera que recolzem que els estats i les organitzacions no estatals presentin informes periòdics sobre el compliment de la convenció un cop aquesta hagi estat aprovada. A més, reconeixem i valorem la participació de la societat civil en la protecció i promoció de la diversitat de les expressions culturals, tal com preveu també l'article 11.

En definitiva, i després continuaré en el torn de rèplica, senyora Laura Gil, nosaltres, aquesta consellera que li parla és o pretén ser la consellera de tots els catalans i catalanes, i no estem tancats, estem oberts i crec que hem d'anar a obrir-nos cap a l'exterior, a interessar-nos del que passa a Europa i del que passa al món, i deixar-nos de debats estèrils que l'única cosa que fan és posar la cultura on no hauria d'estar.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

No em sorprèn, consellera, que vostè, en nom propi i en nom del Govern, digui que parlar de la identitat i identificació de llengua i cultura catalanes sigui un debat estèril, per tant, em ratifica el que jo abans li he exposat.

Tot el que vostè ens ha explicat ho coneixíem, òbviament. Sabem que en aquest món la globalització es vol, i des de la UNESCO i des de tots els països d'Europa, que es transmuti en localització. I d'això també és del que estàvem parlant quan nosaltres parlem de llengua i cultura catalanes i que cultura catalana és la que s'expressa en català.

Europa i les seves llengües, i a la UNESCO, com vostè bé ha dit, el que preval és la globalització, perquè la globalització està encarnada en una llengua, que és l'anglès, i la cultura, que la cultura està dominada per la cultura nord-americana, però per a Catalunya, per a la llengua catalana i per a la seva cultura, l'anglès no és el Leviatan. Per a nosaltres, el primer estadi d'una globalització és un bilingüisme políticament volgut i adoptat com a bandera d'un govern socialista.

La nostra llengua encara necessita lleis, encara necessita sancions perquè sigui completa, la nació és encara imperfecta, no està acabada i la cultura catalana encara es troba en situació anòmala. Parlem, com ha dit l'Àlex Broch –vostè ho haurà llegit, ben segur–, parlem encara de «discriminació positiva», vostè en parla, el seu Govern, a favor de la cultura que s'expressa en català. Hi ha algun país que faci discriminació positiva a favor de la seva llengua dins del seu país? Miri, aquí només seran temps de normalització plena quan apliquem polítiques de discriminació positiva, si cal, a d'altres llengües diferents de la catalana, i a productes culturals amb expressió lingüística no catalana. Aquesta actitud és la que volem del Govern, en la seva política de projecció de la cultura catalana arreu i, en concret, a l'edició de l'any 2007 de la Fira del Llibre de Frankfurt.

Jo no desitjaria, consellera, que la persistència en el que fou un eslògan de partit de finals del segle XX, de combat electoral sense cap rèdit exitós, com tothom sap, es convertís, per inèrcia i per manca d'idees renovadores, en un factor que pogués trencar la cohesió del país, construïda amb èxit durant vint-i-tres anys, i que infongués el desànim en l'àmbit de la creació literària i científica cultural en llengua catalana i que aquests, els nostres pensadors, les nostres escriptores, els nostres intel·lectuals que escriuen en català entressin en el desànim i que fessin seva aquella frase de Lluç i que també és el títol d'un conegut conte de Kafka *Et nunc dimittis*, i ara deixa-ho estar, dimiteix, perquè si dimitim dels mots nostres, consellera, dimitim també del futur de la cultura de la nostra nació.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Cultura

Bé, comprendrà, doncs, que li insisteixo, vostè em parla del Partit Socialista, em parla del que fa més de vint anys del partit on milito, però aquí comparec, tinc l'honor de comparèixer com a consellera de Cultura del Govern català i, per tant, doncs, és per aquest motiu que li explico que no entraré en aquest debat.

Miri, la cultura convidada a Frankfurt és la cultura catalana, escriptors catalans, i això li vaig dir en la compareixença fa molt pocs dies, n'hi ha que escriuen en català, n'hi ha que escriuen en castellà i n'hi ha que escriuen en altres idiomes (*remor de veus*) i la literatura catalana, com és una obvietat, és la literatura que s'escriu en català, i és una obvietat; com la literatura castellana és la que s'escriu en castellà. I això em sembla que és tan obvi que no cal dir-ho. D'acord?

Miri, evidentment Guadalajara i Frankfurt, ja que hem de parlar de les fires, són molt diferents. Per començar,

tot i que Guadalajara feia uns quants anys, almenys dos, que es coneixia que seríem cultura convidada, quan aquest Govern va prendre possessió no hi havia cap euro al pressupost, ni hi havia signat cap compromís de presència de cap tipus a la fira. (*Remor de veus.*) La Fira... (*veus de fons.*) Sí, sí, així exactament és, eh? Llavors, jo li vull dir, una vegada més, quelcom que sempre li he repetit i és que a nosaltres ens agrada estimar Catalunya amb fets; les paraules són molt importants, em permetrà també dir-li que, evidentment, doncs, els artistes visuals, si entrem en aquesta discussió, no s'expressen en paraules, o sigui, si vostè..., no serà aquesta consellera, que també li he dit moltes vegades, que li posi ni paraules excloents que no permeten matisos ni opinions al concepte cultura, que és un concepte molt ampli i que no és la interpellació el motiu d'aquest debat...

Miri, li explicaré el que estem fent des d'aquest moment per a la Fira de Frankfurt. A part de fixar criteris conjunts –conjunts– perquè des del Departament estem acostumats, i ho fem en aquest Govern, de treballar amb totes les institucions implicades, i per això li he dit que treballarem amb l'Associació d'Editors, els escriptors, l'Institut Ramon Llull, l'Institut d'Indústries Culturals. A més a més d'això, des d'aquest moment ja estem treballant perquè la literatura catalana tingui un paper central, hi estem treballant des d'aquest moment. I, en aquest sentit, hem obert dos línies d'ajuts de subvencions per a la traducció a altres llengües d'obres literàries i de pensament original en llengua catalana, aquestes subvencions concedides a empreses editorials que han de tenir programada la traducció a qualsevol llengua estrangera d'una obra literària de pensament original en llengua catalana.

Hem obert una altra línia d'ajuts perquè d'això es tracta, senyora Carme-Laura Gil. Si des d'aquest moment no treballem amb les editorials i amb els agents literaris per a la traducció del català a altres llengües, la presència a Frankfurt, que és una fira fonamentalment –fonamentalment– editorial i de negoci, dels nostres escriptors i de la literatura catalana no serà la que hauria de ser.

Com li deia, hem obert aquesta línia d'ajuts a l'Institut Ramon Llull per un valor de 230.000 euros. A més a més, s'han ampliat els terminis de presentació a març, juny i octubre perquè aquesta Comissió que hem creat pugui començar a fer la selecció de quins són els autors que s'han de traduir per donar-se a conèixer a la Fira de Frankfurt.

En resum, la feina que fem serà una feina de consens, serà una feina que tindrà molt present que la presència a Frankfurt qui l'ha aconseguit, sobretot, ha estat la nostra indústria editorial, una indústria editorial que és la més potent de l'Estat espanyol, una indústria editorial que va ser la primera a ser present a Frankfurt i una indústria que és la que ha de tenir, com a mínim, la primera paraula a dir quins escriptors hi han d'anar i quins escriptors no hi han d'anar. Dic «la primera paraula». Es farà amb consens. Parlaran els escriptors, parlaran les institucions, parlarà tothom, però la presència a Frankfurt, senyora Laura Gil, és no solament de la literatura, sinó que és la presència del món de la cultura i

és, sobretot, un objectiu per enfortir el nostre món editorial, per donar a conèixer els nostres escriptors i, evidentment, perquè la literatura catalana hi tingui un paper central.

Moltes gràcies.

El president

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació...

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya (tram. 300-00960/07)

...al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, aquesta interpellació que li formulem avui és una preocupació molt sincera que el Partit Popular de Catalunya volem traslladar al Govern respecte de les polítiques de la societat de la informació.

És una preocupació que no és nova; ja la vàrem expressar en la seva compareixença davant la Comissió per a la Societat de la Informació; ho vàrem fer també a la compareixença del secretari de Telecomunicacions; la hi vaig reiterar en una altra interpellació que li vàrem formular fa més d'un any, i l'hem posat de manifest en els dos debats pressupostaris que hem tingut al llarg d'aquesta atrotinada legislatura.

No és nova, doncs, la nostra preocupació, honorable conseller. Però sí que és més profunda a mesura que veiem passar el temps i no veiem reaccions que ens facin pensar que aquesta situació la poden capgirar.

Crec que és redundant tornar a insistir en la importància que el Partit Popular de Catalunya atorguem al desenvolupament de la societat de la informació, però és important recordar una vegada més que aquesta, la societat de la informació, és un sector estratègic, és un món d'oportunitats. Són oportunitats per generar ocupació en un sector competitiu i d'alt valor afegit pel component d'aplicació de coneixements que comporta; són oportunitats de difusió cultural i lingüística; són oportunitats per comunicar i també per comunicar-se. Però, sincerament, no veiem que la societat de la informació sigui una prioritat d'aquest Govern. Ja entenem que prou feina tenen per posar-se d'acord entre vostès, però tampoc no veiem que el conseller responsable tingui massa interès respecte a això, i no ho veiem ni pel discurs ni pels fets.

Anem a pams. El discurs: «Farem una llei de la societat del coneixement»; «el Pla estratègic del 99 ni va servir ni serveix»; «les reflexions del 2003 respecte del Pla estratègic del 99 tampoc no serveixen per avaluar-ne el compliment»; «farem un procés participatiu de

debat de com volem i com pensem que ha de ser la societat de la informació a Catalunya»; «crearem el consell per a la societat de la informació»; «la situació de les telecomunicacions a Catalunya no és bona», això es deia el març de l'any 2004; «les polítiques dels darrers anys han estat confoses i vacil·lants»; «farem el Pla director de les infraestructures de telecomunicacions a Catalunya», que havia de ser el gran paradigma de la política del Govern en matèria de telecomunicacions; «farem el Pla director de serveis i continguts».

El fets. Més d'un any després, ni hi ha llei ni hi ha projecte de llei, suposo que l'honorable conseller ens explicarà en quina situació està; no hi ha pla estratègic, no hi ha avaluació del Pla estratègic; no hi ha procés participatiu de debat, no hi ha debat; del consell de la societat de la informació no se'n sap res; l'acció de govern no ha contribuït a millorar les telecomunicacions a Catalunya; les polítiques en aquests setze mesos de govern tripartit no han estat, certament, ni confoses ni vacil·lants, simplement no han estat; el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions es va presentar a la premsa ja fa més de dos mesos, però encara ningú no l'ha vist; el Pla director de serveis i continguts, sense contingut.

Honorable conseller, ens agradaria estar equivocats, però la realitat és que la política de la societat de la informació és com allò que vostè va batejar un dia com a *vaporware*; vaja!, fum.

El pitjor no és que això ho pugui pensar el Partit Popular de Catalunya, que ho pensa, sinó que els agents del sector també ho pensem, ho veuen i ho pateixen. Sap com el coneixen, el conseller del DURSI? En diuen conseller del «DUR», perquè el «SI» sembla que no existeixi. Tenim la impressió que l'única política que es du a terme en el marc de la societat de la informació és la promoció del programari lliure. I, per cert, saben que això causa un desconcert important en el teixit empresarial?

Com a mostra, un petit exemple, anecdòtic, si vostè vol, però simptomàtic. Sempre m'agrada cercar informació quan he de parlar de qualsevol tema, cosa que, precisament, em permet la societat de la informació. Doncs miri, a la pàgina web del DURSI, projectes per a la societat de la informació, data de la darrera actualització: 17 de gener de 2003. Honorable conseller, és aquesta la constatació que aquest Govern autoanomenat «catalanista i d'esquerres» no té projectes per a la societat de la informació? Certament, honorable conseller, és un bon, o no, conseller d'Universitats, també de Recerca, actua en ambdós àmbits, però la societat de la informació la té en l'oblit, i no creiem que això sigui bo per a Catalunya.

No creiem que la Moció subsegüent a aquesta interpellació pugui tenir el vistiplau dels grups que donen suport al Govern, coneixem ja els antecedents i la sort que acostumen a córrer les mocions que presentem els grups que estem a l'oposició, però ens donarem per satisfets si almenys vostè pren consciència que cal donar un impuls a aquest sector, que, ho repeteixo, considerem estratègic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Carles Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, president. Il·lustres diputats, he de partir d'una coincidència absoluta amb l'il·lustre diputat Santi Rodríguez respecte de la importància de la societat de la informació. Nosaltres preferim, de vegades, o sovint, parlar de «societat del coneixement», i en aquest sentit he de dir que, malgrat l'aparença que en té l'il·lustre diputat, el nostre Departament i aquest conseller que parla, doncs, creu, creiem, que disposem dels tres elements crítics que es determinen en l'estratègia de Lisboa de construir aquesta societat del coneixement, que és la formació superior, la recerca d'innovació i la societat de la informació, de manera que no és que estigui oblidada, sinó tot al contrari, forma part de l'estratègia global del nostre Departament.

Dit això, doncs, és clar, té raó, l'il·lustre diputat, a demanar aquesta declaració retòrica com es concreta en accions específiques i determinades.

En primer lloc, vull dir que pel que fa a la Llei de la societat del coneixement, que va ser un compromís que vaig adquirir davant de la cambra, aquest compromís era que durant el 2005 es presentaria aquest Projecte de llei, i així serà; l'Avantprojecte de llei està en fase avançada d'elaboració, i jo no sé si abans o després de l'estiu la Llei entrarà al Parlament. I dintre del desplegament del text d'aquesta Llei es farà referència o s'hi contempla la creació d'aquest consell, que també es va esmentar, de manera que jo estic convençut que el Govern podrà complir el compromís que va adquirir davant de la cambra en el seu moment.

Pel que fa a l'estratègia general de la societat de la informació, s'ha de dir que està articulada essencialment a través dels dos plans directors: el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i el Pla director de serveis i continguts. Aquí s'ha hagut d'esperar a la concreció de l'Acord estratègic per a la internacionalització i la competitivitat de l'empresa catalana, perquè és en el marc d'aquest procés –que ha estat altament participatiu de la societat catalana, dels sindicats, del sector empresarial– on s'ha definit específicament la necessitat d'aquests plans.

En particular, el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions podria resultar fum si no hi hagués al darrere el compromís d'un pressupost de 488 milions d'euros per al període de 2005-2008. De fet, l'any 2005 el pressupost, que està fet amb anterioritat a aquest Pla, contempla ja la inversió de 20 milions d'euros per a les primeres actuacions d'aquest Pla, que estan –estan– en marxa.

El Pla director o el Pla de serveis i continguts, que també forma part crítica d'aquesta estratègia, que actua sobre l'oferta i sobre la demanda, també veurà la llum les properes setmanes, per dir un període de temps no gaire llarg, i neix amb una inversió inicial de 38 milions d'euros, però que, en realitat, serà molt més, ja que aquesta és l'acció de catalitzador que es farà des del

DURSI sobre la resta de departaments, que faran inversions molt importants en el sector de l'educació, en el sector de la sanitat i en altres aspectes del Govern; de manera que amb això pensem que tindrem una actuació important en aquest sentit.

Altres accions que estan en marxa i que formen part d'aquests desplaçaments són, per exemple, el Pla d'alfabetització i de formació digitals. En aquest àmbit, s'han fet accions importants que estan ja en marxa. Hi ha una convocatòria..., hi ha uns ajuts concedits per 1 milió d'euros per al Pla d'alfabetització i formació digital dels quals més de mig milió estan essent desenvolupats pels ens locals i 440.000 per associacions sense ànim de lucre; de manera que, en total, s'han subvencionat 151 projectes de totes les comarques de Catalunya que, en total, representen una inversió d'1.800.000 euros a través de 667 cursos en els quals hauran participat més de cent mil destinataris.

També, dintre d'aquest Pla, s'estan fent els cursos per a dinamitzadors de la xarxa de telecentres, importantíssim perquè els dinamitzadors són els que fan anar aquesta xarxa, de manera que unes tres-centes persones han seguit aquests cursos que estan permetent que la xarxa de telecentres, que són actualment uns 450, pugui ser el motor on tres comunitats diferents estan desenvolupant, estan implementant aquesta societat de la informació. La comunitat social o Projecte Òmnia, la comunitat de teletreball i la comunitat de ciutadania. De manera que, en aquest sector, com es pot constatar, hi ha una acció important.

En el sector que en podríem dir d'aquesta interacció dels diferents elements del DURSI, vull remarcar el treball que s'està fent en el projecte d'universitat digital, per no parlar del que significa tot el suport del Govern a la Universitat Oberta de Catalunya que, com saben, és una universitat pública..., o sigui és una universitat d'estructura privada, però completament pública pel que fa al seu finançament.

A banda de la UOC, que en aquests moments és ja la tercera universitat catalana en nombre d'estudiants, la universitat digital, que està dirigida a totes les universitats de Catalunya, no només a la UOC, sinó a totes, i que està impulsada per la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, doncs, està facilitant la cooperació entre les diverses universitats, impulsant el contacte entre les diverses comunitats científiques i ha aconseguit que el coneixement travessi els murs de les institucions i sigui accessible a tota la societat. I hi ha un projecte molt important, que forma part d'aquest aspecte de programari lliure, que pensem que serà un gran actiu, que és passar a esquema públic el campus virtual de la UOC junt amb les altres universitats. De manera que hi haurà una plataforma que permetrà que totes les universitats catalanes disposin d'una eina que sigui..., que faciliti la seva acció.

En definitiva, voldria acabar ja referint-me a un altre aspecte que té unes conseqüències importantíssimes per a la societat catalana, que és la nova política de contractació. La nova política de contractació, hem establert un nou model de concursos públics pel que fa a la contractació de béns i serveis de telecomunicacions i tecnologies de la informació per part de l'Administració. L'ob-

jectiu és garantir la qualitat dels serveis informàtics de la Generalitat amb el mínim cost per a tots els departaments de l'Administració i sota el criteri de la màxima transparència en totes les ofertes i contractacions.

També s'han pres en consideració la igualtat d'oportunitats, perquè som conscients que les contractacions de la Generalitat tenen un volum i una repercussió importants per al país, de manera que, en aquest sentit, és públic que s'ha fet el 20 d'abril, el CTiTI, Centre de Telecomunicacions va fer públic el plec de clàusules administratives i de prescripcions tècniques per al concurs per a contractar el servei de tecnologies de la informació i comunicació centrals, de caràcter continuat.

Aquest és un concurs que té un import màxim de 136,52 milions d'euros, de manera que no és..., només aquesta xifra ja dona la importància i l'impacte que aquest concurs pot tenir en el sector industrial. I, a més a més, ho hem fet de manera que es distribueixen tres lots diferents de serveis, la qual cosa dona lloc, previ a un procés d'homologació obert i participatiu, a una àmplia participació de les empreses del país en proveir un servei que abans estava, com l'il·lustre diputat sap perfectament, en una situació pràcticament monopolística.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo avui li he parlat expressament de societat de la informació, expressament. En altres intervencions he parlat de la societat del coneixement, però no és el mateix, i entenc perfectament que la societat del coneixement abasta tot allò que abasta el seu Departament: universitats, recerca i societat de la informació, per tant, entenem la societat de la informació com una part d'aquest conjunt més ampli que és la societat del coneixement. I li he dit, podem estar d'acord o no amb les polítiques d'universitats que vostè aplica, que el Govern realitza. Podem estar d'acord o no amb les polítiques de recerca que vostè i el seu Govern apliquen, però és que en matèria de societat de la informació no és que hi puguem estar d'acord, és que no hi podem estar, perquè no les veiem –reitero–, no les veiem... No en societat del coneixement, en societat de la informació, que és un àmbit molt més específic i és una part de la societat del coneixement.

Ens deia l'honorable conseller, s'està treballant en l'Avantprojecte de la llei, abans de l'estiu, potser després de l'estiu, no hi ha cap pressa, no? Però s'adona que hauran passat dos anys d'aquest Govern i, mentrestant, què? Mentre no tenim la llei, què? No hi ha d'haver participació? No hi han d'haver accions en matèria de societat de la informació? Permeti'm que citi també un aspecte molt concret i que actualment preocupa molts ciutadans i que torna a estar, malauradament, en les notícies del sector. Si volem configurar un sector català de les telecomunicacions, quines mesures està duent a terme el Govern per garantir la seguretat en les transac-

cions a través de la xarxa? Hi ha una política pròpia de seguretat per a l'ús de la xarxa? Ens diu: «El Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i el Pla director de serveis i continguts...» Home, és que abans havíem de tenir l'acord estratègic i això sorgeix a partir de l'acord estratègic. Escolti'm, no ho compartim. En l'acord estratègic es recullen altres aspectes que el Govern ja tenia planificats amb anterioritat a la signatura de l'acord estratègic. És a dir, no podem supeditar les polítiques del Govern a la signatura de l'acord estratègic. Li puc citar, per exemple, que l'acord estratègic parla de la creació de la Xarxa de Centres de Transferència Tecnològica. Escolti'm, això, el Govern ja havia pres decisions abans de signar l'acord estratègic, i és lògic, perquè el Govern no pot estar esperant que se signi un document que va tardar bastant, per cert, per poder realitzar accions de govern. Però és que anem més enllà. I la participació i el debat que hi havia d'haver en l'elaboració del Pla director d'infraestructures de telecomunicacions? Clar, el sector no en sap res. El sector coneix el que vostès han presentat als mitjans de comunicació amb data 4 de març, per cert, parlant d'un pressupost certament de 488 milions d'euros, dels quals enguany 20 milions d'euros.

Però, on s'invertiran, en què s'invertiran, què hi ha darrere d'aquests *xarts*, què hi ha darrere d'aquestes transparències? On és el Pla director –fa més de dos mesos presentat a la premsa–, i que encara no ha estat donat a conèixer?

Respecte al programari lliure crec important tornar-lo a esmentar. En un marc de diferents accions de govern, les accions de promoció del programari lliure segurament no causarien la preocupació que estan donant ara en aquest moment a determinats sectors, sectors empresarials que han invertit en maquinari, que han invertit en *soft* i que avui tenen un govern que els està dient que el *soft* que tenen no és el *soft* del futur, que el *soft* del futur és el programari lliure i que el que tenen no s'adequa a la voluntat del Govern; i això ens preocupa.

Senyor conseller, de l'obertura dels concursos –mesura que celebrem– no se'n pot viure tota una legislatura... Esperem que hi hagin més accions.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Carles Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, bé, respecte de la insistència de dir que no hi ha..., que no es veuen les polítiques després de les informacions, que són conegudes, d'altra banda, de mesures concretes i de plans concrets que estan en actuació, bé, doncs, crec que hi ha una diferència de percepció, simplement. Vull dir que una cosa que abans no he dit i és que està prevista la presentació del Pla director d'infraestructures de telecomunicacions a la Comissió de Parlament, em sembla que..., no sé si fins i tot té ja data fixada, però..., ho anem a fer, no sé si, en tot cas, a iniciativa..., o

s'han creuat les iniciatives però, en tot cas, es farà, està previst fer-ho, i és obligació de fer-ho, per tant, no és cap mèrit fer-ho així.

Efectivament, del Pla director d'infraestructures i telecomunicacions estan pendents alguns detalls de calendari de la seva implementació, però s'està avançant. Com segurament sap, hem signat un acord amb Localret per crear aquesta estructura d'ens gestor d'infraestructures de telecomunicacions, que és un projecte llargament esperat per al país i que ara s'ha fet realitat i que permetrà, doncs, que l'arribada de la banda ampla a tota una sèrie de territoris que avui en dia no ho estan o estan en condicions de no competència empresarial.

Un dels problemes que hi ha també al nostre país és el problema dels preus, no només..., no hi ha només el problema de les infraestructures i dels continguts disponibles, tenim també un problema de cost, de preu, que pensem que cal combatre a través dels sistemes normals del mercat com és la implementació de la competència.

Com a projectes concrets que la gent està ja gaudint-ne, doncs, el cinquanta per cent aproximadament del projecte de banda ampla rural està funcionant ja perfectament, està funcionant adequadament i, en aquests moments, el Projecte de l'Alt Pirineu Digital, doncs, en poblacions de l'Alt Pirineu ens podem trobar serveis, doncs, millors que en alguns llocs de la ciutat de Barcelona.

Respecte al programari lliure, jo crec que aquesta preocupació, bé, en tot cas serà una preocupació mundial, perquè l'Administració de Catalunya no és l'única que està apostant per programari lliure com a una de les eines que ha de permetre un desenvolupament important de la indústria del *software* com a un element important en la innovació, en la creació de noves empreses i de més llocs de treball. A veure, segur que les empreses que fan un bon negoci amb el programari propietari els pugui preocupar aquest impuls per part del Govern de Catalunya respecte al programari lliure, però aquesta preocupació s'hauria d'estendre al Govern canadenc o, per parlar de l'Estat espanyol, al Govern d'Extremadura, que implementa tota la seva..., o al Govern de Baviera, vull dir, que hi ha molts exemples de llocs on l'impuls del programari lliure es veu com un dels elements de foment de la indústria del *software*.

En tot cas, aquest impuls, s'està fent amb la màxima, diguem-ne, tranquil·litat i la màxima prudència... Estem fent plans pilot, per exemple, és conegut que una institució relativament important en dimensions com podria ser una empresa relativament gran com és la Universitat de Lleida està assatjant tots els sistemes de migració cap a sistemes de programari lliure. Alguns elements del Govern estan ja actuant sota programari lliure sense que s'hagin produït problemes per part dels serveis que presta al públic, de manera que és tot un procés en què el Pla de formació i alfabetització són elements importants..., de manera que els passos que es donaran seran sempre molt segurs.

Per tant, jo..., aquesta preocupació la pot tenir un sector de les empreses, però li asseguro que un gran sector de les empreses precisament ens estan criticant perquè

no estem donant suficient impuls al programari lliure. Són les empreses més innovadores, de les quals Catalunya té un teixit empresarial molt ric.

En tot cas, jo vull acabar reafirmant que el capteniment del Govern respecte a la societat de la informació no afluixa en absolut, que estem completament compromesos en el desenvolupament d'un element estratègic per a la societat catalana i que és possible que anem amb un cert retard de calendari però jo crec que molt aviat podrem dissipar moltes d'aquestes preocupacions.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

I ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00139/07)

I la primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, el passat 7 de maig es va acabar el procés de normalització de treballadors i treballadores estrangers, i nosaltres, d'aquest procés, en fem una valoració positiva perquè aquest procés era necessari per fer legals aquelles persones que feia temps que ja treballaven en el nostre país. L'anomalia no eren elles, aquestes persones, sinó la incapacitat de l'Administració a regular una realitat.

Aquest procés ha significat que a Catalunya unes aproximadament 139.000 persones aconsegueixen el reconeixement dels seus drets laborals i abandonin l'economia submergida, l'explotació i, en alguns casos, fins i tot l'esclavatge. Com era d'esperar, han estat els sectors del servei domèstic, la construcció i l'hosteleria on hi ha hagut més sollicituds. El procés no ha estat fàcil, el tema del padró s'ha resolt tard i malament, deixant tota la responsabilitat als ajuntaments. Les associacions empresarials no s'hi han implicat i la manca de recursos de l'Administració central ha provocat retards en la resolució dels expedients. Però aquest procés no serà la solució definitiva per a totes les persones que encara queden en situació irregular ni servirà per acabar definitivament amb l'economia submergida.

Demanam, senyor Maragall, una intervenció exemplar de la Inspecció de Treball contra les empreses que no han volgut aprofitar aquest procés de regularització i contra totes aquelles empreses que prefereixin utilitzar treballadors no regularitzats per a autoritzar-los com a mà d'obra barata i explotada, que encara n'hi ha, d'aquest tipus.

Cal continuar treballant des de totes les administracions per fer ordinari allò que ha estat extraordinari; això vol dir que hi ha d'haver una política, una nova política d'immigració. És urgent, senyor Maragall, abandonar l'herència que ens ha deixat el PP en aquest sentit, i elaborar una nova llei d'estrangeria i un reglament que ens permetin tenir vies ordinàries de regularització. Esperem, senyor Maragall, que des del Govern de la Generalitat s'impulsin aquests canvis per fer que les vies ordinàries del flux de treballadors immigrants funcionin de forma àgil i real. Si les vies legals no funcionen, estem consolidant un model basat sobre processos extraordinaris de regularització cada determinat temps. Per altra banda, moltes persones immigrades han aconseguit els seus drets laborals, però encara no gaudeixen de tots els drets de ciutadania ni d'igualtat d'oportunitats ni de participació. Perquè es pugui fer realitat allò que vostè deia dels set milions, cal que les persones immigrades tinguin dret a vot.

Senyor Maragall, quines actuacions pensa portar a terme, el seu Govern, per aconseguir vies permanents de regularització ajustades a la nostra realitat social i que els drets de ciutadania siguin reconeguts a totes les persones, sigui quin sigui el seu origen?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, efectivament, Catalunya té més de 139.000 persones immigrants que han tramitat la sollicitud, com vostè ha dit. Això representa, aproximadament, un 20 per cent del total de l'Estat, i segurament encara en queden, com vostè també ha implicat en la seva intervenció. Jo crec que el procés que s'ha seguit ha sigut un procés valent i decidit, impulsat pel Govern

espanyol en bona hora, i que es demostrarà que ha estat un encert.

Ara el que cal és col·laborar amb l'Estat en les polítiques de llarg termini, en el compromís amb la inspecció per induir els empresaris efectivament a complir la Llei, perquè pot ser que..., en fi, no ens consta, però podria ser que hi haguessin empresaris, i potser bastants, que no s'hagin acollit..., en fi, no que no s'hagin acollit, que no hagin complert l'obligació que tenien de regularitzar el personal que efectivament tenen i que no l'han donat d'alta, i per tant, aquest és un punt en el qual farem èmfasi. I per descomptat, i més a llarg termini, demanar la col·laboració, la participació, més ben dit, de la Generalitat de Catalunya en les feines d'inspecció; pensem que això serà bo a llarg termini. I per últim, l'impuls al Programa integral d'acollida en col·laboració amb els ajuntaments, que pot ajudar a demostrar l'arrelament social –sinó laboral, en aquest cas– de moltes persones.

Què farem amb el nou Estatut? Que els permisos de residència els doni l'Estat, però que els permisos de treball els doni la Generalitat –en vam parlar amb Artur Mas fa pocs dies i penso que és la via per la qual hem d'anar. L'establiment d'un règim d'acollida de persones immigrades. Fer efectiu el reconeixement de drets i deures. I la creació d'una funció pública inspectora en matèria de treball, com vostè ha reclamat.

Conclusió. S'ha dut a terme un procés valent. S'ha de treballar per la integració social i laboral dels immigrants, i crec que s'ha començat a fer. I Catalunya vol participar activament i participarà activament en la gestió de la immigració, en aquesta línia.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si manté el criteri que fins ara el Govern no ha pogut impulsar polítiques socials per manca de finançament (tram. 317-00138/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excellentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè fa uns dies –divendres passat, en concret– va fer una intervenció commemorativa dels cinc-cents dies del seu Govern, i d'allà va sorgir una interpretació dels mitjans de comunicació que jo li voldria preguntar si vostè la comparteix. La interpretació dels mitjans de comunicació és: si el president de la Generalitat manté el criteri que fins ara el Govern no ha pogut fer polítiques socials per manca de finançament.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No és una interpretació del que vaig dir, però és una interpretació possible, senyor diputat. Però li dic clarament: jo mai no he expressat el criteri, rotundament, que vostè m'impugna. Crec que de les meves darreres intervencions no se'n pot treure aquesta conclusió; això és el que jo penso.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Jo celebrego que ho digui, perquè crec sincerament que la interpretació que es va donar de les seves paraules –a través dels mitjans, hi insisteixo– va ser aquesta, i per tant que d'alguna manera estem confonent els ciutadans.

Però si em permet alguns comentaris respecte a la seva intervenció del passat divendres, «cinc-cents dies de govern», i l'èmfasi sobre això que se'n diu «el gir social», no?, jo crec que vostè centra una necessitat –d'altra banda que comprenc perfectament– de transmetre a la ciutadania una impressió diferent de la que la ciutadania té, i és que el Govern no fa polítiques socials, que el Govern ha perdut aquests cinc-cents dies en debats identitaris, que ha obert molts debats, però no n'ha tancat cap, excepte aquells que li interessa tancar, com per exemple el del Carmel –li anticipo que en parlarem ben aviat, de tot això, quan ja surtin les conclusions de la Comissió–, i a partir d'aquí, intentar recuperar una certa credibilitat, no?

Jo sé molt bé que sí que han pogut fer vostès polítiques, si més no, tenen els recursos per fer-ho –de vegades tinc el dubte de si els utilitzen bé o no–, però crec que és bo, també, que els ciutadans de Catalunya sàpiguen –i recullo les seves mateixes paraules d'aquesta intervenció del passat divendres– que, des del punt de vista dels recursos pressupostaris inicials, el pressupost de la Generalitat del 2005 dobla els recursos que hi havia en el pressupost inicial de l'any 2003. Alguna cosa, per cert, hi deu tenir a veure el mètode de finançament pactat amb el Govern del Partit Popular en el seu moment, perquè, si no, aquestes coses no podrien ser, no?, els números no sortirien.

Però és molt bo que els ciutadans sàpiguen que, des del punt de vista de les polítiques socials, en el pressupost d'enguany vostès es poden gastar de l'ordre de 2 bilions de pessetes, en global, i per a cada ciutadà 1.800 euros, unes 300.000 de les antigues pessetes, això vol dir més d'1 milió de pessetes per família i vol dir, per tant, moltes i moltes possibilitats de fer coses.

Quin és el seu problema, senyor president –i el del seu Govern–? Que això no es nota, els ciutadans no tenen la percepció que el Govern faci política social. Que es perd amb els seus debats interns, que es perd amb debats estrictament polítics, però no amb allò que interessa.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo senyor president. Per tant, jo li demanaria que no busquin més excuses, que governin. És evident que necessitem més finançament. He tingut una conversa molt positiva amb el senyor conseller d'Economia, i celebren...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Amb més finançament, jo estic disposat a ajudar, però, per favor, gestionin millor i transmetin-ho millor als ciutadans.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

En primer lloc, senyor diputat, agraeixo el seu to —encara hi han classes...—, hi ha tot un món de diferència... (*remor de veus*), hi ha tot un món de diferència entre alguns debats que hem vist recentment i el que li hem sentit avui.

Vostè diu que doblem els diners en polítiques socials. Doncs això vol dir que estem gastant el doble del que succeïa abans. I vostè després diu: «Això és gràcies al finançament que nosaltres vam donar.» Això vol dir que abans no era «gràcies a»? O què passa? Si abans es feia la meitat i ara el doble, i el sistema era el mateix, segurament no és a causa del sistema, sinó de la intenció.

Efectivament, la nostra intenció, la nostra prioritat és la reforma social; ho ha estat sempre, ho és sempre. Han passat coses que han enterbolit, potser, aquesta imatge i a nosaltres ens interessa que quedi clara quina és la nostra finalitat fonamental.

També és veritat que la reforma social ha d'anar acompanyada d'altres ambicions, eh? No vull que sembli que ara, en fi, per subratllar allò que normalment estem fent i que potser no havia surat prou, doncs poguéssim semblar que no tenim ambició econòmica o que la transparència no ens preocupa; no. Les tres coses alhora: reforma social —aquesta és la nostra prioritat—, ambició econòmica de Catalunya i, per a les seves infraestructures, que ens calen, transparència. Per tres raons: una, per basar el sentiment de pàtria en la cohesió social i, per tant, entomar l'allau immigratòria que ens ha col·locat de sobte en la Catalunya dels set milions. Segona, per tenir les infraestructures d'una euroregió de punta i l'especialització que ens convé en els sectors efectivament punters i més avançats. I tercera, per fer front a la brama que aquest és un país autoindulgent que s'ho perdona tot —sensació que de vegades havem pogut donar i crec que no és bo que es doni.

Aquest és el nostre programa. Cinc-cents dies després, efectivament, de substituir un Govern que va durar vint-i-tres anys, hem posat les bases del canvi en marxa. Ara Catalunya és determinant, crec, com ho va ser amb el retorn de Tarradellas i el restabliment de la Generalitat;

únic punt, per cert, de ruptura en el procés de reforma política d'Espanya.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I acabo. Pensi que tenim en marxa, efectivament, una política social molt potent. Pensi que efectivament esperem que el nou sistema de finançament ens ho permetrà i que els serveis que ara estem donant en aquest camp podran millorar d'una manera molt substancial.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00142/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustrat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, ahir mateix Esquerra Republicana de Catalunya va estendre novament la mà al senyor Zapatero per donar estabilitat al Govern de l'Estat, en un moment, per cert, que els sectors més centralistes, repatanis, més ferrenys, fins i tot, del Partit Popular i del PSOE estan maniobrant per desestabilitzar-lo atiant l'anticatalanisme com a arma d'erosió.

Aquesta estabilitat és una de les condicions, com vostè sap, necessàries en el front exterior, si es pot dir d'alguna manera, per assolir les nostres principals fites en l'actual legislatura. L'altra gran condició, com és conegut, en el front interior, aquí a Catalunya, és assolir la màxima ambició nacional, unitat política i també mobilització social.

Zapatero, a més a més, sap perfectament que si desaprofita aquesta ocasió no només perdrà credibilitat en amplis sectors, sinó que molt probablement, ara que manen els federals i que el federalisme no és possible, això molt probablement posarà de relleu definitivament que l'única sortida que ens queda és la independència. Però de moment ahir Zapatero, quant al model d'estat —que és el que ara m'interessa— va fer un discurs per guanyar temps en espera de les reformes d'estatuts com el nostre, que han d'arribar a Madrid en els pròxims mesos —la nostra, la d'Andalusia, la de Canàries, la del País Valencià, per cert, que troben inacceptable la nostra proposta, però no descarten demanar el mateix si Catalunya ho obté, no? I va insistir també, Zapatero, en un acord multilateral sobre el futur acord de finançament.

Per tant, davant d'aquesta situació, ara creiem que calen dues coses, que li volem reclamar a vostè particularment. La primera és ferma, insistir fins a convèncer —que és una expressió que vostè utilitza habitualment—, que creiem que el nou Estatut ha de contenir íntegrament, de forma completa, un model de finançament

que corregeixi el desequilibri històric de Catalunya, i ara, senyor president, hi ha una oportunitat immillorable, hi ha un nivell de sensibilització de la societat catalana molt alt, sobretot després d'algunes manifestacions de catalanofòbia, que, per cert, és el que caracteritza el nacionalisme espanyol de sempre, de tot color, sempre irascible davant d'una qüestió com els diners.

I en segon lloc, mantenir la unitat. La primavera també ha arribat a la política catalana després d'un hivern molt cru, i hi ha un millor clima, hi ha un millor diàleg, ni tota la culpa, com se sap, era d'un sol partit, ni es podia mantenir, per cert, per part d'algú, tampoc una actitud derrotista, destructiva o aventurera. Si vostè aconseguís això, nosaltres, com a Esquerra Republicana, actuarem com fins ara, com l'argamassa nacional, com la clau de volta de l'edifici polític català.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

I és per això, senyor president, que li reclamem aquesta actitud amb fermesa i també amb unitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, permeti'm que li recordi que abans de les eleccions del 1999, tornant de fora, vaig fer unes notes, aleshores en una mena d'inici del que després ha estat el programa «Catalunya proposa», aleshores es deia «Carta autonòmica», i les vaig discutir, primer de tot, amb en Josep-Lluís Carod a la platja del Miracle de Tarragona, si no recordo malament.

Es tractava, ja vaig dir-ho... (*remor de veus*)—no ens vam banyar, per cert, no ens vam banyar, tranquils—, les vaig discutir primer de tot amb en Josep-Lluís Carod, i es tractava del que aleshores anomenàvem «els quatre federalismes», cosa que en aquell moment semblava absolutament fora de la pràctica política o, en fi, la terminologia política del país, i que ara sembla que a poc a poc, afortunadament, es va assentant com a acceptable, el federalisme polític i el fiscal, el cultural i el judicial; és a dir, el senat federal, canviar el sistema de finançament per basar-lo en el principi de l'equitat i la solidaritat, l'oficialitat de les llengües de les tres nacionalitats històriques i la cassació autonòmica de les sentències.

Han passat vuit anys, més de vuit anys. Tot just ara, a tot això ens hi acostem. El senyor Carod i jo ja ho sabem, que anàvem per aquí (*remor de veus*), ja ho sabem, però tot just ara és el moment en què l'Estat espanyol, l'opinió pública, i diria també que l'opinió pública a Catalunya i els partits polítics catalans, comencen a entendre per on anàvem i on anem, no?

Crec que és molt important que en la resposta del president Zapatero al diputat Puigcercós ahir aquests qua-

tre temes hi estaven presents, d'una forma o d'una altra; jo diria que tots i cada un, no? Com que això va ser molt tard, ho vaig poder seguir en directe, i em va semblar que era un debat absolutament il·luminador i contrari al que m'han dit que va ser la primera part, que va ser un *debate*, com diuen a Castella, *a cara de perro*. Aquesta part del debat va ser la més interessant.

Crec que podem dir que això és així aquí, crec que podem dir també que el tema basc s'enfoca per primer cop de cara i, per tant, que anem bé—anem bé. I compto amb Esquerra Republicana perquè la unitat de Catalunya avanci; compto amb vostès perquè la nostra ambició, que ja hem anunciat i hem descrit, es faci realitat, es converteixi en possibilitat i en realitat, i compto...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...especialment amb vostès, perquè està clar que els contraris a l'avenç de Catalunya descarreguen sobre vostès, i de vegades sobre la meva persona, els pitjors atacs.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per formular la seva pregunta...

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre com preveu actuar el Govern davant el procés d'inscripció dels nous alumnes i les perspectives per al curs educatiu vinent (tram. 317-00141/07)

...la il·lustre senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, president. Honorable president de la Generalitat, com que, a voltes, es posa en entredit el treball que el nostre Grup fa per a la llengua catalana, permeti'm que comenci congratulant-nos de l'acord aconseguit aquest matí pel PSC en el Parlament Europeu, en què insta la Comissió Europea a traduir al català les pàgines web oficials de la Unió, pas molt important per consolidar l'ús del català a Europa.

I retornant a la pregunta, al nostre Grup som coneixedors i reconeixem l'esforç que fa el seu Govern per atendre de forma adequada l'augment i la mobilitat de l'alumnat als nostres centres educatius. Valorem positivament l'aposta que ja es porta a terme en el Pla de construccions escolars i l'acord amb els ajuntaments per a la construcció de les trenta mil noves places públiques d'educació infantil.

El nostre Grup és conscient que amb cinc-cents dies i una setmana de govern és impossible recuperar el dèficit de planificació i de construccions escolars que van heretar (*forta remor de veus*) i que provoca en alguns indrets del nostre país una certa preocupació...

El president

Senyora...

La Sra. Baig i Torras

...al si de la comunitat educativa...

El president

Senyora diputada –senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...i molt especialment...

El president

...un segon, si us plau. Recuperem la calma.

La Sra. Baig i Torras

És que n'hi ha que es veu que s'hi senten molt implicats.

El president

Senyora diputada, pot continuar.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. I, com li deia, provoca, aquesta herència, en alguns indrets del nostre país, una certa preocupació al si de la comunitat educativa, i molt especialment als pares i mares que busquen escola per als seus fills i filles, des de l'escola bressol a la secundària.

Estem segurs que, amb l'acció decidida del Govern, en poc temps es demostraran fets els canvis que s'introdueixen, tot i saber que encara caldrà seguir convivint amb construccions de caràcter provisional, entre els quals els barracots. Però, senyor president, la comunitat educativa i el país en el seu conjunt necessiten que aquesta provisionalitat sigui al més breu possible.

Un altre aspecte que creiem que ha sigut molt positiu pel pas..., i el tema de la matriculació, és l'acord i el treball conjunt de totes dues administracions, l'Ajuntament i la Generalitat, amb les oficines municipals d'escolarització.

És en aquest sentit que nosaltres, el nostre Grup, senyor president, voldríem saber quin és el seu capteniment i el del seu Govern en el procés de matriculació d'alumnes d'enguany i quines són les previsions per assegurar que totes i tots els escolars de Catalunya siguin atesos a l'inici del proper curs escolar.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, realment, quan s'està en la web, s'està en el món, i, si no, no s'hi és, de manera que és bona notícia la que ens acaba de donar.

El creixement de la població escolar, relacionat amb el fet migratori, però també amb el *baby boom* local, ha tingut un impacte important, al qual hem de sumar l'increment de la mobilitat interna. L'altre dia ens explicaven –em penso que eren unes escoles de Lleida–, doncs, com canviava –i em penso que ho vaig explicar aquí, per tant no ho repeteixo– durant el curs la matriculació efectiva; és a dir, els nanos que hi havien al principi i els que hi havien al final era un nombre diferent i anava pujant i baixant.

Estic convençut que això dificulta la planificació, aquesta més gran mobilitat i aquesta més gran immigració, però estic convençut també que tothom tindrà, i té ja ara, una plaça digna i de qualitat.

El Govern està, per això, efectivament, creant nous equips, com vostè ha dit, no?, per atendre la demanda nova i per recuperar el dèficit que arrossegàvem. Hem activat el Pla de construccions escolars 2004-2008, en el qual tenim previst de destinar 1.500 milions euros, es diu de seguida; mai s'han construït tantes escoles a Catalunya en tan poc temps, i aquest ritme li puc garantir que es mantindrà.

Apostem per la col·laboració amb els ajuntaments; vostè m'ho coneix, això; jo sóc un absolutament convençut que són els ajuntaments els que han de fer una bona part de la feina en matèria no de construccions escolars, que també, al final, acaben sent seves, d'altra banda, no?, però sí en el camp de l'ensenyament; sóc més partidari dels sistemes anglosaxons que no pas dels sistemes continentals, ho dic molt clarament; crec que almenys l'ensenyament primari a la llarga acabarà sent un fet dels ajuntaments, i això voldrà dir que són forts. Apostem, doncs, per aquesta col·laboració.

I haig de dir-li que el procés de preinscripció encara no ha finalitzat i que, per tant, el proper dimarts comença la preinscripció d'ensenyaments no obligatoris, batxillerat i FP.

I aprofitant que parlem d'FP, dir-li que l'aposta per l'FP és decidida. El 80 per cent dels titulats d'FP s'insereixen en el mercat de treball, per les dades que tenim, en els sis mesos següents a l'obtenció del títol. Això és una dada molt positiva...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i això dóna resposta –i acabo– a les necessitats del teixit empresarial. I, per tant, si tenim en compte que, a més, és un bon sistema d'equilibri territorial, s'hi ha de posar i hi posarem, doncs, tota l'atenció que aquest tema requereix.

El president

Té la paraula per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00140/07)

...l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Fa un parell de dies, senyor president de la Generalitat, vàrem tenir ocasió de parlar i de discutir en el seu despatx de president, no era a la platja del Miracle ni a la de la Barceloneta, però, és clar, encara hi ha classes... (*Remor de veus i rialles.*) Hi ha classes –hi ha classes. (*L'orador riu.*) I crec que el missatge i... (*Remor de veus i rialles.*) Si em permeten, descompti'm el temps, perquè veig que...

El president

Ja ho feia, senyor diputat.

El Sr. Mas i Gavarró

...això d'estar a la platja amb el senyor Maragall provoca grans aficions i hilaritats, no? El miracle! –el miracle!

El president

En tot cas, ara ja comptaríem el temps.

El Sr. Mas i Gavarró

Molt bé, comptem el temps. (*Fortes rialles.*) Crec que el missatge i la imatge que es va donar d'aquesta entrevista va ser, en línies generals, prou positiva. No se'n escapa que, de tota manera, l'acord és difícil, fins i tot jo crec que molt difícil, però no impossible. I, com que no és impossible, doncs, val la pena quedar-se amb aquest missatge: no és impossible avançar. I jo espero que això en aquests dos propers mesos, que són absolutament decisius, es pugui anar confirmant amb la col·laboració de tothom.

De tota manera, deixi'm canviar d'àmbit per dir-li que aquesta dinàmica, que veurem com es concretarà, contrasta amb uns certs indicis de paràlisi del Govern. Fa la sensació que hi ha un govern que, malgrat tot, encara va al ralenti, des de molts punts de vista, no?, i divuit mesos després d'haver pres possessió ja no hi ha excuses per anar al ralenti.

I, per tant, jo, senyor Maragall, el que li demano és quines iniciatives pensa prendre a partir d'ara per posar aquest Govern a velocitat de creuer, que divuit mesos després d'haver començat és la que ja hauria de portar.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la veritat és que jo li demano que sigui optimista, perquè és que em fa l'efecte que ho és, efectivament, però que no li agrada que ho sembli. En fi... (*Rialles.*) Jo li demano un punt d'optimisme compartit, i confessat, quasi diria, perquè, altrament, de vegades, les coses es fan una mica més complicades, i cadascun

de nosaltres, perquè no sembli que hem cedit massa en les nostres converses amb altres partits, doncs, podríem rebre les crítiques dels nostres. (*L'orador riu.*)

Senyor diputat, vostè sap que vostè i jo compartim –vostè i jo i aquesta cambra en el seu conjunt– un desig i un desig, i és el que Catalunya tingui finalment l'Estatut que es mereix i tingui el finançament que es mereix. Jo no dic que vostès no haguessin fet, en el moment que els va tocar governar, doncs, tot el possible perquè això fos així. Va semblar, en algun moment, que potser l'Estatut no era el que més els preocupava, però tinc la impressió que en aquest moment això no és així, i me'n congratulo.

Vull que sàpiga que, en fi, per la nostra banda, nosaltres posarem tot el que calgui perquè aquest desig compartit es converteixi en realitat.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

No sé si observa que la meua pregunta no era sobre l'Estatut i el finançament, era sobre altres coses, no? Jo, habitualment, li pregunto per l'Estatut i pel finançament, però avui no, i vostè em parla de l'Estatut i del finançament, no? Bé, escolti'm, no passa res; espero que després en la rèplica tingui ocasió de fer alguna aportació més.

Jo li posaré tres exemples d'aquesta passivitat, d'aquest anar al ralenti. Avui mateix, en aquesta sessió del Parlament, quantes iniciatives governamentals hi ha? Ni una. Senyor Maragall, ni una. No és que n'hi hagi una o dues, no, ni una, zero, zero absolut, no?

Gir social –abans hi feia referència el senyor Piqué. Conclusió final que vostè avui, doncs, contrapesa una mica: «No hi ha prou diners.» Caram! Han descobert la sopa d'all! Abans, d'això, se'n deia «victimisme»; ara se'n diu «justa reivindicació». Obra pública, contractació d'obra pública, dades que no són nostres, no som sospitosos de crítica per estar a l'oposició, ho diu la societat civil organitzada: vostès no es gasten els diners que tenen, però és que, a més a més, no se'ls gasten d'una forma alarmant; pràcticament, no han invertit ni el 50 per cent del pressupost d'inversió de l'any 2004; això no és un problema de finançament o d'Estatut; aquest és un problema de funcionament del Govern; són exemples prou clars, no?

Per tant, escolti, davant de la «justa reivindicació» de l'Estatut i del finançament, que nosaltres compartim –nosaltres compartim–, jo el que li he de dir és que tota aquesta reivindicació justa ha d'anar acompanyada per fer les coses bé. I, per tant, jo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarró

...si em permet senyor president, demanant la mateixa indulgència que amb els altres, jo el que li demano, senyor Maragall, és que tregui el Govern d'aquest cert

dolce fare niente en el qual està instal·lat, perquè un signe d'identitat de Catalunya, a més a més de les justes reivindicacions, és també fer les coses bé, que és el que jo li demano que vostès facin.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, tinc la impressió que perquè que ens entenguem en les coses més fonamentals, com és l'Estatut, les lleis fonamentals del país, doncs, vostè vulgui escampar la brama que, en el fons, això sí, però la resta no, i que nosaltres no fem ben re, com dirien a Girona, no?

Doncs miri, hi han 17 lleis aprovades aquesta legislatura; hi han 8 projectes de llei actualment en tràmit, 2 van ser presentades al Parlament en els mesos de novembre i desembre de 2004; CiU i PP han demanat fins a 23 pròrroques del termini de presentació d'esmenes, no sé pas amb quina finalitat (*remor de veus*); hi ha 11 proposicions de llei pendents de presa en consideració i 5 proposicions de llei en tramitació parlamentària. Els 17 primers mesos de la passada legislatura els grups de l'oposició en vam presentar 95, de proposicions de llei, i aquesta vegada n'han presentat 19, segons dades del senyor Ridao, que no fallen mai. (*Rialles.*)

Quant a la funció de control i de l'acció de govern hi ha tres propostes de comissió d'estudi; la creació d'una comissió d'investigació, que vostè coneix bé; s'ha incrementat la freqüència de les sessions de control del Govern, perquè abans no es feien tantes setmanes el mes com ara. Entre aquests primers disset mesos de govern i els corresponents de la legislatura anterior hi ha un 68 per cent més de plens amb control del Govern, 33 per cent més d'interpellacions, 78 per cent més de preguntes al molt honorable senyor president (*l'oradoriu*), 88 per cent de preguntes orals en Ple al Govern i 54 per cent més de sessions informatives, de manera que si vostès en volen més, en tindran, eh?, però moltes més que la legislatura passada ja les han tingut.

El president

Senyor president, gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les perspectives generals per al turisme rural a Catalunya i l'estat del nou decret que regula el turisme rural (tram. 310-00418/07)

La següent pregunta al Consell Executiu, la formula, en nom del Grup Parlamentari... (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats... (*Pausa.*) La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula l'illustríssim senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé. Senyor president, senyores i senyors diputats, conseller Huguet, el turisme rural ha sigut un dels factors

de reequilibri territorial en moltes zones de Catalunya, i això, bàsicament, és motivat per dues causes. Ha comportat, el turisme rural, uns ingressos complementaris de les rendes familiars; un 50 per cent dels propietaris d'establiments de turisme rural afirma que obté del negoci turístic fins a un 40 per cent de la seva renda familiar, i un 10 per cent afirma que supera ja el 50 per cent de la renda familiar. També ha comportat, el turisme rural, noves inversions en les zones rurals. També, el turisme rural ha comportat una dinamització i valorització i preservació del patrimoni natural i cultural —el megalític, el romànic, l'històric—, desenvolupar el turisme identitari, Catalunya com a marca de país.

Considerant que l'any 1994 existien a Catalunya prop de tres-cents establiments de turisme rural i que, després de deu anys, la xifra assoleix els 1.132 establiments, amb què s'ha multiplicat gairebé per quatre; considerant que actualment, dins les modalitats d'allotjament de turisme rural, el 70 per cent dels establiments existents són allotjaments rurals independents, sense obligació de prestar serveis de restauració, mentre que tan sols hi ha un 14 per cent de masies i un 16 per cent de cases de pagès; considerant que el 2004 els usuaris d'establiments de turisme rural han estat 900.700 i han augmentat un 16,4 per cent, i que les seves pernoctacions han estat de 679.000 i han augmentat un 27,8 per cent; atenent l'augment del pes i de la importància del turisme rural en el nostre país i atenent el paper de complement de rendes per a les comunitats rurals i el fort desenvolupament i progressiva professionalització que s'adverteix en els països europeus, quines perspectives generals hi ha per al turisme rural a Catalunya i com es troben els treballs del nou Decret que regula el turisme rural de cara a la seva adequació a la realitat i evolució del sector?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, les perspectives del turisme rural són bones; vostè mateix n'ha donat algunes xifres fa un moment. S'hi podria afegir que, més enllà del creixement dels establiments, de les places i del nombre d'usuaris, també creix en percentatge l'ocupació, el grau d'ocupació, que aquest any passat s'ha situat al 25 per cent, que és baixa en comparació amb el que seria una hostaleria habitual, però que és creixent amb relació al que és l'oferta de places rurals.

Tanmateix, cal que aquesta evolució de l'oferta que s'està fent del turisme rural possibiliti encara més una millora de la qualitat i, a més a més, que garanteixi que la captació de rendes en el territori serveixin precisament per a l'equilibri territorial. És aquí on cal situar el Decret de turisme rural de què en aquests moments s'està acabant de tancar l'elaboració, després d'un primer esbrossament que hem negociat amb totes les associacions del sector del turisme rural, amb un diàleg amb profunditat tant amb les federacions de turisme rural com amb els sindicats de pagesos, i que en aquests mo-

ments es posarà en fase d'exposició pública, per tal de ser sotmès, ja, al procés formal d'allegacions. Espero que, vista la tasca de diàleg i de consens, aquesta fase serà superada fàcilment.

La intencionalitat d'aquest Decret és doble. Per un cantó, introduir l'obligació de prestar nivells bàsics de serveis turístics a totes les modalitats de l'allotjament, per tal d'augmentar els estàndards de qualitat. Estem parlant de la neteja habitual, estem parlant d'entrega de claus, de disponibilitat del propietari per a qualsevol contingència, d'informar turísticament del territori... Estem, per tant, parlant de donar serveis, ni que sigui d'aquest tipus, com a mínim, fins i tot en els allotjaments que són independents.

I segon, introduïm una nova figura, que no hi era, que vindria a ser, doncs, el que en altres territoris europeus es coneix com la modalitat de *bed and breakfast*, és a dir, l'allotjament rural compartit, en el qual es proporcionen no només llit, sinó, com a mínim, esmorzar o altres elements de restauració. Això permetria que, al costat del concepte de turisme rural per a relax i estabilitat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...tinguem un turisme rural que també serveixi per fer circular la població, en el marc d'aquestes rutes que estem promocionant, de tipus...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Sí, senyor president, dos segons... Rutes de tipus gastronòmic, històric, cultural etcètera, que són les que precisament ahir, en la inauguració de la conferència del Congrés de Turisme rural...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...doncs, es van consolidar.

Gràcies.

El president

Senyor Quera, vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines línies mestres vol impulsar la reforma de la Sindicatura de Comptes (tram. 310-00412/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, una de les actuacions previstes en el Pla de govern 2004-2007 pel que fa a la reforma dels organismes consultius i fiscalitzadors de la Generalitat de Catalunya és abordar la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes, reforma que el nostre Grup Parlamentari creiem important i necessària per tal de dotar aquest organisme dels mitjans tècnics, humans i financers per desenvolupar la seva funció de màxim òrgan fiscalitzador del sector públic català, per tal que la Sindicatura afronti les condicions necessàries per a les tasques encomanades, com són la fiscalització dels comptes dels partits polítics o l'auditoria sobre l'adjudicació de l'obra pública dels anys 2001-2 i 3 de l'empresa GISA, entre d'altres.

Amb l'elaboració i tramesa al Parlament de Catalunya dels informes de fiscalització del sector públic català es fa un exercici de responsabilitat i transparència dels comptes públics i s'impulsen les possibles actuacions de la Fiscalia o de la futura oficina antifrau. Però si, malgrat això, s'arriba a situacions com la paràlisi de la Sindicatura en l'anterior legislatura, o que el 55 per cent dels ajuntaments, que tenen l'obligació de presentar els comptes generals, no ho fan o ho fan tard, es fa palesa la necessitat de potenciar la funció de la Sindicatura de Comptes des de tots els àmbits, tant pel que fa als mitjans tècnics i humans com pel que fa a la reforma de la Llei, que en tot cas implicaria la possibilitat de proposar sancions per part de la Sindicatura.

En aquest sentit, ens agradaria conèixer quan es presentarà el projecte de reforma de l'actual Llei i les línies mestres d'aquesta reforma.

Per últim, em permeto recordar-li, honorable conseller, que en la seva primera compareixença davant la Comissió d'Economia d'aquest Parlament, el 3 de febrer del 2004 —d'això ja fa més d'un any—, vostè va dir —i faig lectura del registrat al *Diari de Sessions* de la Comissió—: «Llei de la Sindicatura de Comptes. El Govern enviarà, en les properes setmanes i, en tot cas, no més enllà dels propers mesos, l'avantprojecte de llei, el projecte de llei de la reforma de la Llei de la Sindicatura.»

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Honorable senyor president, il·lustre senyora diputada, il·lustres senyors diputats... Efectivament, com vostè ha assenyalat bé, la Sindicatura de Comptes és una institució fonamental en el nostre entramat institucional. És una institució molt important perquè és una peça clau per assegurar, en primer lloc, la transparència i el retiment dels comptes, per tant per fer efectiu el control de l'acció de l'executiu, assistint al legislatiu, al Parlament, amb un instrument molt important, i d'altra banda, perquè és una peça clau per assegurar l'eficiència en la gestió del sector públic.

Aquest Govern ha fet de la potenciació de la Sindicatura un objectiu molt important de la seva política. Així figurava ja en l'Acord del Tinell, on, com vostè recordava, el Govern, en aquell moment els partits que després van formar el Govern, es van comprometre a reformar la Sindicatura, es deia, «amb l'objectiu d'assegurar-ne la independència, la professionalitat i l'eficàcia», i, a més, de crear, es deia, «una oficina destinada a preservar la transparència i el funcionament del sector públic».

Aquesta oficina, vostè sap que ja hi ha el compromís de crear-la. No dependrà de la Sindicatura, perquè entenem que una cosa és l'oficina contra el frau, contra la corrupció, i una altra cosa és la Sindicatura, l'auditoria dels comptes públics. Són dues feines diferents, i es fan millor si es fan separades.

El Govern ha potenciat, i l'ha potenciat molt seriosament, la Sindicatura, ja. Li dono dues xifres. Des del punt de vista pressupostari, el pressupost va augmentar un 50 per cent l'any 2004, respecte al 2003, i el 2005 el pressupost ha augmentat un 45 per cent, de manera que, en dos anys, el pressupost de la Sindicatura haurà passat de 4,7 milions d'euros a 10,3 milions d'euros, s'ha més que doblat. I la plantilla està previst que l'any 2005 augmenti, respecte a l'any 2004, un 64 per cent, és a dir, d'una manera molt important.

En aquests moments, està en marxa la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes. Es va crear una comissió, en el si del meu Departament —és una feina que hem volgut fer-la ben feta, de manera que, encara que és cert que haurem tardat alguns mesos més dels que havíem previst a l'inici, ens ha semblat que valia la pena esmerçar aquest temps per tal que la feina fos realment una feina rigorosa, ben feta—, es va crear una comissió, aquesta Comissió ha estat treballant molt intensament, i el nostre propòsit és, en els propers mesos, complint el termini de la Resolució 195/VII del Parlament, del 25 de febrer, poder entregar...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...la reforma de la Llei de la Sindicatura.

El president

Gràcies. La senyora diputada vol repreguntar?

La Sra. Pajares i Ribas

Breument, president, gràcies. Honorable conseller, des del nostre Grup Parlamentari, entenem que una forma de potenciar la Sindicatura de Comptes seria adscriuint aquesta oficina antifrau a la mateixa Sindicatura, amb la qual cosa llavors sí que faríem un exercici de transparència i responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— **Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús dels mitjans aeris de la Generalitat pel conseller de Medi Ambient i Habitatge (tram. 310-00419/07)**

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, president. Conseller Milà, vostè, que forma part d'un govern que s'autoqualifica d'esquerres, progressista, de mans netes, no ha tingut cap empatx a reconèixer, per escrit i signat, que en un viatge, aprofitant un vol ordinari en el seu helicòpter, en què li sobraven unes places, per l'Alt i el Baix Empordà, pel Ripollès, per la Selva, per Osona, es va emportar d'excursió la seva dona i els seus dos fills. També reconeix, per escrit i signat, que en el contracte de lloguer d'aquest helicòpter es prohibeix pujar a bord de l'aparell persones que no tinguin expressa autorització, que no siguin de la Generalitat. Miri, en aquest moment, ja té cua de catalans que estan esperant que torni a tenir places lliures perquè els porti a fer una volta per Catalunya. Vostè considera que aquesta conducta és coherent amb els seus principis?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, aquest conseller no ha utilitzat mai cap mitjà de serveis públics per a usos privats ni finalitats recreatives. En el cas a què fa referència la seva pregunta, durant la campanya d'estiu del 2004 vaig creure convenient acompanyar una de les brigades de vigilància aèria en la seva patrulla ordinària, de la mateixa manera que he acompanyat brigades terrestres del Cos d'Agents Rurals en visites al territori. Es va acordar fer-ho el dia 19 d'agost, durant el matí, amb la patrulla que cobria la part nord-occidental del país, que m'havia de recollir i deixar en el mateix punt.

En aquesta visita, com he fet en altres ocasions de visites a espais naturals o a espais oberts, em van acompanyar els meus dos fills, de cinc i dotze anys, i la meua esposa, un cop confirmat pels tripulants de l'helicòpter que disposava de tres places lliures i que això no comportava cap distorsió al servei. Crec que fer-me acompanyar esporàdicament d'algun dels meus fills menors i de la meua esposa, en activitats oficials que ho permeten, és ben legítim, per tal de fer possible compaginar les tasques oficials amb una mínima vida familiar digna d'aquest nom. No sé si per vostès fer-ho així..., ho pensen. Per mi, no sols és un dret, sinó que és un deure.

El president

Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Senyor conseller, miri, no és que, la seva honorabilitat, la posem en dubte; és que estem segurs que no és que

li hagi caigut per terra: és que li ha volat pels aires. Quan el conseller Saura va dir que ja era hora que arribés a aquest Govern gent normal que viatjava en metro i que no tenia segona residència..., ens fa pensar molt en aquest cas, perquè normal, utilitzar un bé d'ús públic per a gaudi propi, no ho és. I segona residència, a vostè no li fa falta, perquè no és l'única ocasió... Vostè va fer arranjat la casa del rei del Parc Natural dels Ports a Terres d'Ebre per dormir-hi una nit, acompanyat de *séquito y servicio*, en la mateixa casa de luxe que utilitzava i en què havia dormit i en el mateix llit que havia dormit gent de la família Franco i el mateix Fraga Iribarne. (*Remor de veus.*)

Penso que el mínim que vostè deu al Govern, als membres del seu partit i a tots els ciutadans de Catalunya, entre els quals Convergència i Unió es troba, és reconèixer públicament els seus errors i demanar disculpes. És el mínim que, de moment, li demanem.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyors de Convergència i Unió, els compadeixo. Que gran que deu ser el seu sentiment de culpa, perquè han de buscar excuses tan nímies per cobrir-se les vergonyes. (*Remor de veus.*)

Miri, li accepto lliçons de moral i d'ètica política, i li dic coses que em comprometo a no fer, li asseguro que no faré mai. Jo, per exemple, no col·locaré mai cap familiar meu al front d'una empresa pública sense altre mèrit que el meu parentiu. (*Persisteix la remor de veus.*) No contractaré mai, també em comprometo a no contractar mai un familiar meu, ni llunyà ni proper, perquè treballi per a empreses públiques en busca de contractes més que dubtosos, o que pugui actuar com a aconseguidor; també li asseguro que no ho faré. Tampoc utilitzaré els mitjans públics de la Generalitat perquè em treguin d'un embús i passar per davant d'altres ciutadans. Tampoc ho faré per realitzar tasques organitzatives i per anar a presentar llistes o retirar-les d'una candidatura. Això sí...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...que ho consideraria...

El president

Honorable... Li prego que pari un segon. És que em fa l'efecte que algú demanava la paraula, però no toca, encara. (*Remor de veus.*)

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

No, jo li asseguro –jo li asseguro...

El president

Senyor conseller –senyor conseller–, perdó. Intentem mantenir l'ordre. Li ho agraeixo. Pot continuar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, perdó, senyor president. Doncs jo li asseguro que no. Li he posat alguns exemples de les coses que jo crec que no hauré de fer mai gràcies a les seves bones lliçons. Però també li demano, ja que vostès tenen un fort component cristià, que alguna vegada llegeixin els Evangelis; no cal ser catòlic per fer-ho. Jo els recomano que llegeixin, per exemple, l'Evangelí de Sant Mateu, el capítol XXIII, versicle 27, i hi trobaran alguna lliçó que els serà d'aplicació.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió...

— Pregunta al Consell Executiu sobre el seu balanç dels resultats i les conseqüències del darrer procés de regularització de persones immigrants a Catalunya (tram. 310-00420/07)

...la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, des de Convergència i Unió voldríem que ens fes un balanç dels resultats i conseqüències del darrer procés de regularització de persones immigrades a Catalunya, així com de quin paper ha jugat el Govern de Catalunya en tot aquest procés, tot entenent que tots estem d'acord que les polítiques d'immigració són importantíssimes per al futur de la nostra nació.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, ben trobada. En tot cas, primer de tot, dir-li que, com molt bé sap vostè, en la proposta del Govern que vam voler fer de reglament no teníem pas previst, com a solució, fer un procés de normalització, sinó que la proposta del Govern se centrava bàsicament en les mesures normalitzades dins del mateix Reglament. Però, en tot cas, la valoració en anunciar aquesta mesura extraordinària..., la vam veure com a molt positiva, perquè la pressió de la irregularitat es feia insostenible per treballar en polítiques d'acollida i integració.

Li vull qualificar amb tres adjectius com valorem des del Govern aquest procés. Primer de tot, com ha dit molt bé el molt honorable president, un procés valent, un procés benintencionat i un procés, però, insuficient. Valent, perquè l'Estat ha posat, per primera vegada, el tema de l'economia submergida al centre de la qüestió, la qual cosa valorem molt positivament, i ha manifestat la seva voluntat de no anar fent regularitzacions extraordinàries cada ics temps, que no demostren més que

el fracàs d'una política d'immigració, absolutament errònia, feta en el passat.

El president

Té la paraula la senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Benvolguda consellera, des de l'inici d'aquest Govern la política en matèria d'immigració ha estat, sincerament i francament, negativa.

En primer lloc, vostès varen procedir al tancament de les oficines de la Generalitat a l'exterior, oficines que treballaven perquè les persones immigrants vinguessin amb contracte de treball a Catalunya.

En segon terme, el Pla de ciutadania i immigració ha arribat tard, perquè vostès varen dir que el tindrien el desembre del 2004, i, de fet, es pot dir que acaba d'arribar al Parlament. I, a més a més, ha arribat faltant a la veritat, perquè en el Pla es diu que s'ha fet amb els consens social i polític «de totes les forces polítiques», diu concretament, i això vostès saben que no és cert. En l'elaboració del Pla Convergència i Unió no hi ha tingut cap mena de participació, ni formal ni informal, perquè no se'ns ha demanat, així com tampoc totes les entitats col·laboradores que vostès diuen que hi han participat. Per tant, han faltat a la veritat en un document entregat al Parlament, i prego que rectifiquin per no mantenir-se en el que és, de fet, una mentida.

Respecte al procés extraordinari de regularització, la Generalitat ha tingut un trist paper en la configuració del sistema de regularització, i vostès mateixos han reconegut –i llegeixo unes afirmacions seves– que «si el Govern de l'Estat hagués tingut una mica més en compte els ajuntaments i els governs autònoms, s'haurien pogut preveure els dèficits del procés de regularització». Per tant, vostès reconeixen que aquest «Govern amic», com en diuen, no els té en compte, i el procés no ha anat bé. Vostès han sigut espectadors del procés; no s'hi han implicat ni tan sols per defensar els ajuntaments en aquest tram final, un tram final en què se'ls ha donat tota la responsabilitat, cosa que els ha posat en una situació difícil. El Govern de Catalunya ha abandonat els ajuntaments a la seva sort davant la responsabilitat sobreafegida en el procés, hi insisteixo, final.

En el seu dia, en el procés de reagrupament familiar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...acabo molt ràpidament, el Govern de Catalunya, governat per Convergència i Unió, va establir conveni i va oferir la xarxa d'oficines de la Generalitat per treballar-hi. Vostès, en tot això, no hi han participat d'una forma activa, valenta i amb suport a tots els ajuntaments.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, en tot cas, dir-li que la xarxa de la Xila no s'ha tancat; es va tancar una oficina a Casablanca, que, de fet, era una duplicat d'una oficina del Copca; continua funcionant i es rellançarà sota la forma de SIOL. Jo la remeto a les explicacions que tingui l'amabilitat d'efectuar en el seu moment, si vostè ho desitja, el conseller de treball respecte a això o aquesta mateixa consellera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En tot cas, pel que fa al Pla de ciutadania i immigració, suposo que vostè és ben conscient que, com molt bé ha dit, es va presentar en aquest Parlament, i vam decidir entre tots plegats de tenir una trobada els representants dels grups parlamentaris en els dies següents per tal d'afinar en aquelles qüestions concretes, una trobada que encara no ha tingut lloc, però que tindrà lloc molt aviat. Com vaig dir en aquell moment, també, el Pla de ciutadania i immigració no estava tancat, no l'ha aprovat encara, el Govern, precisament perquè hi faltava alguna d'aquestes mesures que ara mateix li he comentat.

Pel que fa a la implicació en el procés, li puc ben dir –i crec que ho hem demostrat sent molt proactius pel que fa a la proposta del Govern de la Generalitat per a un nou reglament que vam fer en el seu moment– que aquesta consellera i aquest Govern s'hi volen implicar molt, en polítiques d'immigració, implicar molt en aquelles polítiques on la majoria de competències rau en el Govern de l'Estat. És per això que volem demanar més competències.

Però, en tot cas...

El vicepresident segon

Senyora consellera...

La Consellera de Benestar i Família

...el que sí que li he de dir és que aquest Govern va demanar al Govern de l'Estat que aportés els recursos necessaris per fer front als efectes de la regularització als municipis. Aquest Govern va demanar...

El vicepresident segon

Honorable consellera, quan pugui...

La consellera de Benestar i Família

...que utilitzés –molt ràpidament– altres documents des d'un bon principi en el procés de normalització per facilitar aquesta feina. I aquest Govern continuarà treballant com ho ha fet des dels seus registres i atenent els municipis, com ho hem fet...

El vicepresident segon

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...aquests últims tres mesos per tal de resoldre...

El vicepresident segon

És que ha acabat el seu temps, senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

...dubtes legals, que en cap moment no s'han resolt des d'altres àmbits.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als problemes de funcionament de la central nuclear Vandellòs II (tram. 310-00413/07)

La següent pregunta, la formularà el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre el capteniment del Govern pel que fa als problemes de funcionament de la central nuclear Vandellòs II. Té la paraula per formular-la la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la meua pregunta és respecte a la situació de la central nuclear Vandellòs II.

I, per cert, aquest matí, en el debat de política general, a propòsit de la intervenció que ha fet el diputat Joan Herrera, el president del Govern, Rodríguez Zapatero, s'ha compromès a establir un calendari de tancament de les nuclears i també a revisar a fons el Consejo de Seguridad Nuclear. I estem contents d'aquest compromís, que ens situa més a prop l'horitzó de tancament de les centrals nuclears, que nosaltres sempre hem reclamat i que el Pla d'energia de Catalunya, lògicament, haurà de contemplar.

Mentrestant, i mentre funcionin, lògicament volem les màximes garanties, les màximes exigències en seguretat. Hem sabut que entre setembre de 2004 i març de 2005 la central Vandellòs II va funcionar sense condicions de seguretat suficients; més aviat, molt degradades, amb problemes en el sistema d'aigua, en els sistemes de refrigeració. I a Tarragona compreguem que som molt sensibles a aquest problema. Sabem què vol dir un accident nuclear, l'hem viscut; ha calgut tancar-hi una central nuclear, precisament a Vandellòs, i, per tant, insisteixo que aquesta sensibilitat la tenim molt a flor de pell.

I ara estem no sols preocupats pel fet que hi hagi hagut aquests problemes de funcionament, sinó també indignats, perquè el Consejo de Seguridad Nuclear, qui havia de controlar, no controlava. I no solament això, sinó que ha encobert informació, ha enganyat: el 25 d'agost, en concret, va qualificar l'incident com un incident sense perill per als treballadors, per a la població i el medi ambient, i el va classificar nivell 0; el 8 d'octubre el va reclassificar a nivell 1, cosa que ja és una escala molt més greu, perquè el nivell 2 va ser el que va obligar a

tancar Vandellòs I, i el 21 de març va reconèixer errors en els càlculs i avaluació de la gravetat de l'incident.

Això no pot ser –això no pot ser–, perquè no són garanties de seguretat. Davant d'això demanem al Govern de Catalunya dues qüestions: quin és el seu capteniment amb relació a garantir les màximes exigències de seguretat per a la reobertura de Vandellòs II, i també la reforma a fons del Consejo de Seguridad Nuclear, amb la participació de la Generalitat en temes com aquest, que impliquen la gestió...

El vicepresident segon

Il·lustre diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...de l'energia i el seu control.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula, en nom del Govern, per a la resposta de la pregunta formulada, l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que intentaré, en aquest temps, explicar quatre coses, o donar-li informació i el plantejament amb relació a quatre coses: a l'incident, a la gestió de l'incident, a l'actuació del Govern i als criteris de capteniment que tenim amb relació a aquest tema.

En primer lloc, sense cap alarmisme, l'incident no ha suposat en cap moment perill ni per a les persones, ni per als treballadors ni per al medi ambient, ni en el nivell 0 ni en el nivell 1, perquè el que es va fer malbé era un circuit redundat, que no tenia contacte amb elements nuclears o amb contactes iònics. Per tant, aquesta és la situació.

Aquest incident ha estat gestionat d'una manera *fatal* pel Consejo de Seguridad Nuclear, i s'ha produït una pèrdua de confiança en el que és l'autoritat, i, per tant, ha transferit als ciutadans una sensació d'inseguretat *inacceptable*, perquè no hi ha re pitjor que aquell que té l'autoritat per vetllar en aquest tema produeixi situacions contradictòries. Des d'aquesta perspectiva, és evident que la gestió de l'incident, salvant-ne la importància, ha estat feta d'una manera molt deficient.

El Govern ha estat informat; hem tingut els informes, hem mantingut reunions de manera sistemàtica, hem exigut que es donés resposta en aquests temes i hem treballat de l'única manera que podríem treballar: amb seriositat, sense generar alarmismes i cercant allò en què tothom crec que coincidim.

En primer lloc, el Consejo de Seguridad Nuclear ha de ser reformat –ha de ser reformat–, i hem d'aconseguir que aquesta independència generi confiança per a la seva solvència en els actes, i ha de ser reformat afavorint la participació de les comunitats autònomes que tenim centrals nuclears, mentre les tinguem..., presèn-

cia en aquest Consejo de Seguridad Nuclear; no a través de nomenaments indirectes; directament, com a comunitat autònoma, com a govern que té preocupació en aquests temes. I, evidentment, hem d'aconseguir, que crec que ho fem entre tots, fer possible, generar, com ja vam acordar la setmana passada, posar les condicions perquè el tancament de les centrals nuclears es pugui fer sense malmetre les condicions de competitivitat, de funcionament del sistema elèctric.

Per tant, jo crec que el Pla de l'energia, com ja vam fer la setmana passada i vam acordar entre tots, ha de treballar en aquesta direcció.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la seva valoració de la situació actual del sector públic financer de la Generalitat i les seves perspectives de futur, arran de la presentació del primer pla estratègic de l'Institut Català de Finances 2005-2007 (tram. 310-00414/07)

La següent pregunta a formular és sobre la valoració del Govern de la situació actual del sector públic financer de la Generalitat i les seves perspectives de futur, arran de la presentació del primer pla estratègic de l'Institut Català de Finances 2005-2007, presentada pel Grup Socialista, i té la paraula per formular-la l'il·lustre diputat senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia i Finances, la política econòmica i pressupostària de l'actual Govern catalanista i d'esquerres té un ampli suport dels ciutadans, de les entitats financeres i del conjunt del món empresarial.

En aquest sentit, hem rebut amb satisfacció la presentació del Pla estratègic de l'Institut Català de Finances per als anys 2005-2007, així com l'Acord estratègic per a la competitivitat, on es fa especial referència al nou paper que ha de jugar aquest Institut com a instrument del finançament empresarial, especialment per a les pimes.

Aquesta satisfacció és donada, senyor conseller, perquè en el passat, i tal com assenyalen els informes demolidors de la Sindicatura de Comptes, l'Institut Català de Finances era un instrument caòtic i clientelar. Ja en el pressupost del 2005 vàrem tenir ocasió d'aprovar una forta capitalització de l'Institut, així com la creació de nous instruments, com l'Institut Català de Finances - Equipaments - ICF Equipaments -, amb l'objectiu de construir a un ritme superior noves escoles, nous centres de salut que ens permetessin fer front a les urgents necessitats heretades del passat.

Honorable conseller, nosaltres voldríem -i estic segur que tots els ciutadans de Catalunya-, primer, un Institut Català de Finances transparent i que hi participin els agents socials; un Institut Català de Finances que finan-

ci projectes empresarials viables i estratègics i, a la vegada, que ajudi els nous equipaments públics, i un Institut Català de Finances que contribuís al desenvolupament econòmic del país. Honorable conseller, voldríem conèixer, doncs, els objectius i els aspectes bàsics d'aquest Pla estratègic 2005-2007.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, il·lustre senyor diputat, senyors diputats... Efectivament, com vostè sap, l'Institut Català de Finances és un instrument important al servei de la política econòmica del Govern, instrument financer important.

El Govern ha donat unes instruccions molt precises a l'hora de posar en marxa la nova política amb relació a l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances ha de servir per impulsar projectes empresarials viables, en primer lloc; és a dir, no ha de servir per destinar subvencions d'una forma indirecta. En segon lloc, han de ser projectes que tinguin un interès estratègic per al país; si no, no cal que s'hi involucri l'Institut Català de Finances. I, en tercer lloc, han de ser projectes que tinguin la característica que, sense la participació de l'Institut Català de Finances, no poden tirar endavant; i això pot ser per les seves característiques, per ser projectes d'una maduració financera d'un cert temps, eh?, relativament dilatada. Jo crec que en això podríem estar tots d'acord, i en aquest sentit l'Institut Català de Finances pot jugar un paper important.

Nosaltres, el primer que vam haver de fer va ser posar en ordre l'Institut Català de Finances. Ens vam trobar que l'Institut Català de Finances l'any 2003 havia tingut un creixement molt gran, excessiu -havia crescut un 60 per cent el crèdit concedit-, i d'altra banda, un Institut Català de Finances en el qual hi havia una insuficiència molt clara de dotacions, de manera que vam haver, primer de tot, d'ordenar-lo, sanear-lo. L'any 2004 va ser un any en què va seguir tenint un creixement important, un creixement de l'ordre del 18 per cent, el crèdit concedit, però vam fer un gran esforç per millorar les dotacions, de manera que les provisions per a dotacions van augmentar un 38 per cent. El 31 de desembre del 2004, l'Institut Català de Finances tenia un volum d'actius de 1.500 milions d'euros, que és una xifra important.

Un cop sanejada la situació, és a dir, un cop establertes unes bases, que són unes bases correctes per afrontar el futur, ara hem aprovat, efectivament, com vostè assenyalava, el Pla estratègic. Aquest Pla estratègic preveu una potenciació de l'Institut Català de Finances, perquè ha de ser un instrument important, i vull assenyalat-ho.

Aquesta potenciació preveu que l'Institut doblí el seu balanç en un període de tres anys -el 31 de desembre del 2005 esperem tenir un volum d'actius de l'ordre de 2.000 milions d'euros, i en tres anys doblaria el volum d'actius-, i també doblar el volum total de capitalitza-

ció. De manera que esperem que, d'aquesta manera, l'Institut serà aquest instrument important al servei de la política econòmica del Govern, com ja està sent-ho en aquests darrers mesos, per exemple, amb la seva participació en operacions d'un interès estratègic tan gran com ha estat, ara recentment, l'operació de compra d'Aragonesas, de l'empresa Aragonesas, per part d'Ercros, en la qual l'Institut Català de Finances ha jugat un paper de lideratge molt destacat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la seva valoració del concurs d'adjudicació de les loteries de la Generalitat gestionades per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes (tram. 310-00416/07)

La darrera pregunta a formular està presentada pel Grup Socialista, sobre la valoració que fa el Govern del concurs d'adjudicació de les loteries de la Generalitat gestionades per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. I té la paraula, per formular-la, l'illustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, els darrers anys, el conjunt de polítiques de jocs i espectacles s'ha caracteritzat per estar resoltos de manera poc feliç —per ser equànimes, eh?, i per no fer un altre tipus d'expressions. L'anterior legislatura es va caracteritzar per una paràlisi normativa molt important, i també per un seguit de sorolls respecte a tot un procediment de reglaments i d'acords que s'havien de prendre en el sector.

Aquesta legislatura ha començat d'una manera absolutament diferent. Nosaltres creiem que s'ha fet, realment, una creació d'una mesa del sector, que ha començat a treballar de forma coordinada; s'ha arribat a acords importants sobre diferents normatives que havien quedat congelades, i s'ha fet des del més absolut consens; s'ha treballat en allò que van proposar les resolucions d'aquest Parlament respecte a tot el que ha estat la lluita contra les ludopaties, i, en definitiva, s'ha desembussat una situació que feia molts anys que estava absolutament enquistada.

Però el que li voldríem preguntar, senyora consellera, és que ens valorés el fet de com s'ha dut a terme i com s'ha portat tot el que ha estat el nou sistema de licitació del concurs de les loteries catalanes, entre altres coses perquè feia molts anys, i em penso que és la primera vegada que s'ha fet d'aquella manera que diem en aquest Parlament que s'han de fer les coses: amb transparència i amb concurrència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor vicepresident. Il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades... Diputat senyor Ferran, doncs, certament, en aquesta nació que és Catalunya, com en tants altres indrets de l'Europa occidental i de molts llocs del món, existeixen jocs i apostes, en alguns casos promoguts pel sector privat, que cal regular des dels poders públics, des de l'Administració, i en d'altres casos, com és el cas de Catalunya, algunes apostes i algunes loteries, específicament, són promogudes per la mateixa Administració, a la recerca d'ingressos per poder finançar polítiques socials o aquelles qüestions que en cada moment determini el Govern.

Jo li agraeixo la presentació de la pregunta, perquè m'estalvia de dir que una de les principals intencions que hem tingut des del Departament d'Interior, en nom del qual parlo, doncs, ha estat dir que aquestes coses són normals, s'han de fer obertament, és bo que hi hagi una mesa que agrupi tots els empresaris i de tots els sectors, aquells que hi estan també a favor i en contra, i, per tant, que les coses i de matèria de joc i d'apostes no siguin com una cosa fosca i amagada, sinó que puguem donar-ne explicacions molt clares.

Una de les coses que succeïa just en el moment en què aquest Govern va prendre possessió és que, al cap de molt pocs dies, finalitzava un contracte de subministrament de serveis que mantenia una empresa des de l'any 1987, any en què van ser creades les loteries i les apostes específiques de la Generalitat. I aleshores, en primer lloc, vàrem demanar —i ho vam fem públic, i vam explicar a tort i a dret per què ho fèiem— una pròrroga de manteniment d'aquell contracte, per tal de poder preparar un concurs obert en què es garantís la màxima destinació de recursos, la publicitat i la lliure concurrència. Això va ser així, i no només es van fer les preceptives publicacions —que només faltaria— del *Diari Oficial de la Generalitat*, del *Butlletí Oficial de l'Estat* o del *Diari Oficial de la Unió Europea*, sinó que a més a més es va insistir a posar anuncis als mitjans de comunicació de gran tirada a nivell nacional, perquè tothom hi pogués concursar.

Així mateix, tot el procés que va anar fent la mesa de contractació es va anar fent públic i es va facilitar el coneixement de les decisions que es prenen, i va culminar, certament, amb l'adjudicació per part de l'òrgan de contractació, el dia 29 de març d'enguany, a una empresa que és una unió d'empreses entre Scientific Games i Indra Sistemas, que és la que, per raons de suport tècnic o d'oferta tècnica i econòmica, considerem que és la millor.

En això només vull dir dues coses: una, hem deixat que aquells grups parlamentaris que ens ho han sol·licitat puguin consultar tota la documentació de totes les pliques que s'han presentat; dues, venent les mateixes loteries i els mateixos jocs d'apostes que veníem abans d'aquest concurs, únicament i exclusivament, igual, ingressaríem, com saben, destinat de manera finalista al Departament de Benestar i Família per a programes socials, 5 milions d'euros cada any. Per tant, si més no, amb la fórmula i amb el nou contracte, a més a més de la transparència també hi hem guanyat en la destinació

de recursos a les polítiques finalistes, a què està obligada per llei l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses (Forcem) (tram. 300-00962/07)

Correspon ara substanciar el sisè i darrer punt de l'ordre del dia, consistent en la interpellació al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyor diputat Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor conseller, Forcem un altre cop. Vostè coneix perfectament els antecedents del que ha estat el debat en aquesta cambra respecte al Forcem, i si li sembla bé, i en pro d'anar directament als continguts del que li vull plantejar, ens els estalviem.

Si més no, li faig el recordatori del debat que vàrem tenir durant el mes d'octubre de l'any passat sobre el Forcem, i una moció que vàrem presentar en el seu dia i que, malgrat que a mi em semblava que era una moció que havia d'ajudar a demostrar fermesa per part del Govern en la defensa de les nostres posicions una vegada s'havien produït les sentències del Tribunal Constitucional, els partits que donen suport a la majoria van entendre que, malgrat que la Moció podia ser útil, no era convenient políticament signar-la. Aquest és el balanç dels darrers dies d'octubre i d'algunes iniciatives que s'han anat produint durant tot aquest temps.

Què els dèiem aleshores? «Aprofitin, si us plau, senyors de la majoria, que hi ha la voluntat expressa del Parlament de Catalunya de donar suport al Govern tripartit de Catalunya perquè, davant del Govern espanyol, faci complir les sentències del Tribunal Constitucional.» Això era el que els dèiem. I vostès ens deien aquí: «Sobrer, ens ho farem sols. Gràcies per la col·laboració, però nosaltres ens en sortirem, d'aquesta qüestió.» I no només això, presumien, com jo entenc que farà vostè a continuació; diu: «Escolti'm, teníem ja vint-i-tants milions d'euros, ara en passem a tenir quasi quaranta... Les coses van bé.»

Però, senyor conseller, les coses no van bé. I per què no van bé? I, a més, jo desitjaria que per rigor parlamentari, senyor conseller, per honestat intel·lectual, ens poguéssim ajustar al que jo li plantejo. No fugim d'estudi, no parlem ara ni del Consorci, ni de si va bé o va a mitges, si arriba molt diner o poc. Jo li plantejo una cosa concreta perquè vull oferir una possibilitat d'acord al Govern, és a dir, el Reial decret 7/2005, del 22 d'abril; un reial decret que ha tingut la singular trajectòria de desconeixement per a la major part de la societat catalana. Quan vam tenir l'oportunitat d'analitzar aquest decret, vàrem parlar amb els agents socials, amb sindicats i amb empresaris; i aquest era un reial decret desconegut, poc seguit.

Per què? Per què un reial decret d'aquestes característiques és un estri poc conegut pels agents socials en general? Doncs, perquè amb un reial decret que ha de ser –compte!– convalidat dijous que ve –compte amb les responsabilitats de cadascú– al Congrés de Diputats, que ha de ser convalidat... Tenim un reial decret que dijous serà convalidat. Aquest Reial decret venia a dir dues coses: modifiquem els percentatges de bonificacions per a les empreses i obrim crèdit ampliable, bàsicament, per fer front als convenis subscrits d'àmbit sectorial i, molt particularment, per al maltractament de dones i les propostes que s'havien fet per part del Govern, i la Copa Amèrica.

Però amb aquest plantejament, i calladets, calladets, finalment es materialitzen dues qüestions: u, la gestió d'aquests fons, la gestió de tots els fons no ve a Catalunya, i dos, es consagra el model Zaplana. D'això és del que jo vull discutir. Ja sé que ens podem referir a moltes més coses. Jo, senyor conseller, li demano el següent, li demano que ens puguem cenyir a aquestes dues qüestions, perquè li farem una proposta específica que crec que serà útil per a vostè, per al seu Govern, per a les nostres empreses i per al nostre país.

El que li dic és el següent. Amb un reial decret d'aquestes característiques, que a la memòria parla d'una possible passa –una possible passa– de compliment de la Sentència del Tribunal Constitucional, quan arriba el reial decret sobre aquesta qüestió ni un mot –ni un sol mot. Per tant, allò que és realment nostre, que el Tribunal Constitucional ha dit que és nostre a través de quatre sentències, el Govern espanyol decideix que ja en parlarem l'any 2006. Tan evident és això que el senyor Francesc Castellana, director general del SOC, admet que l'any 2006 en parlarem d'aquesta qüestió. Tant és així que va venir el senyor Baïllo l'altre dia aquí –si vol vostè en parlarem després, no m'agafi justament el rave per les fulles– i ens ve a dir aquí que això és una passa. I vostè, jo i tots els grups de la cambra sabem que l'única passa que hi ha per al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional és que es compleixin, no que es discuteixin, no que s'implementin progressivament, no una miqueta aquest any i una miqueta l'any que ve i una miqueta després, que s'implementin.

I, segona qüestió: model Zaplana. I allò que vostè i jo havíem estat discutint tantes i tantes vegades respecte al contingut del que havia de ser justament la formació per als nostres treballadors, a les nostres empreses torna a concretar-se en el model Zaplana. Des de quin punt de vista? Doncs des de l'aspecte més escabros. Per què? Doncs ben senzill, perquè ve a fer la memòria, un relat absolutament interessant de la cobertura que en l'àmbit de la petita empresa signifiquen els fons de formació. I senyor conseller, vostè i jo sabíem que passaria això, és més, vostè a l'oposició defensava el que ara jo defenso aquí, jo també ho feia al Govern. I perquè els diputats tinguin cabdal comprensió del que estem dient quan parlem de la taxa de cobertura per a les empreses petites que gaudeixen de la bonificació amb el model que vostès apliquen, i parlem d'empreses d'un a cinc treballadors, apostin vostès per la taxa de cobertura realment executada.

Tornem a la idea: empreses d'un a cinc treballadors que poden gaudir de la bonificació i que veritablement en

gaudeixen o no, balanç d'execució al 2004; percentatge de tots aquests fons: l'1,82. «Bé, això és perquè són les empreses molt petites.» Bé, parlem de les empreses de sis a nou treballadors, percentatge: el 5,08 d'execució. «És que encara són petites.» Bé, parlem de les empreses de deu a quaranta-nou treballadors: l'11,61 per cent de cobertura, amb la qual cosa no li imputem res, senyor conseller, aquesta no és responsabilitat seva, però li diem: «Compte perquè aquest model és justament un *torpedo* en la línia de flotació de les empreses petites a Catalunya i el nostre teixit productiu està sobre la base d'aquestes petites empreses.» I quan vostè, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i, fins i tot, el PP, aquí, a aquesta cambra deïem: «Compte amb aquest model.» És perquè volíem una formació específica per a les petites empreses a Catalunya. I el balanç és, des del meu punt de vista, sinistre, però això no ho diu l'oposició, això ho diu la memòria explicativa del Govern en el seu reial decret. Nosaltres aquestes dades les recollim del que el Govern espanyol ens diu. Pregunta: «No hauríem de ser belligerants amb el Govern espanyol respecte al model i respecte a l'aplicació de les sentències del Tribunal Constitucional?» No tenim una oportunitat ara de ser-ho? Jo ja sé que vostès ho intenten, parlen amb el Govern espanyol, tracten de negociar, el Caldera un dia sí, un dia que també, un dia una mica menys... Ja m'ho sé jo això, però no varia respecte a la sort que veritablement corre el Forcem a Catalunya, quan hauríem pogut donar una passa significativa.

Què els demano? Quina és la nostra proposta? Senzilla, i desitjaria que vostès no la interpretin com un parany; senzilla la proposta que els fem: diguem junts «no» a la convalidació del reial decret. Diguem «no» a la convalidació del reial decret. Per què? Justament perquè respectin les competències del Tribunal Constitucional, la sapientia del Tribunal Constitucional i les competències de Catalunya, u. i dos, que puguem discutir, si més no, el famós model. Diu: «Escolti'm, això se'ns farà molt difícil, fer això al Congrés de Diputats per part dels partits que donen suport aquí i que han de donar suport allà al PSOE.» Doncs dic: «Tenim un instrument magnífic per fer-ho: les seves esmenes al debat de pressupostos.» El que Convergència i Unió planteja a la majoria governamental aquí és el següent: Portin vostès al debat del dijous que ve al Congrés de Diputats l'esmena que van presentar –si em permeten vostès, concretament, els la llegiré–, l'esmena 2240 del PSOE i l'esmena 2229 de l'Entesa Catalana de Progrés, que la van portar al Senat i que no va prosperar al Senat perquè el PP ho va impedir. (*Veus de fons.*) No, nosaltres no –nosaltres, no–, senyor conseller. Sobretot centrem-nos en el fonamental i no..., per la raó que nosaltres li plantejarem aquí. Però vostè, senyor conseller, té ara la gran oportunitat de dir: «Escolti'm, com que aquesta era la nostra proposta, la portem directament al Ple.» I li avanço –i si vam cometre un error, excuses– que li donarem suport en el Ple parlamentari del dijous per a la convalidació.

No es tracta, conseller, cregui'm, de si tenen raó vostès o si tenim la raó nosaltres, es tracta que arribem a un acord. I la proposta que els fem aquí és: Diguem «no» al decret de convalidació, diguem «sí» al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional, i diguem

«sí» a la revisió del model Zaplana, i tinguem la unitat de tota la cambra. Per què dir «no», quan podem dir junts «sí»? Aquesta estratègia parlamentària, que els proposa Convergència i Unió, en què els perjudica, senyor conseller? En què minva la seva capacitat d'acció? Diu: «Home, perquè potser sí que finalment els fons estaran en perill.» No ens digui això perquè vostè sap que no, que els 40 milions d'euros, concretament 39,6, arriben a Catalunya de totes totes.

El vicepresident segon

Honorable diputat, el seu temps s'esgota...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president. Acabo només dient una cosa. Arriben de totes totes i quedarà una qüestió per discutir: Controlaran vostès les bonificacions? Les gestionaran vostès? Doncs em donarà l'explicació perquè després li plantejarem si veritablement vostè ha portat aquest control o no. Jo no tindria tanta pressa a sortir, senyor conseller, tindria pressa a escoltar i mirar de resoldre el problema.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula, per donar resposta en nom del Govern, l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo suposo que vostè coincidirà amb mi que la Sentència de què vam parlar, de la qual vostè em parla, és la Sentència del 2002, i que des del 2002 fins ara ha transcorregut, curiosament, el mateix temps vostè amb responsabilitat de govern que jo, el mateix, però que això no s'ha mogut fins que no hem arribat nosaltres. Aquesta és la primera realitat, la primera és aquesta. I que quan es va moure es va moure perquè ens apliquessin el decret Zaplana, que recordo que és del mateix partit que els donava suport aquí per aguantar la legislatura, i vostès, allà.

Dit això, senyor diputat, li haig de dir una cosa que suposo que..., no sé si ha acabat de mirar-ho bé, perquè hem estat parlant d'un reial decret i no hi ha un reial decret, hi ha un reial decret llei. I els reials decrets lleis tiren una tramitació que és la següent: es convaliden, però es tramiten com a lleis, i a les lleis es poden plantejar esmenes. Per tant, la convalidació del reial decret llei no impedeix la seva tramitació com a llei i un tràmit d'esmenes. El reial decret llei s'ha hagut de fer perquè aquelles esmenes que ara semblen que són la meravella del món i que no suposaven el traspàs, que van plantejar, l'Entesa Catalana i el Grup Socialista al Senat, no van prosperar perquè vostès i el PP van votar en contra del projecte de pressupostos de l'Estat i no es va poder incorporar, la modificació que s'havia tramitat al Senat, per resoldre aquest problema. Des d'aquesta perspectiva em sembla bé que vostès ara vegin com una opció molt positiva que en la tramitació de la Llei recuperem les esmenes del Senat, però no ens enganem ni

enganyem a ningú que les esmenes del Senat no són la transferència, que és un pas endavant i que el que s'ha produït ara és, sense esmenes, un pas endavant que va més enllà de les esmenes del Senat.

El que s'ha produït ara és el següent: primer, més recursos per a les comunitats autònomes. L'aplicació dels pressupostos generals de l'Estat suposava 22 milions d'euros. Les modificacions de caràcter pressupostari, que no van al Reial decret, suposaran 39 milions d'euros per a Catalunya, que és el 18 per cent de tot el que ve a les comunitats autònomes, seguint un criteri de distribució proporcional a la població ocupada. Tenim el 18 per cent aproximadament de l'ocupació, tenim el 18 per cent dels recursos destinats a les comunitats autònomes, proporcional. Però, a més a més, es produeix una segona cosa amb aquesta normativa: no tan sols podem gestionar programes intersectorials, és a dir, programes que només són transversals a tots els sectors, sinó que incorporarem i es gestionaran, dintre d'aquests 40 milions, programes sectorials per al metall, per al tèxtil, que recuperaran el paper de la negociació col·lectiva, dels àmbits i les empreses de treball i dels treballadors en la formació no tan sols d'oficinistes o d'elements intermedis, sinó d'allò que els capacita per mantenir la seva ocupació i per millorar el funcionament de la seva empresa. Punt important.

Segon punt important, que es produirà, fruit d'aquesta reforma: totes les subvencions, de les bonificacions que facin les empreses catalanes, les deduccions seran gestionades a Catalunya. Totes les deduccions que facin directament les empreses catalanes de la quota seran gestionades a Catalunya. I, a més a més, no tan sols l'Estat, les patronals i els sindicats, sinó també la Generalitat de Catalunya participaran en la determinació i gestió dels programes supraautonòmics que es puguin produir. És a dir, hi ha un avenç important per la quantitat, però també per la qualitat d'aquest tema. I tot i així jo li reconec i li dic que, en conseqüència amb el que reiteradament hem repetit, el Govern de la Generalitat i els agents socials i econòmics de Catalunya en el si del Consorci de Formació Continuada volem i esperem i estem treballant perquè el 2006 el model sigui definitivament aquest. Un model que suposi que programes sectorials i intersectorials a Catalunya els gestioni el Consorci, que les bonificacions les gestioni la Generalitat a través del Consorci, i que la Generalitat participi en aquells programes que interessin a Catalunya, però que no siguin només de l'àmbit de Catalunya, sinó que hi hagi àmbits superiors que apliquin la doctrina del Constitucional, que diu que quan una cosa supera l'àmbit d'una comunitat no és una matèria estatal, que és una matèria que ha de ser-hi l'Estat, però també ha de ser-hi la comunitat interessada, per tant, aplicant la doctrina constitucional. Estem avançant en aquesta direcció, el 2005 serà un avenç ja en aquesta direcció i, per tant, crec que podríem coincidir que aquesta és una aportació fonamental.

Ens queda un element, i això és veritat, l'hi reconec, nosaltres som partidaris que les bonificacions directes de les empreses es produeixin només en aquells àmbits que hi ha capacitat de gestionar-les. Vostè ho deia i té raó, les empreses d'1 a 5 només fan servir l'1,82 per cent dels recursos que paguen; les de 6 a 9, el 5 per cent;

les de 10 a 49, l'11; les de 50 a 250, el 35, i les de més de 250, el 65 –comes a part. Doncs, bé, nosaltres creiem que la mida de l'empresa que ha de poder utilitzar aquest mecanisme de deducció directa ha de ser la que assegurí que té capacitat de fer la formació i que, en tot cas, aquestes bonificacions han de ser conegudes, autoritzades, gestionades, declarades i comprovades a Catalunya quan siguin empreses catalanes. Això ja ho farem, però no ho farem per totes. Crec que el canvi de model ha de significar que tots els recursos d'aquestes empreses que no tenen capacitat de gestionar-lo es puguin fer a través de programes sectorials o intersectorials, com ja farem aquest any.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, li agreeixo la preocupació que té per aquest tema, però també li vull transmetre que anem en la bona direcció. Hem passat d'un nivell de recursos a un altre superior, d'un nivell de participació només en programes sectorials a estar en programes sectorials i intersectorials, al control de les bonificacions, i a més a més, a participar en els programes que tinguin alguna cosa a veure a Catalunya, però que no siguin exclusivament de Catalunya.

Per tant, en aquesta direcció el que ens queda és poder culminar aquest tema. Si hi ha algun tema que en la tramitació de la Llei els grups parlamentaris que estan situats a Madrid poden fer, podem recollir aquella dinàmica del Senat, podem incorporar el que ja està acceptat per part del Govern de l'Estat, que té voluntat de complir les sentències i plantejar-lo en temps i forma. I crec que això ens permet avançar amb una fórmula que permet que els recursos entrin a funcionar sense haver de renunciar a res del que no hem renunciat, que és a mantenir tots els recursos d'inconstitucionalitat per fer, d'una manera definitiva i clara, que el decret Zaplana, allò sí que era un decret, no un *real decreto ley* convalidat, el decret Zaplana sigui retirat o bé per la via dels tribunals o bé per la via efectiva –que és la que estem treballant nosaltres– que no es produeixi una continuïtat en la pràctica del seu funcionament, que ja no s'està produint.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Dues clarificacions al cor de l'argumentació, un anunci i una proposta.

Les dues clarificacions, senyor conseller. Qui va portar al Tribunal Constitucional –qui va portar al Tribunal Constitucional– la qüestió que estem discutint avui i fent-hi referència va ser el Govern de Convergència i Unió. Li demano..., l'única cosa que li demano és que això, si vostè és tan amable, no ens ho posa en dubte, perquè la història es pot disfressar, però canviar-la és impossible; fins i tot ni que vostès governin ara poden canviar la història: nosaltres varem portar al Tribunal Constitucional això. I ho acceptem, i quedem com uns cavallers i no hauríem de donar més tombs a la qüestió.

Segona qüestió. Home!, clar que estem parlant de la convalidació d'un reial decret llei. Si no és així, com li

puc jo demanar que presenti vostè aquella vella esmena que es va presentar per part del PSOE i el Grup de l'Entesa al Senat. Que vostè ens diu: «Però vostè ens va votar en contra.» No, senyor conseller; nosaltres vàrem votar en contra del conjunt dels pressupostos del 2005, no de l'esmena en particular. I del que estem discutint –no em fugi d'estudi– és justament del Forcem.

Però anem al moll de l'os de la qüestió. El moll de l'os de la qüestió és el següent: per quins set sous hem d'acceptar un gradualisme respecte al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional?

Vostè ens ve aquí i ens diu: «Tenim més diners dels que teníem, que vostès no tenien, i ara a més podem fer, justament, formació en l'àmbit sectorial», i s'ha oblidat dels programes experimentals, que també. I anem avançant a poquet a poquet.

Per què no seguim per aquest camí? Senyor conseller, perquè tenim quatre sentències del Tribunal Constitucional que estan a favor nostre. I teòricament governa un govern amic seu a Madrid, i si hi ha fermesa de posicions això es pot aconseguir.

Hi ha una cosa que no acabo d'entendre, senyor conseller. Que al Partit Socialista de Catalunya li fluïxegin les cames davant del Partit Socialista Obrer Espanyol, ho acabo d'entendre, però per què aquesta dinàmica per part d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa? Per què si l'Entesa del Progrés i Esquerra Republicana de Catalunya al Senat presenten una esmena d'aquestes característiques..., per què no fer aconseguir que aquesta sentència es compleixi? Per què acceptar un gradualisme que no té cap sentit? Per què conformar-nos amb les molletes? Per què, senyors diputats?

No em podran convèncer del contrari, perquè tenim raó. Vostès em poden dir: «Raons d'ordre polític d'ordre major ens obliguen a donar suport al Govern espanyol», i callats. Doncs, d'acord; però acceptem-ho d'aquesta manera i no presentem el resultat com una victòria política.

Senyor diputats, decència! –senyors diputats, decència! No presentem això com una victòria política. Comencem a acceptar que això és un joc –a què vostès una i una altra vegada han dit que no jugarien i ara hi juguen i de quina manera!–, i que, escolti'm, ara passen per l'adreçador. I l'adreçador de qui és? Del Govern del Partit Socialista. Així és com són les coses.

L'anunci. Evidentment, nosaltres els anunciem avui que presentarem una sol·licitud de dictamen previ al Consell Consultiu per portar aquest Reial decret llei, quan estigui aprovat, al Constitucional. Cap broma respecte a això. I a ballar una altra vegada.

Si vostès aproven aquest reial decret llei, d'acord; ja els avanço que ja està presentat dictamen al Consell Consultiu, i que el Consell Consultiu ens digui que hi ha motius d'inconstitucionalitat. I veurem si els partits que donen suport al Govern són capaços de dir que aquest dictamen del Consell Consultiu, que parla de la inconstitucionalitat d'aquest reial decret llei, l'hem d'obviar. A veure si ho fem. Però ja els anuncio que està presentat.

I la mà estesa, senyor conseller. Després de clarificar les coses, després d'anar al moll de la qüestió, després de

dir-li l'argumentació que crec que és la que hem de tenir present, la mà estesa. Els presentarem una moció que tornarà a estar en la línia de «junts a defensar Catalunya i les sentències del Tribunal Constitucional davant del Govern espanyol, junts». Convergència i Unió, i espero que el Partit Popular, donen suport al Govern tripartit perquè demani això, que no es conformi justament amb les engrunes i que vagi a la qüestió central, i votem-ho aquí.

Consideració final, senyor conseller, que és la que situarem a la moció. Anem a suposar, senyor conseller, que vostè no se'n surt, perquè jo sé com és la política, perquè em vaig passar un munt d'hores discutint amb el Govern del Partit Popular per aquesta qüestió, i no me'n vaig sortir. Però anem a suposar que vostè tampoc. Pregunta: li farà mal tenir una resolució del Parlament de Catalunya que diu que els donem suport per negociar a Madrid i portar aquí el Forcem total, el que demanen vostès des del SOC, el que demana tota la societat catalana? Li farà mal tenir el suport del Parlament de Catalunya per tenir aquesta iniciativa i poder negociar amb el Govern espanyol? A qui faria mal això: al Govern de Catalunya, a les empreses catalanes, al conseller Rañé, al Parlament de Catalunya o al PSOE?

El vicepresident segon

Honorable diputat, el seu temps s'ha esgotat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Amb aquesta pregunta és més que suficient, senyor president.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la rèplica l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyors diputats..., senyor diputat, l'únic que m'ha semblat bastant fora de to és fer alegacions a actituds morals, però no entraré en aquest tema. Tots aquí som honorables i decents. Per tant, anomenar la decència..., crec que és un excés verbal que no val la pena entrar-hi. (*Veus de fons.*) Sí, ha repetit tres vegades: «Decència, senyors diputats!» És com el valor a la mili, se'ns suposa. (*Remor de veus.*)

En tot cas, permeti'm que li digui una cosa. Jo no tinc cap recança a reconèixer-li que el Govern que hi havia quan es va produir aquell tema era el Govern de Convergència i Unió i qui va plantejar la sentència al Constitucional. Cap problema. I el Tribunal Constitucional el 2002 –el 2002–, governant Convergència, va dir: «Facin les transferències.» Va acabar el seu mandat..., va fer moltes gestions, però no va obtenir re –no va obtenir re.

Per tant, aquesta fermesa..., i tenia... (*Veus de fons.*) Perdoni, deixi'm acabar...

El vicepresident segon

Senyor diputat, el seu torn ha acabat, el seu torn.

El conseller de Treball i Indústria

I tenia darrere el suport d'aquest Parlament, i d'aquest Grup, que estàvem en aquells moments a l'oposició, i de la resta, els tenia de tots. Però no va sortir re. No va sortir re!

Per tant, equanimitat. Reconegui que tenia una sentència per a la transferència i no van aconseguir re, i que amb aquesta sentència i una actitud..., anem en la bona direcció. Les seves presses d'ara no es corresponen amb la seva ineficiència d'aleshores. Anem en la bona direcció; anem avançant. I anem avançant perquè aquest Govern no ha hagut de reiterar..., perquè cada dia no hem de repetir les mateixes coses. Estem gestionant l'acord que vam fer quan vostè era conseller. Estem gestionant aquell acord. Aquell acord entre patronals, sindicats i organitzacions polítiques ens mandatava a tots, i no haurem passat pel Parlament; va ser un acord polític, i l'estem gestionant i l'estem reiterant només amb els agents socials, però l'estem gestionant políticament.

Vostè sap perfectament que hi ha algunes situacions com la següent. L'esmena del Senat no significava la transferència –no significava la transferència. L'esmena del Senat que vam plantejar no significava la transferència. Ni tocava el control de les bonificacions. El que ara tenim ja aconseguit és més del que hi havia al Senat. Però és que és molt menys que la demanda de descentralització que va fer Convergència i Unió en la tramitació que hi va haver al Congrés dels Diputats quan es parlava dels temes de formació professional, ocupacional i contínua, que es demanava només la descentralització; ni la transferència –ni la transferència–, en aquell debat va demanar el Grup de Convergència i Unió.

Per tant, anem caminant, anem avançant. El model serà..., com ja està plantejat aquest any, la Generalitat tindrà competències i gestionarà, com ho farem aquest any, però amb més recursos, els programes intersectorials i els sectorials –i els experimentals, ja ho vam fer l'any passat i ho tornarem a fer, no hi ha problema. Controlarem i gestionarem totes les bonificacions de les empreses, totes, totes les empreses catalanes. I li ho repeteixo, el que hem d'aconseguir és que la mida..., la bonificació es redueixi només a aquelles que ho puguin utilitzar de veritat i sigui útil per a les empreses i els treballadors.

I aquest és un element el qual no tenim aconseguit, també li ho reconec. Hem d'avançar en aquesta línia. Seran els 150 que vostè plantejava al senyor Zaplana o seran els 250 que estem plantejant al senyor Caldera o serà una cosa diferent? No ho sé encara; serà el producte d'aquesta modificació. Perquè el que hem de mirar és que sigui útil per a les empreses i els treballadors, la mida de l'empresa que pugui bonificar-se la formació contínua que facin al si de l'empresa. I també participarem en aquells programes que abastin a més d'una comunitat i en què Catalunya estigui present.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest és el model que sortirà el 2006; aquest és el model que el 2005 ja està present –ja està present–, ja està aconseguit. Faltarà la normativa. No es preocupi, la normativa també sortirà.

I, per tant, des d'aquesta perspectiva, crec que li agraeixo l'esforç, però en la direcció que el planteja és bastant innecessari.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.)* Senyor Teixidó... *(Veus de fons.)* En fi, és una interpellació i hi ha els torns pautats... Té trenta segons clavats.

El Sr. Fernández i Teixidó

Doncs, ben senzill... Senyor conseller, lectura textual de l'esmena a què feia referència i que vostè ha dit que no parlava d'això. Les comunitats autònomes «con competència de gestió en materia de formación profesional continua recibirán del servicio público de empleo estatal las transferencias de fondos para la gestión y financiación de contratos-programas para la formación de trabajadoras». Si això no és el traspàs... *(Pausa.)* Això no és el traspàs. Doncs, molt bé. Doncs, vostès tenen l'habilitat de presentar esmenes que justament les defensen en aquesta línia i resulta que no ho són. Molt propi del llenguatge socialista, per una altra banda.

I, senyor conseller, el fet que jo apliqui en un moment determinat l'apel·latiu de «decència» no ha de comportar en cap cas –i en té la meua garantia plena– que el consideri ni a vostè ni a ningú indecent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, la transferència dels fons no és la transferència de les... *(Veus de fons.)* La transferència dels fons no és la transferència... *(Veus de fons.)* No, la transferència dels fons és la transferència de diners per fer uns programes, no per controlar les bonificacions de les empreses, perquè això no són programes sectorials.

Senyor conseller..., perdó, exconseller, quan vostè estava –quan vostè estava–..., sap... *(Pausa.)* Senyor diputat, eh?...

El president

Senyor conseller, acabi...

El conseller de Treball i Indústria

Senyor exconseller, honorable, vostè sap perfectament que la transferència dels fons no és la transferència de la competència.

El president

Gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i un minut.

